

POSELSTVÍ TŘÍ ANDĚLŮ

2/2023

Průvodce studiem Bible

V tomto čtvrtletí otevíráme témata
sobotní školy s teologem

MARKEM HARASTEJEM

**POŘAD BIBLE PRO
DNEŠEK SLEDUJTE
VŽDY OD SOBOTNÍHO
POLEDNE NA
WWW.HOPETV.CZ**

Najdete nás také na:
fb.com/HopeTV

Web sobotní školy:
sobotniskola.casd.cz

HopeTV

POSELSTVÍ TŘÍ ANDĚLŮ

2/2023

Průvodce studiem Bible

Obsah

1. Ježíš vítězí – satan prohrává
2. Rozhodující chvíle
3. Věčné evangelium
4. Bojte se Boha a vzdejte mu čest
5. Dobrá zpráva o soudu
6. Hodina jeho soudu
7. Uctívání Stvořitele
8. Sobota a čas konce
9. Město zvané Zmatek
10. Satanovy poslední podvody
11. Boží pečeť a znamení šelmy (I.)
12. Boží pečeť a znamení šelmy (II.)
13. Ozáření Boží slávou

Za materiály ke studiu sobotní školy je zodpovědné oddělení sobotní školy při Generální konferenci Církve adventistů sedmého dne a oddělení sobotní školy při Česko-Slovenské unii. Text materiálů byl při překladu upraven podle pravidel dohodnutých s oddělením sobotní školy při Generální konferenci.

Poselství tří andělů

Průvodce studiem Bible

2. čtvrtletí 2023

Autor: Mark Finley

Šéfredaktor: Clifford R. Goldstein

Foto: iStock

Grafická úprava a sazba Grafické Studio

Vydala Církev adventistů sedmého dne

Vytiskla tiskárna ARTRON, s.r.o., Boskovice

Vydání první, Praha 2023

ISBN 978-80-88026-46-4

ISSN 0409-3208

Úvod

Poselství tří andělů

15. října 1844, týden před „velkým zklamáním“, se ve zbožné luteránské rodině v Německu narodil chlapec. Jmenoval se Friedrich Nietzsche a stal se jedním z nejlivnějších ateistů moderní doby. Nietzsche byl přesvědčen, že křesťanský Bůh na Západě umírá, kritizoval pokračující morální vliv křesťanství a posmíval se mu jako „morálce otroků“, morálce slabých, kteří ve snaze ochránit se před silnějšími vymysleli tak hloupá pravidla jako například „Milujte své nepřátele“. Nietzsche to vnímal tak, že v moderní době člověk potřebuje překonat zastaralé představy o tom, co je „dobré, a co špatné“. Ve své slavné knize *Tak pravil Zarathustra* říká Nietzsche: „Rozrazte, vy poznávající, rozrazte mi staré desky!“ (Friedrich Nietzsche, *Tak pravil Zarathustra* [online]. http://web2.mlp.cz/koweb/00/03/40/49/81/tak_pravil_zarathustra.pdf. s.196) (Měl tím na mysli Desatero.)

Rok 1844 byl významný i pro Karla Marxe, zakladatele komunismu. Napsal *Ekonomicko-filosofické rukopisy z roku 1844*, které poprvé vyšly až v roce 1932 (částečně v roce 1927 v Sovětském svazu). Rukopisy ukazují raný vývoj Marxovy ideologie, ve které obhajoval materialistickou realitu. Ta měla procházet různými ekonomickými stadii, až se dělníci světa sjednotí, svrhnou své kapitalistické utlačovatele a vytvoří na Zemi utopii.

Rok 1844 byl důležitý také pro Charlese Darwina. Ten roku 1844 napsal *Esej* obsahující jedno z prvních vyjádření jeho evoluční teorie, i když tehdy nebylo zveřejněno. Teprve v roce 1859 v publikaci *O původu druhů* Darwin oficiálně představil svůj názor, že veškerý život na zemi pochází ze společného předka a vznikl výlučně přirozenými (přírodními) a náhodnými procesy.

Rok 1844 byl však významný i něčím jiným. V roce 1844 se naplnilo proroctví Da 8,14 o 2 300 večerech a jitrech. Ve stejném roce se na pozadí toho, co známe jako „velké zklamání“, začala formovat skupina věřících, která se později rozvinula do celosvětového hnutí. Hlavní poselství tohoto hnutí zavrhlou podstatu ideologií vycházejících z děl Marxe, Nietzscheho i Darwina.

V protikladu k Marxovi hlásalo hnutí adventistů sedmého dne, že ne materialistický tok dějin, ale velký spor mezi Kristem a satanem je nejlepším vysvětlením světových dějin. A ty skončí nikoli člověkem vytvořenou komunistickou utopií, ale nadpřirozeným ustanovením věčného Božího království.

V protikladu k Darwinovi učili adventisté sedmého dne, že život nevznikl přirozeným a náhodným procesem nevzpytatelných mutací a přírodního výběru, ale jednáním Boha Stvořitele, který za šest dní stvořil život na Zemi a odpočinul v sedmý den.

A v protikladu k Nietzscheovi hnutí adventistů sedmého dne hlásalo nejen to, že Bůh existuje, ale že jeho univerzální morální kodex – Desatero – zůstává Božím standardem pro soud v závěru dějin a je závazný pro celé lidstvo.

Je náhoda, že všechny tyto události se odehrály v roce 1844? Nezdá se...

Marx, Nietzsche a Darwin – tři vlivné osobnosti, jejichž dílo způsobilo lidstvu nenapravitelné škody. Ale uprostřed všech politováníhodných omylů a destruktivních ideologií Bůh nenechal svět bez svědectví o své pravdě. Povolal hnutí, které se časem stalo Církví adventistů sedmého dne. Je to církev, která ohlašuje světu Boží pravdu pro čas konce – poselství tří andělů. Jde o poselství, které ve své podstatě vyvrací omyly a mylné představy propagované třemi muži, o nichž jsme psali a kteří se tak velmi spletli.

Poselství tří andělů dalo směr Církvi adventistů sedmého dne. Jeho základem je čisté a prosté evangelium, představené v kontextu „přítomné pravdy“ (2Pt 1,12).

A právě studiu poselství tří andělů se budeme věnovat toto čtvrtletí.

*Mark Finley je evangelista známý v mnoha zemích světa.
V letech 2005–2010 byl místopředsedou Generální konference CASD.
Po odchodu do důchodu se stal asistentem předsedy Generální konference.*

Ježíš vítězí – satan prohrává

Texty na tento týden

Zj 12; Ef 5,25–27.32; Fp 3,9; Da 7,25; Iz 14,12–14; Zj 13,14–17

Základní verš

„Drak v hněvu vůči té ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají příkázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.“ (Zj 12,17)

Ve své knize *Outnumbered: Incredible Stories of History's Most Surprising Battlefield Upsets* (V menšině: Neuvěřitelné příběhy nepřekvapivějších zklamání na bojišti) autor Cormac O'Brien vypráví příběhy armád, které dokázaly zvítězit, přestože vzdorovaly velké přesile. Mluví například o Hannibalově armádě, která v bitvě u Kann porazila římskou armádu, navzdory její přesile. Tato bitva patří k nejhorším porážkám, jaké kdy Římané utrpěli.

I my se nacházíme v bitvě na život a na smrt s mazaným nepřítelem; bojujeme proti neuvěřitelné přesile. Síly zla se zdají být neporazitelné, vítězství je někde v nedohlednu. Z čistě lidské perspektivy se zdá, že nás satanovy síly přemůžou.

Ale díky Bohu, že i když v boji s hříchem táhneme za kratší konec a naše šance jsou (z lidského pohledu) mizivé a přestože satanovy útoky jsou kruté, v Ježíši nakonec zvítězíme. Téma poslední biblické knihy, Zjevení, lze shrnout takto: Ježíš vítězí, satan prohrává. Jádro této bitvy je popsáno ve Zjevení 12. kapitole, kterou studujeme tento týden. Připravíme se tak k pochopení Zjevení 14. kapitoly a poselství tří andělů.

Osnova lekce

Tématem první lekce je souhrnný pohled („z ptačí perspektivy“) na velký spor mezi dobrem a zlem, Bohem a satanem. Ve světle 12. kapitoly knihy Zjevení se podíváme na jednotlivé aktéry tohoto „sporu“, vizi konečného vítězství, ale i na důsledky, které to má pro náš každodenní život.

- Zj 12,7–9: Realita boje mezi dobrem a zlem (neděle)
- Zj 12,4–6.9: Kříž jako záruka Ježíšova vítězství (pondělí)
- Zj 12,10.11: Jak můžeme patřit k „vítězné straně“ (úterý)
- Zj 12,6.14–16: Nelehká doba čekání na konečné vítězství (středa)
- Zj 12,17: Role „ostatku“ v tomto velkém sporu (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

BITVA V NEBI

⁷A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. ⁸Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi. ⁹A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. (Zj 12,7–9)

Osobní studium

Zjevení 12 představuje sled dramatických epizod a pohledů na odvěký konflikt mezi dobrem a zlem, který začal v nebi, ale skončí zde, na zemi. Provede nás proudem času, od úvodní scény satanovy vzpoury v nebi až po jeho kruté útoky na Boží lid v posledních dnech.

Uvažuj o úvodních verších (Zj 12,7–9), které popisují kosmický konflikt mezi dobrem a zlem. Jak se něco takového vůbec mohlo v nebi stát? Co tyto verše naznačují o svobodné vůli a svobodné volbě stvořených bytostí?

Svoboda volby je základním principem Boží vlády v nebi i na zemi. Bůh nestvořil roboty – ani v nebi, ani na zemi. Jako lidé jsme stvořeni k Božímu obrazu a můžeme se rozhodovat.

Schopnost volby je úzce spojena se schopností milovat. Připravíme-li bytost o možnost vybrat si, zničíme její schopnost milovat. Lásku totiž nemůžeme nikomu vnutit ani jej k ní přimět. Láska je projevem svobodné vůle. Každý anděl v nebi stál před volbou, zda bude přijímat Boží lásku,

nebo se od ní odvrátí v sobectví, aroganci a pýše. Nebeští andělé se museli rozhodnout – a toto rozhodnutí mělo důsledky pro věčnost. Podobné rozhodnutí musí udělat i každý z nás. Tak o tom mluví kniha Zjevení v souvislosti s konfliktem, který se odehrává na zemi.

Ve velkém sporu neexistuje nic takového jako nestrannost či neutralita (viz L 11,23) a nebude ani v poslední pozemské bitvě. Tak jako se každý anděl postavil buď na stranu Ježíše, nebo na stranu Lucifera, každý člověk bude muset učinit závěrečné, neodvolatelné rozhodnutí. Komu budeme důvěřovat, poslouchat ho a uctívat? Tato otázka stála v průběhu historie před každým člověkem. Na konci pozemských dějin a v závěrečné krizi bude tato otázka ještě mnohem vyhraněnější a závažnější.

Je zde však i úžasné dobré zpráva! Zjevení 12 popisuje, že v probíhajícím konfliktu Ježíš triumfuje. Všechno, co musíme udělat my, je využít naši svobodnou vůli a rozhodnout se být na jeho straně – na straně Vítěze. Je skvělé, že si v tomto závěrečném a rozhodujícím konfliktu můžeme vybrat stranu, o které předem víme, že bude vítězná.

Aplikace

Svobodná vůle a možnost svobodně se rozhodnout má v Ježíšových očích obrovskou hodnotu. On daroval lidem svobodnou vůli, přestože věděl, že ho to přivede na kříž (viz Tm 1,9). Jak bychom měli využívat tento posvátný, drazé zaplacený dar?

SATANŮV ÚTOK

“Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. A drak se postavil před ženu, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí. ⁵Ona porodila dítě, syna, který má železnou berlou pást všechny národy; ale dítě bylo přeneseno k Bohu a jeho trůnu. ⁶Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ni bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní.

⁹A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. (Zj 12,4–6.9)

Osobní studium

Přestože se satan snažil Krista zničit hned od začátku (Zj 12,4.5), každý jeho pokus selhal. Při Kristově narození anděl varoval Josefa a Marii, takže před Herodovým krutým plánem uprchli do Egypta. Ježíš čelil svůdným satanovým pokušením na poušti slovy „Je psáno...“, a tak našel ochranu v Božím slově. Svou smrtí na kříži zjevil velikost své lásky a vysvobodil nás od trestu za hřích. Svým vzkříšením nás jako náš žijící Velekněz vysvobozuje z moci hříchu v našich životech.

Přečti si texty Zj 12,4–6.9; Ef 5,25–27.32 a Ž 2,7–9 a pokus se vyjádřit, co znamenají následující symboly:

Drak

Žena

Syn

Železná hůl

V Bibli je hůl (žezlo) symbolem vlády nebo panování. Železná hůl je symbolem nezlomné, všemocné a neporazitelné vlá-

dy. Ježíš čelil každému pokušení, které zažíváme, ale stal se vítězem. Ďábel je poražený nepřítel. Kristus nad ním zvítězil svým životem, svou smrtí i svým zmrtvýchvstáním. Jelikož Ježíš už porazil ďábla na golgotském kříži, můžeme zvítězit i my. Kristovo vítězství nad satanem bylo úplné a dokonalé, ale velký spor mezi Kristem a satanem ještě neskončil.

Když však vírou přijmeme, co pro nás Kristus udělal, náš dluh za hřích je zrušen a hříchy jsou nám odpuštěny. Stojíme před Bohem dokonalí, přikryti Kristovou spravedlností. Pavel píše, že touží nade vše, aby „získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha založenou na víře“ (Fp 3,9). Pokud je nám odpuštěno, neexistuje nic, z čeho bychom mohli být obviněni. Ježíš zvítězil a navždy překonal to nejhorší, co mu hřích a zlo mohly způsobit. Zápasil se zlem a přemohl ho. Když přijmeme Ježíše vírou, jeho vítězství se stane naším vítězstvím.

Aplikace

Proč je pro nás tak důležitá jistota spasení, kterou můžeme mít díky Kristovu vítězství nad satanem? Jak se může Pavlova zkušenost popsaná ve Fp 3,9 stát i naší vlastní zkušeností?

PŘIJETÍ JEŽÍŠOVA VÍTĚZSTVÍ

¹⁰A slyšel jsem mocný hlas v nebi: „Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí.

¹¹Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví. Nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti. (Zj 12,10.11)

Osobní studium

Bible ukazuje, že Ježíš nikdy neprohrál žádný boj se satanem. Ježíš je velkolepý Vítěz nad mocnostmi zla. Jsme svědky Ježíšova vítězství nad satanovými pokušeními, ale tím nejdůležitějším je uvěřit, že Kristovo vítězství je i naším vítězstvím.

Přečti si Zj 12,10. Čím je pro tebe povzbuzením skutečnost, že náš žalobce „byl svržen“?

Přestože boj na zemi stále zuří, satan už prohrál. Tečka. To platí nejen o Kristově konečném vítězství při vyvrcholení lidských dějin, ale platí to i v každodenním boji s mocnostmi zla v našem osobním životě. Někteří křesťané žijí znechucení neustálými prohrami. Doufají ve vítězství nad nějakým zlovykem nebo charakterovým rysem, a nikdy nepochopí význam Kristova vítězství pro jejich osobní život.

Přečti si Zj 12,11. Díky čemu můžeme mít podle tohoto verše jistotu vítězství?

Ve Zjevení, v poselství sedmi církvím, nacházíme sedmkrát výraz „tomu, kdo zvítězí“. Ve Zj 12,11 opět nacházíme myšlenku vítězství. Slovo „zvítězit“ zní v řečtině *nikaó*. Dá se doslovně přeložit jako „dobýt, zvítězit, vyhrát nebo vítězně projít“. Jak je tedy možné zvítězit? Text Zj 12,11 říká, že je to „pro krev Beránkovu“.

Ve Zj 5,6 Jan v prorockém vidění hledí do nebe a zde „stojí Beránek, ten obětovaný“. Kristova oběť je středem pozornosti celého nebe. Nekonečnou a neproniknutelnou Boží lásku dokáže v plnosti vystihnout jen kříž.

Když vírou přijmeme to, co pro nás Kristus udělal, náš dluh je zrušen a před Bohem stojíme dokonale. Byly nám odpuštěny hříchy (Ko 1,14; Ef 1,7; Ko 2,14) a „byl svržen žalobce našich bratří“ (Zj 12,10). Jsme vykoupeni, zvítězili jsme a jsme spaseni ne díky našim vlastním zásluhám, ale díky Kristovu vítězství, které nám daroval.

Aplikace

Jak tvůj život ovlivňuje skutečnost, že Ježíš je Vítězem ve vesmírném konfliktu mezi dobrem a zlem a že toto vítězství může patřit i tobě?

ŽENA NA POUŠTI

Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ni bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní. [...]

¹⁴Ale té ženě byla dána dvě mocná orlí křídla, aby mohla uletět na poušť do svého útočiště, kde ukryta před hadem byla zachována při životě rok a dva roky a polovinu roku. ¹⁵A had za ní vychrlil ze chrťanu proud vody jako řeku, aby ji smetl. ¹⁶Ale země přispěla ženě na pomoc, otevřela ústa a pohltila tu řeku, kterou drak vychrlil. (Zj 12,6.14–16)

Osobní studium

Porovnej verš Zj 12,6 s verši Zj 12,14–16. Pozorně si všimni časového období, satanova útoku na „ženu“ (Boží církev) a Božího opatření pro svůj lid. O čem tyto verše mluví?

Období 1260 dnů ve Zj 12,6 považujeme za stejné období, jako „rok a dva roky a polovinu roku“ (ČEP), (jinak přeloženo „čas a časy a půl času“ ČSP) ve Zj 12,14. Jde o proroctví, které je popsáno v textech Da 7,25; Zj 11,2.3 a Zj 13,5. Protože se jedná o prorocké symboly (žádná konkrétní žena s křídly neodletěla na poušť), aplikujeme na tato proroctví prorocký čas, princip známý jako „den za rok“ (viz Nu 14,34 a Ez 4,4–6). Znamená to, že jeden prorocký den představuje období jednoho doslovného roku. V komentáři ke stejnému prorockému období ve Zj 11,2 se uvádí: „Historicističtí vykladači proto obecně chápali období 1260 prorockých dnů jako 1260 doslovných let od roku 538 do roku 1798“

(AUSB, komentář ke Zj 11,2; s. 1673). Zkažená církev – spolu se zkaženým státem – utlačovala, pronásledovala a v některých obdobích i zabíjela věrný Boží lid.

Kruté satanské pronásledování křesťanů věrných Bibli je důsledkem velkého sporu mezi dobrem a zlem. Ovlivnění temnotou středověku stáli muži a ženy v době reformace před volbou: budou věrni Božímu slovu, nebo přijmou učení kněží a představených? Pravda opět zvítězila a Bůh měl muže a ženy, kteří mu byli věrní i přes silný odpor.

V těchto verších je několik fascinujících a mimořádně povzbuzujících vyjádření Boží péče. Zjevení 12,6 používá výraz „Bůh připravil útočiště“. Zjevení 12,14 ukazuje, že žena byla „zachována při životě“ na poušti, a Zj 12,16 říká: „země přispěla ženě na pomoc“. V dobách těžkého pronásledování se Bůh o svou církev postaral. Stejně se bude chovat i k jejím potomkům v době konce.

Aplikace

Jaké zkoušky a potíže jsi prožíval v uplynulém období? Jak do těchto potíží zasáhl Bůh? Jak ti pomohl, když jsi to nejvíc potřeboval?

BOŽÍ VĚRNÍ NA KONCI ČASU

Drak v hněvu vůči té ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají příkázání Boží a drží se svědectví Ježíšova. (Zj 12,17)

Osobní studium

Ďábel je ve válce s Kristem od jeho vzpoury v nebi (Zj 12,7). Satanovým záměrem bylo tehdy – a je i dnes – zmocnit se vlády nad vesmírem (viz Iz 14,12–14). V posledních dnech pozemských dějin se zaměřuje na Boží lid. Zjevení 12,17 důrazně prohlašuje, že drak (satan) se rozzlobil (rozzuřil – ČSP) na ženu (církve) a šel bojovat „proti ostatnímu jejímu potomstvu“. Tito potomci ženy přesto zůstávají věrní Kristu, poslušní jeho pravdě a věrní jeho poslání.

Přečti si Zj 12,17. Jaké charakteristiky Boží církve v posledních dnech nacházíme v tomto verši?

Ve Zjevení 12,17 se satan (drak) zlobí na ženu, Boží církev. Ďábel se rozzuří na lidi, kteří dodržují Boží příkázání, a udělá vše, co je v jeho silách, aby je zničil.

Nakonec podnítl nařízení, aby nemohli kupovat ani prodávat. Bude jim hrozit vězení a smrt (viz Zj 13,14–17). Pokud satan

nemůže zničit Krista, pokusí se zničit objekt Kristovy nejhlubší lásky – Kristovu církev. Poslední boj na Zemi se nesoustředí na Blízký východ a různé tamní konflikty, ale na Boží lid roztroušený po celém světě. Je to boj dvou protichůdných sil, Krista a satana. Opět platí, že nikdo nemůže zaujmout neutrální postoj.

Ústřední otázkou v tomto posledním boji je: „Vůči komu jsme loajální? Komu jsme věrní?“ Nebe touží po věřících, kteří jsou nadšeni Kristovou láskou, vykoupení jeho milostí, oddáni jeho záměrům, zmocnění jeho Duchem a poslušní jeho příkazů. Jsou tak oddáni Kristu, že jsou ochotni podstoupit pro něho i smrt.

Náš svět směřuje k velké krizi. Ale v Ježíši, prostřednictvím Ježíše a díky Ježíši je naše vítězství jisté – stačí, když s ním zůstaneme spojeni. Toto spojení se děje prostřednictvím víry, která nás vede k poslušnosti. Všechno závisí na našem vlastním rozhodnutí, na naší volbě.

Aplikace

Jak se realita popsaná ve Zj 12,17 projevuje ve tvém životě a ve tvé křesťanské zkušenosti? Jakým způsobem se velký spor odehrává ve tvém životě?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

V jistém smyslu by se dalo říci, že Bůh neměl na výběr: pokud chtěl bytosti, které by mohly milovat jeho a ostatní, musel je stvořit svobodné. Kdyby nebyly svobodné, nemohly by milovat. A čím by byl náš vesmír bez lásky? Vypadalo by to tak, jak to někteří lidé popisují: bezduchý stroj, který funguje podle přísných zákonů příčiny a následku a ve kterém neexistuje žádná svobodná vůle ani prostor pro svobodná rozhodnutí. Byli bychom jen shluk subatomárních částic, které se řídí pouze fyzikálními zákony. Není to ani hezké, ani to není pravda. Kdo z nás si například myslí, že naše láska k rodičům, dětem nebo životnímu partnerovi je jen bezduché uspořádání atomů?

„Bůh si přeje, aby mu všechny bytosti sloužily z lásky. Touží po službě, která prýští z ocnění jeho charakteru. Netěší ho vynucená poslušnost. Všem dává svobodnou vůli, aby mu mohli dobrovolně sloužit. Dokud všechny stvořené bytosti opětovaly jeho oddanou lásku, vládl v celém Božím vesmíru naprostý soulad. Žádný disharmonický tón nekalil dokonalou jednotu. Tyto šťastné poměry se však změnily.“ (PP 34.35; NUD 9)

Otázky k rozhovoru

1. Proč je Zjevení 12. kapitola vhodným úvodem k poselství tří andělů, zejména v souvislosti s konfliktem přicházejícím v době konce?
2. Jak vás osobně tato pasáž Písma naplňuje klidem v pokušeních a zkouškách, kterým denně čelíte?
3. Někteří věří, že naše činy jsou určeny především naší dědičností a prostředím, ve kterém žijeme. Souhlasíte s tím, nebo ne? Jakou roli hraje naše volba při určování našeho jednání? Diskutujte o vztahu mezi naší volbou a Boží mocí působící v našich životech.

Rozhodující chvíle

Texty na tento týden

Mt 24,14; Zj 14,14–20; Mt 16,27; Sk 1,9–11; Mk 4,26–29; Zj 16,1

Základní verš

„A viděl jsem, hle, bílý oblak, a na oblaku sedí někdo jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp. Vtom další anděl vyšel z chrámu a mocným hlasem zavolal na toho, který seděl na oblaku: „Pošli svůj srp a začni žně, protože nastala hodina žně a úroda země dozrála.““ (Zj 14,14.15)

Bůh vždy mluvil ke svému lidu a předával mu různá poselství, která pro něj byla v daném čase důležitá. Vzpomeňme na varování před potopou (Gn 6,7), proroctví o prvním příchodu Ježíše (Da 9,24–27), předadventní soud (Da 7,9.10; Da 8,14) nebo poslední události před Kristovým návratem (Zj 12–14). Bůh s námi mluví. V posledních dnech lidských dějin posílá světu a svému lidu mimořádné poselství, které přináší důležité informace pro toto komplikované období. Představuje jej obrazem tří andělů, kteří letí uprostřed nebe a mají pro čas konce naléhavé poselství celému světu.

Poselství tří andělů je posledním Ježíšovým poselstvím milosrdenství, výzvou, která nás vede od důvěry v naši vlastní spravedlnost k důvěře v Ježíšovu spravedlnost, která nás ospravedlní, posvětit a na konci časů oslaví.

Musíme se však rozhodnout pro Krista, odevzdat se mu a poslouchat ho. To, co si volíme dnes, ovlivní naše rozhodnutí v poslední krizi, která je před námi.

Nyní je tedy čas se připravit.

Osnova lekce

Druhá lekce nabízí souhrnný pohled na samotný závěr dějin světa před Kristovým návratem, a to ve světle Zj 14. V tomto kontextu ukazuje, proč právě v této době bude tak aktuální výzva k zásadnímu životnímu rozhodnutí, na které straně chce kdo stát.

- Zj 14,6: „Věčné evangelium“ a lidská reakce (neděle)
- Zj 14,14: Příchod „Syna člověka“ a soud (pondělí, úterý)
- Zj 14,15: „Dozrání úrody“ v závěru dějin (středa)
- Zj 14,17–20: Konečná „sklizeň“ (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

ROZHODNUTÍ O VĚČNOSTI

A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec. (Mt 24,14)

Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. (Zj 14,6)

Osobní studium

Zjevení 14 je posledním Ježíšovým poselstvím o milosrdenství padlému a vzdorovitému světu, který je již asi šest tisíc let ponořen do hříchu a zla. Přejde den, kdy každá lidská bytost na planetě Zemi učiní své konečné, neodvolatelné rozhodnutí, ať už pro Ježíše, nebo proti němu. Poselství Zjevení o Kristově spravedlnosti, která nás osvobozuje od odsouzení za hřích a také z otroctví hříchu v našich životech, bude stále znovu zaznívat po celé zemi.

Jaký slib o celosvětovém šíření evangelia těsně před svým návratem dal Ježíš svým učedníkům? Porovnej úvodní verše (Mt 24,14 a Zj 14,6).

Ježíšův slib, že „toto evangelium o království bude kázáno po celém světě“ (Mt 24,14), nachází své konečné naplnění v Kristově poselství pro poslední dny. Zjevení 14,6 říká, že evangelium zaznívá „každé rase, kmeni, jazyku i národu“.

Třikrát ve Zjevení 22. kapitole Ježíš říká, že přijde brzo (ČEP; ČSP), rychle (BK);

(Zj 22,7.12.20). V kontextu svého brzkého návratu náš Pán dodává: „Kdo křivdí, ať křivdí dál, kdo je pošpiněn, ať zůstane ve špíně – kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý, kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti“ (Zj 22,11). Zjevení směřuje ke slavnému vyvrcholení, kdy každý člověk učiní rozhodnutí – pro Krista, nebo proti němu.

Každý den si i prostřednictvím rozhodnutí v „malíčkostech“ volíme, na které straně stojíme. Není pravděpodobné, že někdo, kdo ve svém životě činí neustále nesprávná rozhodnutí, se najednou v poslední krizi postaví na stranu Ježíše, zvláště když bude proti němu stát moc celého nepřátelského světa. Nyní, dnes a každý den se musíme rozhodnout pro věrnost Kristu a jeho přikázáním. „V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká“ (1J 5,3). Jak napsala Ellen G. Whiteová: „Ježíš při svém příchodu nemění charakter člověka. Dílo proměny se musí uskutečnit nyní. Náš každodenní život určuje, jaký bude náš osud.“ (LDE 295)

Aplikace

Jak Bůh formuje náš charakter? Jaké prostředky používá, abychom rostli v milosti? Co můžeš udělat, abys Duchu svatému umožnil měnit tě, abys lépe odrážel Ježíšův charakter?

NÁVRAT SYNA ČLOVĚKA

A viděl jsem, hle, bílý oblak, a na oblaku sedí někdo jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp. (Zj 14,14)

Syn člověka přijde v slávě svého Otce se svými svatými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání. (Mt 16,27)

Osobní studium

Zjevení 14 obsahuje klíčové texty týkající se Božího poselství pro poslední dny adresovaného jeho lidu a světu. Ústředním bodem toho všeho je Ježíšův návrat a naplnění zaslíbení: „A uzříte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými“ (Mk 14,62).

Uvažuj o úvodním textu (Zj 14,14). Proč podle tebe Jan používá k pojmenování Ježíše titul Syn člověka?

V evangeliích Ježíš sám sebe označil titulem „Syn člověka“ 82krát. Byl to jeden z jeho oblíbených titulů. Jedním z důvodů, proč o sobě mluvil jako o Synu člověka, bylo, aby se nám přiblížil a ztotožnil se s námi. Je to Spasitel, který nám rozumí, zažil naše pokušení a prošel našimi zkouškami. Je to „Syn člověka“, který se vrátí,

aby nás vzal domů. Ježíš, který pro nás přichází, je tentýž Ježíš, který žil mezi námi. Má právo nás vykoupit, protože se stal jedním z nás. A jako jeden z nás byl vystaven zuřivým satanovým útokům a pokušením. Přesto zvítězil.

Co říkají následující texty o Ježíši jako o Synu člověka?

Mt 16,27

Mt 24,27.30

Mt 25,31.32

Všimněte si některých prvků v těchto pasážích. (1) Ježíš, Syn člověka, přichází ve slávě se svými anděly. (2) Oddělí ovce od kozlů (obraz soudu). (3) Udělá konečné rozhodnutí o osudu národů a celého lidstva.

Aplikace

Uvažuj o pojmenování „Syn člověka“. Co tento titul říká o Kristově lidství? Ačkoli byl Bůh, stal se Ježíš jedním z nás, byl nám rovný, ale na rozdíl od nás nikdy nezhřešil. Jakou naději nám to nabízí v souvislosti (1) s poznáním Boží lásky k nám; (2) s pochopením, že se dokáže vžít do našich zápasů a dát nám v nich vítězství?

NEBESKÝ SOUD

⁹Viděl jsem, že byly postaveny stolce a že usedl Věkovitý. Jeho oblek byl bílý jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho stolec – plameny ohně, jeho kola – hořící oheň. ¹⁰Řeka ohnivá proudila a vycházela od něho, tisíce tisíců sloužily jemu a desetitisíce desetitisíců stály před ním. Zasedl soud a byly otevřeny knihy. [...] ¹³Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu. ¹⁴A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.“ (Da 7,9.10.13.14)

Osobní studium

Porovnej verše Zj 14,14 a Sk 1,9–11. V čem jsou tyto texty podobné?

Jan říká: „A viděl jsem, hle, bílý oblak, a na oblaku sedí někdo jako Syn člověka...“ (Zj 14,14). Když Ježíš vystoupil do nebe, Lukáš ve Sk 1,9 zaznamenává, že učedníci stáli a hleděli do nebe. Ježíš „byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jím ho zastřel“. Ježíš vystoupil v oblaku andělů a vrátí se s oblakem andělů. Andělé pak řekli ohromeným učedníkům: „Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet“ (Sk 1,11). V této pasáži nacházíme důležitou pravdu. „Tento Ježíš“, „Syn člověka“, tedy ten, kdo chodil po prašných uličkách Nazareta, sloužil v přeplněných ulicích Jeruzaléma, uzdravoval nemocné ve vesnicích Judska a kázal na travnatých svazích Galileje, přijde znovu.

O Synu člověka se mluví i v souvislosti se scénou soudu v 7. kapitole knihy Daniel.

Proč podle úvodního textu Daniel nazývá Ježíše „Synem člověka“ v souvislosti s tak závažným tématem, jako je soud (Da 7,9.10.13.14)? Co nás může povzbudit, jestliže víme, že tento „Syn člověka“ je tak důležitou postavou soudu?

V textu Da 7,9.10 prorok vidí zasedání nebeského dvora, kde jsou kolem trůnu shromážděny desetitisíce desetitisíců nebeských bytostí. Zasedl soud a knihy – nebeské záznamy našich životů – byly otevřeny před celým vesmírem. V Da 7,13.14 Syn člověka přicházel k „Věkovitému“, k Otcí, a přijímá vladařskou moc, slávu a království. Soud před celým vesmírem odhaluje, že Otec, Syn a Duch svatý udělali úplně všechno, aby lidstvo zachránili. Tento soud ospravedlňuje nejen svaté, ale také Boží charakter z falešných nařčení satana (viz Jb 1–2; Ž 51,3–6).

Aplikace

Celý náš život je pod Božím drobnohledem. Co je naši jedinou nadějí? (Viz Ř 8,1.)

VÍTĚZNÁ KORUNA

Vtom další anděl vyšel z chrámu a mocným hlasem zavolal na toho, který seděl na oblaku: „Pošli svůj srp a začni žeň, protože nastala hodina žně a úroda země dozrála.“ (Zj 14,15)

²⁶Dále řekl: „S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země, ²⁷ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzhází a roste, on ani neví jak. ²⁸Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. ²⁹A když úroda dozraje, hospodář hned pošle srp, protože nastala žeň.“ (Mk 4,26–29)

Osobní studium

Jan popisuje Ježíše jako Syna člověka, „na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp“ (Zj 14,14). Slovo pro „korunu“ je *stefanos*. Je to vítězná koruna. Když sportovec vyhrál důležitou soutěž, dostal *stefanos*, korunu (věnec) cti, slávy, vítězství.

Ježíši kdysi nasadili trnovou korunu, která symbolizovala ponížení a pohrdání. Lidé jím opovrhovali a odmítali ho. Nadávali mu, vysmívali se, plivali na něj, bili ho a bičovali. Ale nyní je na jeho hlavě koruna slávy a on přichází znovu, tentokrát už jako Král králů a Pán pánů.

Uvažuj o úvodních dvou textech (Zj 14,15 a Mk 4,26–29). Jaké podobnosti vidíš mezi těmito verši? O čem mluví oba texty?

Anděl vychází ze slávy Boží přítomnosti v chrámu a mocným hlasem volá k Ježíši: „začni žeň, protože nastala hodina žně a úroda země dozrála“. Jdi pro své děti a především je domů!

Ježíš v Novém zákoně opakovaně používá ilustrace ze zemědělství. Několikrát používá symboliku dozrávající úrody, aby ilustroval růst semene evangelia v životě svých věrných.

„Klíčení semene představuje začátek duchovního života a růst rostliny je nádherným znázorněním křesťanského růstu. Podobně jako v přírodě je tomu i s působením Boží milosti. Život nemůže být bez růstu. Rostlina buď roste, nebo zahyne. Roste tiše, nepozorovatelně, ale neustále. Stejně se rozvíjí i povaha křesťana. Náš život může být dokonalý na každém stupni vývoje. Jestliže se v našem životě uskutečňuje Boží záměr, stále se rozvíjíme. Posvěcení je celoživotní dílo. S rozvojem možností se rozšíří naše zkušenosti a porostou naše znalosti.“ (COL 65.66; PM 31)

Dozrálé obilí představuje všechny, kteří jsou proměněni milostí, motivováni láskou a žijí život poslušnosti ke slávě Kristova jména. Jejich srdce jsou sjednocena s Ježíšovým srdcem a jejich jedinou touhou je konat jeho vůli.

Aplikace

Jak rozumíš výroku Ellen G. Whiteové, že „náš život může být dokonalý na každém stupni vývoje“? Co to znamená v souvislosti s uvědomováním si vlastních chyb a nedostatků?

KAŽDÉ SEMENO PŘINÁŠÍ ÚRODU

¹⁷A další anděl vyšel z nebeského chrámu a také on měl ostrý srp. ¹⁸A jiný anděl vyšel od oltáře a ten měl moc nad ohněm. Zavolal mocným hlasem na toho, který měl ostrý srp: „Pošli svůj ostrý srp a sklíd' hrozny na vinicích země, neboť víno dozrálo.“ ¹⁹Tu hodil ten anděl svůj srp na zem a sklídl víno země a uvrhl je do velikého lisu Božího hněvu. ²⁰A v lisu za městem byly hrozny stlačený a vytékající krev dosahovala až po uzdy koní na vzdálenost sto šedesát mil. (Zj 14,17–20)

Osobní studium

Ve Zjevení 14 se mluví o dvou sklizních – žni a vinobraní. Žeň obilí představuje spravedlivé a sklizeň hroznů ve vinici představuje nespravedlivé a ztracené. Obě události už jsou zcela zralé a připravené ke sklizni.

Přečti si Zj 14,17–20. Jak rozumíš výrazu „veliký lis Božího hněvu“? Viz také texty Zj 14,10; 15,1 a 16,1.

„A jiný anděl vyšel od oltáře...“ (Zj 14,18). Vidíme anděla, který má moc nad ohněm Božího soudu. Víno dozrálo. Hřích se rozšířil až k mezím. Vzpouora překročila hranici Božího milosrdenství. Zlo a hřích všechno zničily, a nyní, před koncem, naplno projeví svou zkaženost. Milující Bůh udělal vše pro naši záchranu, včetně toho, že se obětoval na kříži. „Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti“ (2K 5,21; viz také Ga 3,13).

Co víc mohl Bůh udělat než se sám obětovat na kříži? Pro vykoupení těch, kteří

opakovaně odmítali Ducha svatého, už Bůh nemohl udělat nic víc.

Ve Zjevení 14 zaznívá naléhavé prorocké poselství. Všechno dozrálo, celá úroda je před sklizní. Zrno i hrozny už jsou úplně zralé. Celý vesmír vidí, že Boží lid ukazuje před celým vesmírem Ježíšův obraz milosti, soucitu, milosrdenství a lásky. Děti toho zlého naopak odhalují chamtivost, žádosťivost, sobectví a nenávisť. Jedna skupina zjevuje Ježíšův charakter, druhá charakter satana.

Vesmír uvidí v Božím lidu takové zjevení spravedlnosti, jaké nebylo vidět nikdy dřív. Kromě Kristovy spravedlnosti zjevené v jeho lidu uvidí vesmír i výsledky vzpoury proti Bohu.

Všichni lidé i andělé budou moci vidět a pochopit následky bezbožnosti, zla, hříchu a nezákonnosti. Před všemi živými bytostmi se naplno ukáže kontrast mezi dobrem a zlem, právem a nepravostí, poslušností a neposlušností.

Aplikace

Jak se může člověk naučit rozlišovat mezi dobrem a zlem, spravedlností a nespravedlností? Proč je důležité, abychom jako lidé tuto schopnost měli? (Viz Žd 5,14.)

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„V oblasti rozumové i duchovní platí zákon, že se měníme podle toho, na co se díváme. Mysl se postupně přizpůsobuje předmětům, kterými se zabývá; připodobňuje se tomu, co se naučila milovat a uctívat. Člověk se nikdy nedostane nad své měřítko čistoty, pravdy a dobroty. Je-li jeho nejvyšším ideálem vlastní já, nedosáhne nikdy něčeho vznešenějšího. Spíše bude klesat hlouběji a hlouběji. Pouze Boží milost má moc povznést člověka. Pokud je však ponechán sám sobě, vede jeho cesta nevyhnutelně dolů.“ (GC 555; VDV 361)

Pozvolna, nenápadně, zpočátku téměř nepozorovaně se náš charakter a naše osobnost mění podle toho, čemu dáváme prostor v naší mysli. Když zasejeme dobrá semena, přinese nám dobrou úrodu. Pokud však zasejeme špatná semena, která mají původ ve zkaženém světě, náš charakter přinese ovoce tohoto světa. Zaseváním lhovosti vůči Bohu a duchovním hodnotám a prioritám, sklízíme ovoce lhovosti – apatii, falešné duchovní sebeuspokojení a frustraci. Je velmi nebezpečné, když si lidé myslí: „Vím, že jednoho dne přijde poslední pronásledování, „znamení šelmy“ a zákaz kupovat či prodávat. Až se to stane, pak se polepším...“ Bůh nás volá teď, v tuto chvíli, abychom mu odevzdali svůj život. Čím déle člověk otálí s odpovědí na volání Ducha svatého, tím je jeho duše okoralejší a „tvrdší“ vůči Božím pozváním a náchylnější podlehnout a uvěřit lžím toho zlého.

Otázky k rozhovoru

1. Jaký je vztah mezi spasením z milosti a růstem v milosti v kontextu Zj 14,14–20 v souvislosti s obrazem sklízně?
2. Uvažujte, co vše je potřebné pro růst rostlin, a porovnejte to s naším duchovním růstem. Jaké podobnosti nacházíte? Co se můžeme naučit z tohoto přirovnání? Jak to můžeme využít ve svém životě?
3. Existuje rozdíl mezi Bohem danou schopností svobodné vůle, a silou vůle? Proč je pochopení tohoto rozdílu důležité pro křesťanský růst?
4. Proč je titul „Syn člověka“ povzbuzením v hodině soudu, kdy očekáváme druhý příchod Krista? Proč je uklidňující uvědomit si, že Syn člověka, který nám rozumí, je v nebi, zastupuje nás u soudu a jedná v náš prospěch?

Věčné evangelium

Texty na tento týden

Zj 14,6–12; 1K 15,1–4; Ř 3,24–26; 1Pt 1,18–20; Mt 28,18–20; Sk 1,8

Základní verš

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“ (Zj 14,6)

Starověký Izrael obklopovaly národy s polyteistickými náboženskými systémy. Tyto národy uctívaly různá „božstva“ – modly ze dřeva, kamene a jiných přírodních materiálů. Vyznání víry Izraelitů bylo velmi jasné a jednoznačné: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný“ (Dt 6,4).

V průběhu staletí vyznání *Šema Jisra'el* (název modlitby vycházející z hebrejského „Slyš, Izraeli“) připomínalo Židům duchovní nasměrování, které je spojovalo jako lid a které posilovalo jejich odhodlání zachovat si jedinečnou identitu vyznavačů jediného pravého Boha.

Pro adventisty sedmého dne je takovým identifikujícím vyznáním poselství tří andělů ze Zjevení 14. Definiuje, kým jsme, a popisuje naše poslání ve světě. Stručně řečeno, naše jedinečná prorocká identita je nastíněna ve Zj 14,6–12 a právě zde pramení naše touha hlásat evangelium celému světu.

Tento týden se začneme podrobně věnovat studiu Zj 14,6–12. Podíváme se na toto poselství z pohledu milosti. Zaměříme se na Boha, který mluví k našim srdcím.

Osnova lekce

V rámci studia této lekce se zaměříme především na úvod „poselství tří andělů“, kde je poselství pro závěr dějin představeno jako „věčné evangelium“ (tedy zpráva o velké Boží milosti projevené v Kristu), s nímž mají být seznámeni všichni obyvatelé světa.

- Zj 1,1–3: Zjevení jako kniha evangelia (neděle)
- Zj 14,6: Poselství tří andělů jako poselství evangelia (pondělí, úterý)
- Zj 14,6; Mt 24,14: Pověření přinést evangelium celému světu (středa, čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

KNIHA NADĚJE NAPLNĚNÁ MILOSTÍ

¹Zjevení, které Bůh dal Ježíši Kristu, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzo stát; naznačil to prostřednictvím anděla svému služebníkovi Janovi. ²Ten dosvědčil Boží slovo a svědectví Ježíše Krista, vše, co viděl. ³Blaze tomu, kdo předčítá slova tohoto proroctví, a blaze těm, kdo slyší a zachovávají, co je tu napsáno, neboť čas je blízko. (Zj 1,1-3)

Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. (Zj 14,6)

Osobní studium

Většina lidí při uvažování o Zjevení Jana, poslední knize Bible, nemyslí na Boží milost. V souvislosti s Božím poselstvím pro čas konce se nám v mysli často vynoří popisy děsivých šelem, nepochopitelných symbolů a zvláštních obrazů. Zatímco některým čtenářům přináší Zjevení ujištění o Boží moci, mnohé děsí k smrti. Je to nešťastné, protože kniha Zjevení je naplněna poselstvím milosti a naděje. To znamená, že i uprostřed hrůz vzbuzujících zvířat a důrazných varování před očekávaným pronásledováním a těžkými časy nám Bůh opakovaně dává důvody k radosti z jeho spasení.

Co nám úvodní verše (Zj 1,1-3 a Zj 14,6) říkají nejen o knize Zjevení, ale také o „věčném evangeliu“?

Hlavní postavou Zjevení Jana je Ježíš Kristus. Najdeme zde poselství pro jeho lid a je zvláště platné pro jeho církev v posledních dnech. Je to milostí naplněné poselství o naději v době konce. V celé knize je Kristus popisován jako zabitý Beránek, a těm, kteří

čtou zjevené pravdy, chápou je a jednají podle nich, je zaslíbeno požehnání.

Podle Zj 1,5.6 nás Ježíš „miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce“. V Kristu je nám odpuštěno. Jeho milost nám odpouští minulost, posiluje nás v přítomnosti a dává nám naději do budoucnosti. To znamená, že v Kristu jsme osvobozeni od trestu za hřích i od nadvlády hříchu a jednoho dne, brzy, budeme osvobozeni i od přítomnosti hříchu. To je poselství poslední knihy Bible, Zjevení Jana.

Jedná se o velmi naléhavé poselství. Jeho význam je zdůrazněn popisem anděla, který letí středem nebeské klenby a zvěstuje „věčné evangelium“.

Evangelium? Spasení vírou v Krista? Kristova smiřující smrt za nás? Zaslíbení věčného života ne díky našim skutkům, ale díky tomu, co udělal Ježíš Kristus? Ano, to vše zaznívá na samotném začátku poselství tří andělů!

Není proto divu, že jde o poselství naplněné milostí a zaslíbeními, určené pro nás – zlomené a trpící bytosti.

Aplikace

Při studiu Zjevení je snadné podlehnout neodolatelné touze pochopit všechna varování a povahu jednotlivých zvířat a šelem. Je však důležité si uvědomit, že tím nejdůležitějším poselstvím této knihy je něco jiného: Kristova smrt, kterou se za nás obětoval.

VĚČNÉ EVANGELIUM

Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. (Zj 14,6)

¹Chci vám připomenout, bratři, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, ²a skrze něž docházíte spásy, držte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval – vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. ³Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem ⁴a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem. (1K 15,1–4)

Osobní studium

Všimněme si textu Zj 14,6, kterým začíná zpráva o poselství tří andělů. O prvním andělu se zde říká, že má „věčné“ evangelium. Nepochopíme-li hloubku evangelia, unikne nám celý smysl poselství tří andělů. Bez správného pochopení podstaty evangelia nám může zcela uniknout, o čem mluví Boží poselství o hodině soudu, pádu Babylóna nebo znamení šelmy.

Jak je v uvedených textech představeno věčné evangelium? O jaké naději se zde mluví?

1K 15,1–4

Ř 3,24–26

Ř 5,6–8

Evangelium je až neuvěřitelně dobrá zpráva o Kristově smrti za naše hříchy, o jeho slavném vzkříšení a o jeho stále přítomné lásce a péči o nás. Vírou v jeho prolitou krev a vzkříšení jsme osvobozeni nejen od trestu za hříchy, ale i od moci hříchu. Kristus se stal tím nejdůležitějším v životě apoštola Pavla a stal se také ústředním bodem jeho učení a kázání. Ukřižovaný Kristus ho vykoupil z odsouzení a vin, které vyplývaly z jeho minulosti. Vzkříšený Kristus dal Pavlovi moc pro přítomnost a druhý příchod Krista mu dal naději do budoucnosti.

Všimněme si čtyř myšlenek v uvedených verších listu Římanům:

- Jsme ospravedlněni zdarma, z milosti.
- Milost je projevem Boží spravedlnosti.
- Milost ospravedlňuje ty, kteří vírou přijímají Ježíše.
- Boží láska se nám zjevila, když jsme ještě byli hříšníky.

Kristovu milost si nemůžeme nijak zasloužit, zaplatit ani se o ni nijak přičinit. Ježíš zemřel bolestnou, mučivou smrtí, kterou zemrou ztraceni hříšníci. Zakusil plnost Otcova hněvu a odsouzení za hříchy. Byl odmítnut, abychom my mohli být přijati. Zemřel smrtí, která patřila nám, abychom my mohli žít životem, který byl jeho.

Je zřejmé, že spasení se může uskutečnit jen vírou a bez skutků zákona. Co bychom mohli přidat k tomu, co pro nás Kristus udělal na kříži? Ani naše nejlépe míněné skutky naplněné Duchem svatým nemohou nic přidat ke Kristovu dílu vykoupění.

Plán spasení byl připraven ještě před začátkem našeho času (2Tm 1,9; Tt 1,2; Ef 1,4). Tato skutečnost nám pomáhá pochopit, proč se jedná o „věčné evangelium“. Bůh už před stvořením světa připravil plán spásy, který měl zachránit lidstvo před katastrofou.

Aplikace

Pokus se vlastními slovy vysvětlit, proč nemůžeme nic přidat k Ježíšovu dílu vykoupění? Jak na tebe působí toto poznání?

PŘÍBĚH MILOSTI

Budou před ní [šelmou] klekat všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou od stvoření světa zapsána v knize života, v knize toho zabitého Beránka. (Zj 13,8)

¹⁸Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupěni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, ¹⁹nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny ²⁰byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. (1Pt 1,18–20)

Osobní studium

Poselství tří andělů je příběhem milosti. Je příběhem Spasitelovy lásky, která je nekonečná – příběhem Ježíše, který nás miluje tak moc, že by raději vydržel to nestrašnější, co si umíme představit, než by jednoho z nás ztratil. Jsou příběhem bezmezného, neproniknutelného, nepochopitelného, nehynoucího, nekonečného a věčného lásky.

Bůh není nikdy zaskočen vývojem událostí. Nezaskočí ho nevyzpytatelná lidská rozhodnutí. Jak jsme již viděli, jeho plán vysvobodit nás z otroctví hříchu nebyl jen dodatečným nápadem či krizovým plánem, kterým by reagoval na hřích a jeho tragické projevy. Strašné následky hříchu Boha nezaskočily.

Co nás dnešní úvodní verše (Zj 13,8 a 1Pt 1,18–20) učí o plánu spasení?

Výraz „věčné evangelium“ (Zj 14,6) mluví o minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Když Bůh stvořil lidstvo se schopností rozhodovat se, musel předvídat, že se dopustí

i nesprávných rozhodnutí. Jakmile mělo jeho stvoření schopnost volby, mělo možnost vzbouřit se proti jeho láskyplnému vedení. Jediným způsobem, jak se dalo takové možnosti předejít, bylo stvořit roboty, kteří by mohli jednat jen podle nějakého neměnného kosmického programu. Věrnost z donucení je však v rozporu s podstatou Boží povahy. Láska vychází ze svobodného rozhodnutí a obsahuje v sobě i možnost odmítnutí. Proto plán spasení vznikl v Boží mysli ještě před vzpourou našich prvních rodičů v Edenu.

„Plán našeho vykoupění nebyl dodatečným řešením, které Bůh vymyslel až po Adamově pádu. Byl zjevením ‚tajemství, které od věčných časů nebylo vysloveno‘ (Ř 16,25). Odhalením zásad, které jsou od věčnosti podstatou Boží vlády.“ (DA 22; TV 10)

„Věčné evangelium“ se netýká jen minulosti a přítomnosti – je základem budoucnosti vycházející z naděje. Mluví o věčném životě s tím, jehož srdce touží po věčnosti s námi.

Aplikace

Přečti si text Ef 1,4. Co znamená, že ještě před „stvořením světa“ jsme byli „vyvoleni“, abychom v Kristu měli spasení? V čem může být pro nás tato pravda povzbuzením?

DO CELÉHO SVĚTA

¹⁸Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. ¹⁹Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého ²⁰a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,18–20)

Osobní studium

Znovu uvažuj o textu Zj 14,6. Kde všude má být hlásáno věčné evangelium a proč je odpověď důležitá pro nás a naše poslání a povolání jako církve?

Podle naléhavého poselství prvního ze tří andělů na konci času má být „věčné evangelium“ zvěstováno „každé rase, kmeni, jazyku i národu“. To je tak velkolepá, mimořádná a komplexní mise, že od nás potřebuje vše, co jsme schopni dát. Vyžaduje naše maximální úsilí a naše úplné zapojení. Vede nás od zaměření na vlastní zájmy k vášni pro službu Kristu. Inspiruje nás něčím, co nás přesahuje, a vede nás z úzkoprsého pohledu na vlastní problémy k velkolepé vizi.

Jak a v čem úvodní verše (Mt 28,18–20) korespondují s poselstvím prvního anděla?

Paul D. Tripp ve své knize uvažuje o psychologické potřebě každé lidské bytosti být součástí něčeho většího, co nás přesahuje: „Lidské bytosti byly stvořeny, aby se staly součástí něčeho většího, než jsou jejich

vlastní životy. Hřích způsobuje, že svůj život zúžíme na velikost našeho života. Kristovu milost dostáváme, aby nás zachránila z klaustrofobních omezení našeho vlastního malého království zaměřeného na sebe a osvobozuje nás pro život zaměřený na věčné cíle a uspokojující potěšení z Božího království.“ (Paul D. Tripp, *A Quest for More: Living for Something Bigger Than You*. B&B Media Group, [online] <https://www.cbn.com/entertainment/books/questformore.aspx?mobile=false&u=1&option=print>)

Nic nenaplňuje a neinspiruje člověka víc, než když je součástí díla evangelia, prozřetelně ustanoveného Bohem ke splnění úkolu mnohem většího, než jaký by kdy dokázala jakákoli lidská bytost. Pověření, které jsme obdrželi od Boha (popsané ve Zj 14), je největším úkolem, jaký byl kdy svěřen jeho církvi. Je to upřímná výzva, abychom svůj život dali do služby tomu největšímu úkolu nebes a abychom ukázali světu těsně před Ježíšovým návratem nepochopitelnou Boží lásku.

Aplikace

Jaká je tvá zkušenost se zapojením se do něčeho většího, než jsi ty sám? Jak ti tato zkušenost pomáhá pochopit podstatu dnešního studia? Je úžasné, že nás Stvořitel vesmíru pozval, abychom se spolu s ním podíleli na velkém díle záchrany.

MISIJNÍ HNUTÍ

A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec. (Mt 24,14)

Osobní studium

Díky hlubokému studiu Bible první adventisté stále lépe chápali význam poselství tří andělů. Cítili, že Bůh má zprávu, která je šitá na míru pro jejich generaci – naléhavé poselství pro závěrečnou dobu dějin, které musí zvěstovat všem lidem, aby připravili svět na Kristův návrat. Poselství tří andělů motivovalo adventistické misijní hnutí již od jeho začátků.

V roce 1874 generální konference vyslala prvního misionáře adventistů sedmého dne do Evropy. Ellen G. Whiteová nazvala Johna Andrewse „nejschopnějším mužem v našich řadách“. Andrews mluvil nejméně sedmi jazyky, uměl nazpaměť celý Nový zákon a větší část Starého zákona. Byl to vynikající badatel, plodný spisovatel, charismatický řečník a schopný teolog.

Proč posílat takového člověka na místo, kde bylo jen velmi málo adventistů? Proč posílat „nejschopnějšího muže“ na neprobádané misijní pole? A proč byl on ochoten jít? Jen před několika lety mu tehdy zemřela man-

želka. Jak to, že byl ochoten opustit rodinu a přátele ve Spojených státech a odplout se svými dvěma dětmi do neznámých zemí, a tím riskovat všechno pro Kristovu věc?

Důvod byl jen jeden. Věřil, že Ježíš brzy přijde a že poselství o pravdě určené pro poslední dny země se musí dostat do celého světa.

Během uplynulých desetiletí naši nejlepší a nejschopnější členové cestovali po celé zemi, aby hlásali Boží poselství pro čas konce. Byli to lidé nejrůznějších profesí: učitelé, zdravotníci, kazatelé, farmáři, inženýři, tesaři a obchodníci. Někteří byli zaměstnanci církve, ale mnozí byli laici, kteří věřili, že Ježíš brzy přijde.

Přečti si texty Zj 14,6, Sk 1,8 a Mt 24,14. Jakou společnou myšlenku obsahují?

Kázání věčného evangelia překračuje zeměpisné hranice. Proniká do nejvzdálenějších míst Země. Oslovuje lidi všech jazyků a kultur. Nakonec ovlivní celý svět. Jak fascinující je vědět, že se naše poselství dostalo do více než 210 z 235 zemí světa uznaných Organizací spojených národů.

Aplikace

Jakou roli bys mohl ty sám sehrát a jak bys mohl co nejlépe pomáhat při šíření poselství tří andělů každé „rase, kmeni, jazyku i národu“?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Uvažujme více o myšlence ze středy o naší potřebě být součástí něčeho většího, než jsme my sami, zatímco náš život bývá krátký, často plný těžkostí, trápení a zklamání. Tato touha dává velký smysl. Tělesně jsme však jen chabá schránka nesoucí vlastní mozek – pár kilo organického materiálu na bázi uhlíku, který se svým složením a formou přibližuje spíše k něčemu k jídlu než k pevnému disku počítače.

Co mohou malé, do sebe uzavřené fyzické bytosti znamenat v kontrastu s nekonečnem, které je obklopuje? Žít jen pro sebe, žít pro něco, co není větší než ty sám, když je toho všude kolem nás tolik – to je, jako být celý život zavřený na samotce uprostřed velkého města, jehož vibrace lze cítit přes zdi vězení. A pro co většího, velkolepějšího, slavnějšího a důležitějšího bychom mohli žít než pro hlásání zaslíbení věčného života, který nám byl dán v Ježíši?

„Kristovi následovníci budou radostně zvěstovat Boží poselství – po celém světě budou varování šířit tisíce lidí. Budou se dít zázraky, nemocní budou uzdravováni; věřící budou provázet znamení a zázraky. Také satan bude působit lživé zázraky, dokonce nechá před zraky lidí sestoupit oheň z nebe na zem (Zj 13,13). Obyvatelé země se budou muset rozhodnout, na kterou stranu se přidají.“ (GC 612; VDV 396)

Otázky k rozhovoru

1. „Někteří mi psali a ptali se, zda je zvěst o ospravedlnění z víry opravdu obsažena v poselství tří andělů, a já jsem odpověděla: „Je to opravdu tak.““ (RH, 1. dubna 1890) Jak souvisí ospravedlnění z víry s trojandělským poselstvím?
2. Zamysli se nad slovním spojením „věčné evangelium“. Co znamená slovo „věčné“ v tomto spojení?
3. Proč adventisté sedmého dne působí v tolika zemích světa? Co to říká o tom, jak Bůh žehná našemu úsilí? Jak může váš místní sbor nebo modlitební skupinka hrát větší roli při „dokončování díla“?

Bojte se Boha a vzdejte mu čest

Texty na tento týden

Zj 14; Gn 22,12; Kaz 12,13,14; Ko 3,1,2; Žd 12,1,2; 1K 3,16,17

Základní verš

„Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ (Zj 14,12)

Dánský filozof a spisovatel Søren Kierkegaard vyprávěl podobenství o době konce. V zákulisí velkého divadla vypukne požár. Klaun, který vystupuje v představení, vyjde varovat diváky: „Utečte, budova je v plamenech!“ Publikum má pocit, že jde jen o povedený vtíp, součást představení. Proto na klaunovu výzvu reagují smíchem a potleskem. Ten opakovaně křičí: „Utečte! Běžte pryč!“ Ale čím více křičí, tím větší potlesk zaznívá. Kierkegaard byl přesvědčen, že takhle nějak se bude odehrávat konec světa – a to navíc za obecného potlesku mudrlantů, kteří jsou přesvědčeni, že jde o vtíp.

Konec světa a události, které mu budou předcházet, nejsou, jak víme, v žádném případě vtípnou záležitostí. Svět čelí nejméně krizi od potopy. Petr použil příběh o potopě jako symbol konce a varoval, že tak jako starý svět zanikl zatopený vodou, na konci časů „nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud“ (2Pt 3,10). My jsme před tím, co přijde, byli varováni a tak na to musíme být připraveni.

Osnova lekce

Hlavním tématem této lekce jsou první slova výzvy prvního anděla: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest!“ Zaměříme se na to, co v biblickém kontextu znamená „bát se“ Boha a jak vypadá život k jeho slávě.

- Zj 14,7: „Bojte se Boha!“
 - Zj 14,7: „Bojte se Boha“ – výzva dát Boha na první místo (neděle, úterý)
 - Zj 14,7; Dt 6,1,2: „Bojte se Boha“ – výzva poslouchat Boha (pondělí)
- Zj 14,7; Ř 12,1,2: „Vzdejte mu čest!“ (středa)
- Žd 4,14–16 a Žd 7,25: Život v bázni a oslavě Pána (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

BOJTE SE BOHA

Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,7)

Osobní studium

Kniha Zjevení má oslovit naši generaci, aby byli lidé připraveni na Ježíšův brzký návrat a aby se s ním sjednotili při hlásání jeho poselství o posledních událostech světa. Zjevení ukazuje Boží plány a odhaluje plány satana. Představuje poslední Boží výzvu, jeho naléhavé a věčné poselství pro celé lidstvo.

Uvažuj o naléhavé výzvě apoštola Jana týkající se konce času ve Zj 14,7. (Viz také Gn 22,12; Ž 89,7; Př 2,5; Kaz 12,13,14 a Ef 5,21.) Jaké konkrétní pokyny zaznívají v tomto textu?

Řecké sloveso popisující prožívání strachu ve Zj 14,7 je *phobeó*. Používá se zde ne ve smyslu strachu z Boha, ale ve smyslu úcty, bázně a respektu. Vyjadřuje myšlenku absolutní věrnosti Bohu a úplného předání se jeho vůli. Je to postoj mysli, který je

zaměřen na Boha, ne na vlastní já. Je to opak Luciferova postoje vyjádřeného u Izajáše 14,13.14: „A v srdci sis říkal: ‚Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu. Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit.“

Podstata velkého sporu se týká podřízení se Bohu. Lucifer byl sobecký a odmítal se podvolit jakékoli autoritě, kromě své vlastní. Namísto toho, aby se podřídil Bohu na trůnu, chtěl sám vládnout z trůnu. Zjednodušeně řečeno, *bát se Boha* znamená postavit ho na první místo v našem myšlení. Znamená to zřít se sobectví a pýchy. Znamená to žít svůj život pro něj.

„Bojte se Boha...“ je mimořádně důležitá výzva, jedná se o první slova zaznívající z úst prvního ze tří andělů.

Musíme dávat pozor.

Aplikace

Jaká je tvá zkušenost s bázní před Bohem? Jak bys někomu pozitivním způsobem vysvětlil, proč je důležité a přínosné „bát se Boha“?

BOJME SE BOHA A POSLOUCHEJME JEHO PŘÍKAZY

¹Toto jsou přikázání, nařízení a práva, kterým vás Hospodin, váš Bůh, přikázal vyučovat, abyste je dodržovali v zemi, do níž táhnete a kterou máte obsadit. ²Aby ses bál Hospodina, svého Boha, a bedlivě dbal na všechna jeho nařízení a příkazy, které ti udílím, ty i tvůj syn a tvůj vnuk, po všechny dny svého života, abys byl dlouho živ. (Dt 6,1.2)

⁷³Ruce tvé mě učinily pevným, dej mi rozum, ať se naučím tvým přikázáním. ⁷⁴Ti, kdo se tě bojí, spatří mě a budou se radovat, neboť čekám na tvé slovo. (Ž 119,73.74)

¹³Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. ¹⁴Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé. (Kaz 12,13.14)

Osobní studium

Co dalšího nás Bible učí o podstatě toho, co znamená „bát se Boha“?

Co je podle uvedených textů výsledkem výzvy „bojte se Boha“?

Dt 6,1.2

Ž 119,73.74

Kaz 12,13.14

Tyto pasáže odhalují propojení mezi bázni před Hospodinem a dodržováním jeho přikázání. Bát se Boha je postojem zbožné úcty, který nás vede k poslušnosti. Z nebe zaznívá naléhavá výzva pro všechny spasené z milosti, aby poslouchali Boží příkazy (Ef 2,8–10). Milost nás neosvobozuje od poslušnosti Božích přikázání. Evangelium nás osvobozuje od odsouzení zákona, ne od naší odpovědnosti řídit se jím a žít podle něj.

Milost nás nejen osvobozuje od viny z minulosti, ale dává nám také sílu žít zbožně a poslušně v přítomnosti. Apoštol Pavel říká: „Skrze něho jsme přijali milost a apoštolské poslání k poslušnosti víry pro jeho jméno mezi všemi národy“ (Ř 1,5; ČSP).

Někteří lidé mají zvláštní představu, že spasení z milosti nějakým způsobem neguje Boží zákon nebo minimalizuje potřebu poslušnosti. Jsou přesvědčeni, že jakékoli řeči o poslušnosti jsou zákonictvím. Říkají: „Chci jen Ježíše.“ Namísto je však otázka: „Jakého Ježíše chtějí?“ Ježíš, kterého jsme si sami vytvořili, nebo Ježíše z Bible? Biblický Kristus nás nikdy nevede k tomu, abychom zlehčovali jeho zákon, který je vyjádřením jeho charakteru. Nikdy nevede ani k tomu, abychom snižovali význam biblických pravd, které jasněji odhalují, kým je a jaký je jeho plán pro tento svět. Tento Kristus nás nikdy nevede k tomu, abychom jeho učení zredukovali na zbožné fráze, na kterých vlastně vůbec nezáleží. Kristus je ztělesněním celé pravdy. Ježíš je Pravda, která skutečně žila na této zemi.

Závěrečné výzvy Zjevení nás vybízejí, abychom prostřednictvím víry v Ježíše přijali plnost všeho, co nabízí. Vyzývá nás, abychom se „báli Boha“, což se projevuje vírou v jeho vykupitelskou moc, která nás zmocňuje žít zbožně a poslušně.

Aplikace

Ježíš řekl: „A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle“ (Mt 10,28). Jak ti tato slova pomáhají pochopit, co to znamená bát se Boha?

ZAMĚŘME SVŮJ ŽIVOT NA BOHA

Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. (Mt 6,33)

¹*Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží.*

²*K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Ko 3,1,2)*

¹Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, ²s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. (Žd 12,1,2)

Osobní studium

V době rozmachu konzumního života, kdy se světské hodnoty dostaly do středu zájmu lidí, nás nebesa vyzývají, abychom se odvrátili od tyranie vlastního sobectví a otroctví naší důležitosti a postavili do středu našeho života Boha. Pro některé lidi se celý svět točí jen kolem majetku a peněz. Jiné láká rozkoš nebo moc. Další se soustřeďují na sport, hudbu nebo zábavu. Poselství Zjevení je jasnou výzvou, abychom se báli Boha, respektovali ho a s úctou mu dali to nejdůležitější místo v našem životě.

Co tyto pasáže říkají o tom, že Bůh je skutečným centrem našeho života?

Mt 6,33

Ko 3,1,2

Žd 12,1,2

Hlavním problémem závěrečného pozemského konfliktu je boj o mysl člověka, o opravdovou věrnost a podřízení se Boží vůli a moci.

V posledním boji velkého sporu mezi dobrem a zlem jde o to, co bude ovládat naše myšlenky. Apoštol Pavel nás napomíná: „Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši“ (Fp 2,5). Mysl je „řídícím centrem“ naší existence. Z ní pramení naše činy. Slovo „necht“ v tomto kontextu poukazuje na to, že si máme sami vybrat, co bude ovládat náš život. Mluví o dobrovolném rozhodnutí, činu vůle. Volba mít Kristovu mysl je volbou, která umožňuje Ježíši, aby formoval naše myšlení tím, že naši mysl naplní hodnotami věčnosti. Naše činy odhalují, na co se zaměřuje naše uvažování. *Bát se Boha* znamená postavit ho v našem životě na nejdůležitější místo.

Uvažuj, co můžeme udělat pro ovládnání vlastních myšlenek, když si uvědomíme, že záleží i na nás. Problém je často v tom, že pokud se nesnažíme vědomě zaměřovat své uvažování správným směrem, naši mysl naplní to, co je „pozemské“. Naše hříšné uvažování bude přirozeně inklinovat k hodnotám, které uznává tento svět. Proto se musíme, jak řekl Pavel, vědomě a záměrně rozhodnout využít posvátného daru svobodné vůle a myslet na to, co je „nebeské“.

Aplikace

„Konečně, bratři, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu“ (Fp 4,8). Jak se můžeš naučit jednat podle Pavlovy výzvy?

VZDÁVEJME BOHU ČEST

¹Vybízím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydali svá těla v oběť živou, svatou a přijemnou Bohu; to je vaše rozumná služba Bohu. ²A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé. (Ř 12,1,2; ČSP)

Osobní studium

Při studiu použití slovního spojení „vzdát Bohu čest“ (ČEP) nebo „slávu“ (ČSP) (Zj 14,7) zjistíme ve Starém zákoně zajímavou skutečnost. Poměrně často se objevuje v kontextu Božího soudu (Joz 7,19; 1S 6,5; Jr 13,15.16; Mal 2,2), podobně jako v poselství prvního anděla (Zj 14,7). Tuto myšlenku najdeme i ve Zj 19,1.2: „Potom jsem slyšel mocný hlas jakoby obrovského zástupu na nebi: „Haleluja! Spasení, sláva i moc patří Bohu našemu, protože pravé a spravedlivé jsou jeho soudy!“

Prostuduj si následující texty. Co říkají o způsobu, jakým můžeme slavit Boha?

1K 3,16.17

1K 6,19.20

1K 10,31

Podle apoštola Pavla jsou naše těla svatyní, příbytkem Ducha svatého, chrámem posvěceným Boží přítomností. Písmo nás

jasně vyzývá, abychom slavili Boha vším, čím jsme. Když je Bůh středem našeho života, naší jedinou touhou je vzdát mu slávu. Ať už tím, jak se chováme k druhým lidem, jaké s nimi pěstujeme vztahy, jak jednáme a vystupujeme, nebo co jíme a jak se oblékáme. Bohu vzdáváme slávu, jestliže světu odhalujeme charakter Boží lásky tím, že se snažíme plnit jeho vůli. To je ještě důležitější ve světle předadventního soudu.

Přečti si znovu úvodní verš Ř 12,1.2 (ČSP). Jakou výzvu adresuje Pavel věřícím a jak se projevuje v našem životě?

Nový zákon používá pro označení „těla“ v této pasáži řecké slovo *somata*, což bychom měli chápat jako souhrn toho, kým jsme – tělo, mysl a emoce. Phillipsův překlad Bible do angličtiny překládá výraz „rozumná služba“ jako „akt inteligentního uctívání“. Jinými slovy, právě to, když se „bojíme Boha“ a „oslavujeme ho“ vším, co děláme, a odevzdáme mu svou mysl, tělo i emoce, je to „akt moudrého, promyšleného a rozumného uctívání“. A ve světle Božího soudu je opravdu moudré dbát na to, ať posloucháme Boha.

Aplikace

Zamysli se nad tím, co děláš se svým „tělem“. Co můžeš udělat, aby ses ujistil, že jím skutečně slavíš Boha?

TI, KTEŘÍ ZVÍTĚZILI

¹⁴Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držme se toho, co vyznáváme. ¹⁵Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. ¹⁶Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a nalezli milost a pomoc v pravý čas. (Žd 4,14–16)

Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně. (Žd 7,25)

Osobní studium

„Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru“ (Zj 14,12; ČSP). Toto je zobrazení věrného Božího lidu v posledních dnech. Avšak jediný způsob, jak může někdo žít podle Božích přikázání – tehdy nebo nyní – je prostřednictvím Ježíšovy víry. Všimněme si, že náš text neříká „vírou v Ježíše“, ačkoli to je mimořádně důležité. Výraz „Ježíšova víra“ vyjadřuje něco víc. Je to kvalita víry, která Kristu umožnila zvítězit nad nejuživějšími satanovými pokušeními. Víra je dar, který dostává každý věřící. Když opravdu žijeme vírou, kterou nám do srdce vkládá Duch svatý, tato víra roste. Vítězíme ne silou vlastní vůle, ale mocí živého Krista, který v nás působí. Vítězíme ne proto, jací jsme my, ale proto, jaký je on.

Můžeme zvítězit, protože Ježíš zvítězil. Můžeme žít vítězným životem, protože on je Vítěz nad smrtí a nad hříchem. Můžeme zvítězit nad pokušením, protože on již nad pokušením zvítězil.

Jak podle úvodních veršů (Žd 4,14–16 a Žd 7,25) můžeme žít život, pro který platí „bát se Boha“ a „vzdávat mu čest“?

Ježíš, Boží Syn, překonal úskoky dábla. Čelil pokušením naplněn důvěrou v Boží zaslíbení, svou vůli podřídil vůli svého Otce a spoléhal se na jeho moc. Pokud důvěřujeme Kristu, hledíme-li na něho a věříme mu, můžeme zvítězit i my. Ježíš je naše všechno ve všem a poselství každého ze tří andělů je právě o něm. Poselstvím Zjevení je vítězství, nikoli porážka. Mluví o lidech, kteří jeho milostí a jeho mocí vítězí.

Slovo „zvítězit“ se v různých formách nachází v knize Zjevení vícekrát. Ve vidění sedmi církví představujících křesťanskou církev od prvního století až po současnost jsou v každé generaci věřící, kteří, jak říká Jan, „zvítězili“. V době konce ten, kdo „zvítězí“, dostane všechno (Zj 21,7). Toto není zákonictví. Je to vítězství prostřednictvím Ježíše Krista, jehož dokonalý život v dokonalé spravedlnosti – a jediné to – dává věřícím zaslíbení věčného života. Je to prožívaná víra. Je to přeměňující, život měnící, zázračná milost v životě věřícího.

Aplikace

Nad čím bys chtěl ve svém životě zvítězit? Jak můžeme změnit svou touhu v činy? Jaké praktické kroky můžeš udělat, abys patřil mezi ty, co „zvítězí“?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Zamysleme se ještě jednou nad úžasnými Pavlovými slovy ve verši Žd 7,25. Pavel mluví o Ježíši jako o našem veleknězi, který „přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu. Dokonalé spasení. Řecké slovo pro „dokonale“ znamená „úplně, kompletně, dokonale“. Je to Ježíš, který nás zachraňuje; naším úkolem je odevzdat se mu a přijmout jeho vítězství za nás. V otázce spasení musíme důvěřovat právě jemu, ne sobě a vlastním schopnostem.

„Sílu výrazu bojte se Boha ve Zjevení můžeme vnímat jako poslední Boží výzvu lidstvu, aby si ho zvolilo za svého úžasného a vyvýšeného Boha [...] který zvítězí nad silami zla, namířenými proti němu a jeho plánu s lidmi (Zj 14, 9–11). Tento strach se neprojevuje, alespoň ne zatím (srov. Zj 6,14–17), hrůzou a chvěním, ale radostným a láskyplným podřízením se Božímu zákonu a jeho zachovávaním. Žádná jiná moc by neměla být uznána hodnou takové oddanosti a loajality. Ve skutečnosti neexistují žádné jiné možnosti, protože to, co se ukazuje na pozadí vesmírného konfliktu, jsou činy démonických sil, které jsou již určeny k zániku (Zj 16,13.14; 17,14; 20,11–15). Bázeň před Hospodinem je proto pozitivním Božím pozváním [...] postavit se na Boží stranu ve vesmírném konfliktu, abychom mohli jednou být v jeho nejslavnější přítomnosti, naplnění radostí z věčného společenství s ním (Zj 21,3–4; 22,3–5).“ (Ángel Manuel Rodriquez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. Nepublikovaný rukopis, s. 27)

Otázky k rozhovoru

1. *Přemýšlejte o neuvěřitelné moci Boha, Stvořitele a Udržovatele celého vesmíru. Vůbec nedokážeme pochopit myšlenku nekonečného vesmíru; jak bychom potom mohli začít chápat jeho Stvořitele? Zamyslete se nad tím, jak neskonale nás převyšuje po všech stránkách. A tento Bůh nás jednoho dne bude soudit? Jak nám tyto skutečnosti pomáhají porozumět myšlence „bát se Boha“ a co to znamená?*
2. *Jak se můžeme vyhnout zákonictví, mluvíme-li o biblických konceptech svatosti a vítězství? Proč musíme vždy pamatovat na to, že to bylo Kristovo vítězství pro nás na kříži, které jediné zůstává základem naší naděje na spasení, bez ohledu na naše vítězství (nebo často i selhání)?*
3. *Proč i přes všechna zaslíbení vítězství nad hříchem často selháváme a nežijeme tak spravedlivě, jak žil sám Ježíš, přestože nám slíbil, že bychom mohli žít jako on? Jaké naše chyby způsobují, že v nás Bůh nemůže vykonat dílo, které zaslíbil?*

Dobrá zpráva o soudu

Texty na tento týden

Zj 14,7; Ž 51,3–6; Zj 20,12; Da 7,9.14.26; Zj 4,2–4; Zj 5,1–12

Základní verš

„Volal [anděl] mocným hlasem: Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,7)

Mluví-li Bible o něčem velmi jasně, je to skutečnost, že Bůh je Bohem soudu a že dříve nebo později Bůh přijde a jako „soudce vší země“ (Gn 18,25; viz také Ž 58,12; 94,2 a 98,9) v té či oné formě vykoná soud – ten soud, který zde a nyní tak velmi chybí. Jak napsal apoštol Pavel: „Každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu“ (Ř 14,12).

Pro mnohé je to děsivá představa. Musíme se sami za sebe zodpovídat před Bohem, který zná nehlubší tajemství: „Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé“ (Kaz 12,14).

Soud však nakonec odhaluje Boží dobrotu a milost. Ukazuje, že Bůh je spravedlivý a milosrdný v tom, jak zachází s celým svým stvořením – nejen se spasenými, ale i s těmi, kdo se rozhodli proti němu.

Tento týden se budeme věnovat hlubším tématům soudu v souvislosti s velkým sporem zuřícím ve vesmíru. Zaměříme se zejména na to, co se stane, když samotný Boží věrný lid bude čelit nevyhnutelnému „budoucímu soudu“ (Sk 24,25).

Osnova lekce

První anděl vyzývá svět, aby se „bál“ Boha a „vzdal mu čest“, protože přišla hodina jeho soudu. V této lekci se blíže podíváme na to, o jaký soud jde, jak zapadá do poselství „věčného evangelia“ a co nám říká o Boží lásce a milosti.

- Zj 14,7; Ž 51,3–6: Soud jako součást poselství evangelia (neděle)
- Zj 20,12; Ř 6,23: Soud a nezasloužená milost (pondělí)
- Da 7: Soud a Boží vítězství nad zlem (úterý)
- Zj 4,2–4: Soud a ujištění o naší záchraně (středa)
- Zj 5,1–3: Soud a náš zachránce Ježíš (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

VÝZNAM HODINY SOUDU

³Smiluj se nade mnou, Bože, pro milosrdenství svoje, pro své velké slítování zahlad' moje nevěrnosti, ⁴moji nepravost smyj ze mne dokonale, očist' mě od mého hříchu! ⁵Doznávám se ke svým nevěrnostem, svůj hřích mám před sebou stále. ⁶Proti tobě samému jsem zhřešil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích. A tak se ukážeš spravedlivý v tom, co vyřkneš, ryzí ve svém soudu. (Ž 51,3–6)

Osobní studium

Poslední kniha Bible, Zjevení Jana, se zaměřuje na vyvrcholení odvěkého sporu mezi dobrem a zlem. Lucifer, vzbouřený anděl, zpochybnil Boží spravedlnost, čestnost a moudrost. Tvrdil, že Bůh nespravedlivě a nečestně spravuje vesmír. O závěrečném soudu se mluví v knize Zjevení způsobem, který ukazuje, že soud stojí v samotném centru konfliktu o Boží charakter.

Zjevení 14,7 zní: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ Proč je důležité, že hned po zaznění zprávy o „věčném evangeliu“ mluví poselství prvního anděla i o Božím soudu? Co mají společného „věčné evangelium“ a Boží soud?

Obě části poselství prvního anděla – evangelium a soud – jsou neoddělitelně propojeny. Kdyby nebylo „věčného evangelia“, neměli bychom žádnou naději obstát u soudu. Jak

uvidíme, je „věčné evangelium“ naší jedinou nadějí. Není pochyb o tom, že oznámení soudu je součástí evangelia.

Během tohoto soudu nepadlé světy uvidí, že Bůh udělal všechno pro to, aby zachránil každého člověka. Tento soud odhaluje Boží spravedlnost a milosrdenství. Podává svědectví o jeho lásce a zákonu. Mluví o Boží milosti zachraňovat a jeho moci vysvobozovat.

Soud je součástí konečného Božího řešení problému hříchu. Ve velkém sporu mezi dobrem a zlem ve vesmíru odpověděl Bůh na satanova obvinění na kříži. U soudu však objasňuje, že udělal vše, co bylo v jeho moci, aby nás přivedl ke kříži a zachránil.

Budou otevřeny nebeské detailní, přesné a podrobné záznamy (viz Da 7,10). Jsme Bohu tak vzácní, že se celý vesmír zastaví, aby posoudil rozhodnutí, která jsme učinili jako odpověď na působení Ducha svatého a vykoupení, které nám nabídl zdarma Kristus na kříži Golgoty.

Aplikace

Pozorně si prostuduj text Ž 51,3–6 a soustřed' se zejména na verš 6. Jak ti tento text pomáhá objasnit význam a cíl soudu? V čem je tento pohled důležitý?

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ A SOUD

Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách. (Zj 20,12)

Osobní studium

Kříž i soud odhalují Boží milosrdenství a Boží spravedlnost. Přestoupení zákona vyžaduje smrt hříšníka. Spravedlnost prohlašuje: „Mzdou hříchu je smrt.“ Milosrdenství odpovídá: „Darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Ř 6,23). Pokud by se Boží zákon mohl změnit nebo zrušit, bylo by zcela zbytečné, aby Ježíš zemřel. Kristova smrt potvrzuje věčnou povahu zákona, na němž je založen soud.

Co nám úvodní text (Zj 20,12) říká o tom, jak jsme souzeni? Jak souvisí naše dobré skutky s naším spasením?

Naše skutky projevují, jak se rozhodujeme a zda věříme Bohu. Apoštol Pavel píše: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit“ (Ef 2,8,9). Ale když nás Kristus zachrání, změní nás. „Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil“ (Ef 2,10).

Dobré skutky, které konáme v moci Ducha svatého, nás nespasí. Jsou však svědec-

tvím o opravdovosti naší víry. Boží soud odhaluje veškerou přetvářku, pokrytectví, lež a proniká až do samotné hloubky našeho bytí. Když Ellen G. Whiteová popisuje, jaké postavení máme před Bohem u soudu, vyjadřuje tento působivý pohled na propojení evangelia a soudu.

„Boží lid je představen tak, že stojí před Pánem ve špinavém rouchu. Tato skutečnost by měla vést k pokoře a hlubokému zkoumání srdce všech, kteří vyznávají jeho jméno. Ti, kteří svou duši skutečně očišťují životem v pravdě, budou pokorní. Čím důkladněji budou zkoumat neposkvrněný charakter Krista, tím silnější bude jejich touha podobat se jeho obrazu a tím méně čistoty a svatosti budou vidět v sobě. Ano, máme si uvědomovat svůj hříšný stav. Zároveň však máme v otázce spásy důvěřovat Kristu jako naší spravedlnosti, našemu posvěcení a našemu vykoupení. Sami nemáme jak odpovědět na satanova obvinění proti nám. Pouze Kristus může být naším účinným Obhájcem. On je schopen umlčet žalobce argumenty, které nejsou založeny na našich zásluhách, ale na jeho vlastních.“ (5T 471.472)

Aplikace

Jak předchozí citát popisuje skutečnost, že nelze oddělovat evangelium a soud? Jakou naději si můžeš vzít z tohoto spojení?

VELKOLEPÁ SCÉNA

⁹Viděl jsem, že byly postaveny stolce a že usedl Věkovitý. Jeho oblek byl bílý jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho stolec – plameny ohně, jeho kola – hořící oheň. ¹⁰Řeka ohniva proudila a vycházela od něho, tisíce tisíců sloužily jemu a desetitisíce desetitisíců stály před ním. Zasedl soud a byly otevřeny knihy. [...] ¹³Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedl ho k němu. ¹⁴A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.“ [...] ²⁶avšak zasedne soud a vladařskou moc mu odejmou, a bude úplně vyhlazen a zahuben. ²⁷Království, vladařská moc a velikost všech království pod celým nebem budou dány lidu svatých Nejvyššího. Jeho království bude království věčné a všechny vladařské moci ho budou uctívat a poslouchat.“ (Da 7,9.10.13.14.26.27)

Osobní studium

Prorocké knihy Daniel a Zjevení společně ukazují události odehrávající se v posledních dnech dějin země. Kniha Zjevení oznamuje, že přišla hodina Božího soudu. Kniha Daniel odhaluje, kdy soud začal.

V Da 7 Bůh zjevil prorokovi dějiny světa. Království přicházejí a odcházejí. Mocnosti utlačují Boží lid. Po popisu Babylóna, Médo-Persie, Řecka, Říma, rozpadu Římské říše a pronásledování církve během 1260 let (Da 7,25; viz také Zj 12,6.14) Bůh zaměřuje Danielovu pozornost na slavnou nebeskou událost, která dá zase vše do pořádku. Prorok přechází od pozorování vzestupů a pádů království a mocností země utiskujících věrné až k trůnnímu sálu vesmíru a k Božímu soudu, kdy Bůh napraví každou křivdu a nastolí své věčné království spravedlnosti.

V prorockém vidění Bůh vzal Daniela z chaosu a nepřítelství na zemi do slávy

nebeské svatyně a na zasedání nejvyššího soudu vesmíru. Tam Kristus, právoplatný vládce tohoto světa, převezme od svého Otce království, které mu právem náleží.

Prostuduj si znovu úvodní text. Co Daniel popisuje ve verších Da 7,9.10.13? Jaký je konečný výsledek soudu podle Da 7,14.26.27?

V nebeské soudní síni se rozhoduje o osudu celého lidstva. Právo a pravda zvítězí. Zavládne spravedlnost. Toto je jedna z nejužasnějších a nejučvatnějších scén v celém Písmu. A dobrou zprávou je, že vše končí velmi dobře i pro věrný Boží lid, který je zahalený v Kristově spravedlnosti.

Ježíš v přítomnosti celého vesmíru přichází ke svému nebeskému Otci. Nebeské bytosti jsou rozestavěny kolem Božího trůnu. Celý vesmír nepadlých bytostí stojí v úžasu před touto soudní scénou. Konflikt, který probíhal během dlouhého a bolestného období, brzy skončí. Zápas o trůn vesmíru je rozhodnutý.

Aplikace

Daniel měl pravdu o říších, které povstávaly a upadaly, přesně jak předpovídalo jeho prorockví. Proč nám tato skutečnost pomáhá důvěřovat Božímu slovu v tom, co říká o posledním, „věčném království“, které nikdy „nepomine“?

ZÁBLESK NEBE

²Ihned jsem se ocitl ve vytržení ducha: A hle, trůn v nebi a na tom trůnu někdo, ³kdo byl na pohled jako jaspis a karneol; a kolem trůnu duha jako smaragdová. ⁴Okolo toho trůnu čtyřia dvacet jiných trůnů a na nich sedělo čtyřia dvacet starců, oděných bělostným rouchem, na hlavách koruny ze zlata. (Zj 4,2–4)

Osobní studium

Ve Zjevení 4. kapitole Jan vidí otevřené „dveře do nebe“ a dostává pozvání: „Pojď sem, a ukážu ti, co se má stát potom“ (Zj 4,1). Ježíš pozval apoštola, aby nahlédl do nebeské svatyně a viděl scény velkého sporu mezi dobrem a zlem. S Janem se můžeme i my podívat těmi otevřenými dveřmi a spatřit věčný plán spásy. Před našima očima se odvíjejí ty nejdůležitější události velkého sporu mezi dobrem a zlem.

Jaké podobnosti s popisem soudu v Da 7 najdeme v úvodním textu (Zj 4,2–4)?

Zjevně jde o scénu z trůnního sálu. Bůh Otec sedí na trůnu obklopen nebeskými bytostmi. Hromy a blesky symbolizují Boží soudy. Ve Zj 4,4 si všimněme, že kolem Božího trůnu je přítomno čtyřia dvacet starců neboli starších (ČSP).

Kdo je těchto dvacet čtyři starších? Ve starověkém Izraeli bylo v levitském kněžství čtyřia dvacet oddělení. Tito kněží zastupovali lid před Bohem. V 1Pt 2,9 apo-

štol prohlašuje, že novozákonní věřící jsou „rod vyvolený“, „královské kněžstvo“ a „národ svatý“. Těchto čtyřia dvacet starších by tak mohlo představovat všechny vykoupené, kteří se jednoho dne budou radovat kolem Božího trůnu. Mohou také představovat ty, kdo byli vzkříšeni při Kristově vzkříšení a spolu s ním vystoupili do nebe (Mt 27,52, Ef 4,7,8).

Tak či onak, je to dobrá zpráva. Kolem Božího trůnu jsou někteří vykoupení ze země. Čelili pokušením stejně jako my. Díky Kristově milosti a moci Ducha svatého zvítězili. Jsou oblečeni v „bílém rouchu“, které představuje Kristovu spravedlnost, přikrývající jejich hříchy. Na hlavě mají zlatou korunu, která symbolizuje jejich vítězství v boji se zlem. Jsou součástí nebeské královské rodiny věřících.

Vidíme trůn v nebi, na kterém sedí Bůh. Kolem trůnu jsou nebeské bytosti a brzy celé nebe začne zpívat a chvála mohutní stále více: „Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest“ (Zj 4,11).

Aplikace

Co cítíš, když čteš obrazy popsané v dnešních verších? V čem posilují tvou víru?

JEŽÍŠ JE HODEN

⁸A když tu knihu uchopil, čtyři bytosti a čtyřicet starců padlo na kolena před Beránkem; každý měl loutnu a zlatou nádobu naplněnou vůní kadidla, což jsou modlitby Božího lidu. ⁹A zpívali novou píseň: „Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras ¹⁰a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.“ ¹¹A viděl jsem, jak kolem trůnu a těch bytostí i starců stojí množství andělů – bylo jich na tisíce a na statisíce; ¹²slyšel jsem je mocným hlasem volat: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“ (Zj 5,8–12)

Osobní studium

V textu Zj 5,1–5 opět vidíme trůn. Poprvé vidíme popsanou knihu. Je zapečetěna sedmi pečeti a nikdo na nebi ani na zemi ji nemůže otevřít. Nebeské bytosti se chvějí. Problém je vážný. U konečného soudu nemůže zastupovat lidstvo žádná andělská bytost. Jan pláče, protože nikdo nemůže knihu otevřít. Potom jeden ze starších, jeden z těch, kdo byli vykoupeni ze země, říká slova, která Jana povzbudí. Ježíš, Beránek Boží, je hoden knihu otevřít.

Jan vidí konečné řešení problému hříchu (Zj 5,5). Zde zestárlý apoštol poznává jediný způsob, jak někdo může vynést soud před Božím trůnem.

„Ale jeden ze starců mi řekl: ‚Neplač. Hle, zvitěl lev z pokolení Judova, potomek Davidův; on otevře tu knihu sedmkrát zapečetěnou.‘ Vtom jsem spatřil, že uprostřed mezi trůnem a těmi čtyřmi bytostmi a starci stojí Beránek, ten obětovaný; měl sedm rohů a sedm očí, což je sedmero duchů Božích vyslaných do celého světa“ (Zj 5,5.6).

Jak podle úvodních veršů (Zj 5,8–12) reaguje celé nebe na oznámení, že Ježíš je hoden knihu u soudu otevřít, rozlomit pečeti a vykoupit nás?

Ježíš, Beránek Boží, který obětoval svůj život za spásu celého lidstva, bere u soudu knihu a otevírá ji. Celé nebe propukne v nadšené chvále. Ježíšovo vítězství nad satanovými pokušeními, smrt na kříži Golgoty, vzkříšení a velekněžská služba dává spasení všem, kteří se vírou rozhodnou přijmout nabízenou milost. Soud je pro Boží lid neuvěřitelně dobrou zprávou. Mluví o konci vlády hříchu a vysvobození Božího lidu.

Může být něco povzbudivějšího? Ježíš stojí u soudu na našem místě. Jeho dokonalý a spravedlivý život nás přikrývá. Jeho spravedlnost působí v nás, aby nás učinila novými. Jeho milost nám odpouští, proměňuje nás a dává nám sílu žít zbožný život.

Nemusíme se bát. Ježíš místo nás stojí u soudu a mocnosti zla jsou poraženy. Soud „byl předán svatým Nejvyššího“ (Da 7,22). Cílem soudu není zjistit, jak jsme špatní, ale ukázat, jak dobrý je Bůh.

Aplikace

Znovu uvažuj o velké naději, která pro nás vyplývá z nebeského soudu: Ježíš je náš Zástupce. Proč je to naše jediná naděje?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Duch prorocký nám dává důležitý pohled na Boží lid v posledních dnech, v době soudu a konce světa.

„Jejich jedinou nadějí je Boží milosrdenství a jejich jedinou záštitou je modlitba. Jako Jozue prosil anděla, tak církev ostatků bude se zlomeným srdcem a upřímnou vírou prosit o odpuštění a vysvobození prostřednictvím Ježíše, svého Obhájce. Jsou si naprosto vědomi hříšnosti svého života, vnímají svou slabost a nehodnost a při pohledu na sebe by měli důvod si zoufat. Pokušitel je připraven je obvinít, tak jak odporoval Jozuovi. Poukazuje na jejich špinavý oděv a na jejich charakterové chyby. Připomíná jejich slabost a pošetilost, jejich hříchy nevděčnosti i to, že nejsou podobní Kristu, a tím zneuctují svého Vykupitele. [...] Boží lid se v mnoha ohledech velmi provinil. Satan přesně zná hříchy, ke kterým je svedl, a představuje je v tom nejhorším světle, když prohlašuje: ‚Copak Bůh vyžene mě a mé anděly ze své přítomnosti, a přitom odmění ty, kteří se provinili stejnými hříchy? Ty Pane, to ve své spravedlnosti nemůžeš udělat. Tvůj trůn neobstojí ve spravedlnosti a soudu. Spravedlnost požaduje, aby byl nad nimi vynesen rozsudek.‘ Ale i když Kristovi následovníci zhřešili, nedali se ovládnout zlem. Odložili své hříchy a v pokoře a kajícím hledali Pána. Samotný božský Obhájce se za ně přimlouvá. Ten, který byl jejich nevděčností nejvíc potupen, ten, který zná jejich hříchy a také jejich pokání, prohlašuje: ‚Pán tě pokárej, satane. Já jsem dal svůj život za tyto duše. Jsou vyryty na dlaních mých rukou.‘“ (5T 473.474)

Otázky k rozhovoru

1. Jak poznání, že „nastala hodina jeho soudu“, ovlivňuje náš každodenní život? Pokud je většina z nás upřímná, asi bychom řekli, že příliš ne, že? Jak se můžeme změnit?
2. Proč je soud dobrou zprávou, ne špatnou? Ve třídě mluvte o Ježíšově práci pro nás u soudu. Jak nás může toto vědomí motivovat k věrnosti, když víme, že jen díky tomu, co pro nás udělal a dělá i dnes, můžeme mít naději na spasení?
3. Uvažujte více o myšlence soudu, který odhaluje vesmír Boží charakter. Jak tato myšlenka zapadá do celého scénáře velkého sporu?

Hodina jeho soudu

Texty na tento týden

Da 8; Da 9; Ezd 7; Mt 3,13–17; Ř 5,6–9; Mk 15,38; Lv 16,16

Základní verš

„Víte přece, co znamená tento čas: už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblečme se ve zbroj světla.“ (Ř 13,11.12)

Před několika lety časopis *National Geographic* informoval o lesním požáru v Yellowstone National Parku ve Spojených státech. Po jeho uhašení se lesníci vydali do kopců, aby zhodnotili škody. Jeden strážce našel u stromu úplně spáleného ptáčka. Trochu znechucený a také smutný z toho, co viděl, do něho štouchl holí.

Jak to udělal, zpod křídel mrtvého ptáčka vyběhla tři ptáčata. Milující matka, která si velmi dobře uvědomovala blížící se katastrofu, odnesla své potomstvo pod strom a přikryla je svými křídly. Sama mohla odletět do bezpečí, ale neopustila své děti. Je to krásné podobství o tom, jak je u Krista každý věřící v bezpečí.

Ohně Božího soudu na Golgotě „spalovaly“ Beránka. Ale všichni, kdo jsou v Kristu, jsou pod jeho křídly navždy v bezpečí. Na kříži byl Kristus souzen jako zavržený hříšník, abychom my mohli být souzeni jako spravedliví občané nebeského království. Byl souzen jako zločinec, abychom my mohli být osvobozeni od ničivého ohně věčného zatracení – obrazně i doslova.

Osnova lekce

I v této lekci, podobně jako v té minulé, zůstaneme u poselství prvního anděla ze Zj 14 a jeho poselství pro svět, že přišla hodina Božího soudu (v. 7). Tentokrát se na tento nebeský soud podíváme ve světle toho, co o něm bylo zjeveno už staletí dříve proroku Danielovi (Da 8 a 9).

I. Čeho se soud týká?

- Da 8–9: Součást symbolického Dne smíření (neděle)
- Da 8,17–19.26: Boží odpověď na dění na zemi (pondělí)

II. Kdy přijde tento soud?

- Da 9,23–27: Časový počátek prorockého výhledu (úterý)
- Da 9,26: Kristova oběť jako součást (středa)
- Lv 23,26–29: Dnešní doba a náš život s vědomím soudu (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

OČIŠTĚNÍ SVATYNĚ

¹³Slyšel jsem, jak jeden svatý mluví. Jiný svatý se toho mluvícího otázal: „Jak dlouho bude platit vidění o každodenní oběti a o vzpouře, která pustoší a dovoluje šlapat po svatyni i zástupu?“

¹⁴Řekl mi: „Až po dvou tisících a třech stech večerech a jitrech dojde svatyně spravedlnosti.“ (Da 8,13.14)

Já, Daniel, jsem zůstal bez sebe a byl jsem těžce nemocen po řadu dní. Pak jsem vstal a konal své povolání u krále. Žasl jsem nad tím viděním, ale nikdo to nechápal. (Da 8,27)

²¹Tedy ještě jsem rozmlouval v modlitbě, když Gabriel, ten muž, kterého jsem prve viděl ve vidění, spěšně přilétl a dotkl se mě v době večerního obětního daru. ²²Poučil mě, když se mnou mluvil. Řekl: „Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti posloužil k poučení.“ (Da 9,21.22)

Osobní studium

Jak jsme již viděli, před Kristovým příchodem musí nastat Boží soud. Anděl oznamuje silným hlasem, že „nastala hodina jeho soudu“ (Zj 14,7). Kniha Daniel přináší informaci o začátku tohoto soudu.

Jaký konkrétní časový plán uvádí Daniel v souvislosti s očistěním svatyně (Da 8,13.14)?

Každý žid velmi jasně rozuměl významu očistění pozemské svatyně. Tato událost se odehrávala každoročně v Den smíření, který byl vlastně dnem soudu. Přestože Daniel rozuměl konceptu očistění svatyně a soudu, byl z vidění o 2300 večerech a jitrech zmatený.

Jaká byla první Danielova reakce na vidění o 2300 dnech a jaká byla Boží odpověď (Da 8,27 a 9,21.22)?

Na konci osmé kapitoly čteme, že Daniel onemocněl a říká: „Žasl jsem nad tím viděním, ale nikdo to nechápal“ (Da 8,27). Daniel má na mysli vidění o 2300 dnech (zbytek vidění již byl vysvětlen; viz Da 8,19–22). Další kapitola, Daniel 9, ukazuje anděla Gabriela, který přichází vysvětlit Danielovi prorocství o 2300 večerech a jitrech. „Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti posloužil k poučení“ (Da 9,22).

Daniel je Gabrielovým vysvětlením ohromen. Odpověď na jeho modlitbu je mnohem komplexnější, než si dokázal představit. Anděl Gabriel vzal proroka po proudu času a zjevil mu pravdu o přicházejícím Mesiáši. Uvedl dokonce i přesná data začátku jeho služby a kruté smrti, událostí, které přímo souvisely s očistěním svatyně popsaném v Da 8. Z tohoto vidění mimo jiné vyplývá, že Kristova smrt a soud jsou neoddělitelně spojeny.

Aplikace

Proč je důležité, že Ježíšova smrt, jak je popsána v Da 9,24–27, je přímo spojena se soudem v Da 8,14? Jak důležitou pravdu se z této zprávy dozvídáme?

VIDĚNÍ O 2300 VEČERECH A JITRECH A DOBA KONCE

¹⁷Přišel tedy tam, kde jsem stál; zatímco přicházel, byl jsem ohromen a padl jsem tváří k zemi. Řekl mi: „Pochop, lidský synu, že to vidění se týká doby konce.“¹⁸Když se mnou mluvil, ležel jsem v mrákotách tváří na zemi. Dotkl se mě a postavil mě na mé místo.¹⁹Řekl: „Hle, sdělím ti, co se stane v posledním hrozném hněvu, neboť se to týká konce času. [...]“²⁶Vidění o večerech a jitrech, jak ti bylo pověděno, je pravdivé. Ty pak podrž to vidění v tajnosti, neboť se uskuteční za mnoho dnů.“ (Da 8,17–19.26)

Osobní studium

Uvažuj o úvodním textu (Da 8,17–19.26). Na jaké časové období se podle anděla vztahuje vidění z Da 8. kapitoly o 2300 večerech a jitrech? Proč je důležité proroctví porozumět?

Někteří tvrdí, že v tomto vidění jsou míněny doslovné dny. Jsou přesvědčeni, že malý roh z Da 8 se vztahuje na seleukovského vojenského vůdce Antiocha Epifana (216–164 před Kristem), který zaútočil na Jeruzalém a poskvřnil židovský chrám – a to i přesto, že 2300 dní neodpovídá časovému rámci daných událostí. Tento výklad je však v rozporu s jasným pokynem anděla, že vidění se týká „konce času“. Antiochus určitě nežil v době konce.

V Da 8 začíná Gabriel své vysvětlení proroctví o 2300 dnech. Beran podle něj představuje Médo-Persii a kozel představuje Řecko (Da 8,20.21). Přestože další pojem – malý roh – není přímo pojmenován jako dva předchozí, jde zjevně o Řím (Da 8,9.23.24). Anděl popisuje jakousi nábožensko-politickou fázi Říma, během které tento roh „pravdu srazil

na zem“ (Da 8,10–12.25) a zasahoval do Kristovy nebeské služby (Da 8,10–12). Vyvrcholení kapitoly, očistění svatyně v Da 8,14, je Boží odpovědí na výzvu pozemských a náboženských mocností, které si chtěly přivlastnit Boží autoritu. Je součástí Božího řešení problému hříchu.

Gabriel je připraven vysvětlit podrobnosti v Božím prorockém rozvrhu. Na konci Da 8 můžeme jasně vidět, že Daniel nerozuměl části vidění o 2300 večerech a jitrech (Da 8,27). Dřívější část o beranovi, kozlovi a malém rohu byla vysvětlena, dokonce první dvě mocnosti byly přímo představeny jménem (Da 8,20.21). Očistění svatyně však anděl zatím nevysvětlil.

Anděl Gabriel, který se objevil v Da 8, opět přichází v Da 9 a říká prorokovi: „Prve při tvých prosbách o smilování vyšlo slovo a já jsem přišel, abych ti je oznámil, neboť jsi vzácný Bohu. Pochop to slovo a rozuměj vidění“ (Da 9,23). Jakému vidění? Jak poznáme zítra, jde o vidění o 2300 večerech a jitrech, jedinou část předchozího vidění v Da 8, kterou ještě anděl Danielovi nevysvětlil.

Aplikace

Gabriel oslovil Daniela: „muži vzácný“ (Da 10,11.19; „převzácný“ ČSP; „drahý“ B21). Co se z toho dozvídáme o spojení mezi nebem a zemí?

ANDĚLSKÝ POKYN PRO DANIELA

²³ ...rozuměj tomu vidění. ²⁴ Pro tvůj lid a pro tvé svaté město je vyděleno sedmdesát sedmiletí k zadržení té věrolomnosti a ke zpečetění hříchů i k usmíření zvrácenosti, též ku přivedení věčné spravedlnosti a zapečetění vidění a proroka i ku pomazání nejsvětějšího místa. ²⁵ Věz tedy a rozuměj: Od vyjití slova k návratu a k budování Jeruzaléma až k Pomazanému vůdci bude sedm sedmiletí a šedesát dva sedmiletí. Znovu se vybuduje náměstí a příkop, v tisni oněch časů. ²⁶ Ale po těch šedesáti a dvou sedmiletích bude vyhlazen Pomazaný a nebude mít nic, a to město i tu svatyni bude ničit lid jednoho vůdce, který přichází. Ale jeho konec bude v záplavě. A až do konce bude odhodlaný boj po místech zpusťšených. ²⁷ A prosadí smlouvu mnohým jednoho sedmiletí, leč uprostřed onoho sedmiletí ukončí obětní hod i přidavnou obět. Tehdy na křídle ohavnosti bude pustošící, dokud se zkáza i rozhodnutí nebude vylévat na pustošenou. (Da 9,23–27; ČSP)

Osobní studium

Poznámka redakce: V textu na úterý budeme používat Český studijní překlad (ČSP), který asi nejlépe odpovídá originálnímu znění.

Uvažuj nejprve o textu Da 9,23. Jaký konkrétní pokyn dává nebeský posel Danielovi? Proč je to důležité pro pochopení významu očistění svatyně v Da 8,14?

Anděl přikázal Danielovi: „Pochop tedy to slovo a rozuměj tomu vidění“ (Da 9,23). Jaké slovo a jaké vidění? Protože v Da 9 není zaznamenáno žádné vidění, anděl Gabriel musí mluvit o té části vidění v 8. kapitole, již prorok nerozuměl – o 2300 večerech a jitrech (Da 8,27).

O jakých událostech v životě a službě Ježíše hovoří anděl Gabriel v následujících verších (Da 9,24–27)?

První část tohoto proroctví se týká Božího lidu, Izraele. „Pro tvůj lid a pro tvé svaté město je vyděleno sedmdesát sedmiletí“ (Da 9,24). V biblických proroctvích se jeden prorocký den počítá jako jeden doslovný rok (Ez 4,6; Nu 14,34). [Toto chápání potvrzují i překladatelé ve výrazu *sedmdesát sedmiletí* (Da 9,24)

je koncovka *-letí* doplněna překladateli ČSP, podobně jako v *sedmdesát týdnů let* (ČEP) je vloženo slovo *let* – pozn. redakce.] Když se v prorockých knihách Daniel a Zjevení Jana objevují symbolické obrazy, obvykle s nimi souvisí i symbolické chápání času. Jedním ze způsobů, jak se můžeme ujistit, že zde opravdu platí princip prorockého vztahu mezi dnem a rokem, je, že když jej použijeme v Danielově proroctví, každá událost na časové ose má své přesné dějinné místo (viz zítřejší lekci). Použijeme-li princip den za rok při výkladu textu v Da 9, sedmdesát týdnů (tedy 490 dní) nás dovede k období 490 doslovných let.

Gabriel říká Danielovi, že 490 let je „stanovené“ (hebrejsky *chatak*, doslova „odříznuto“). Odříznuto z čeho? Mohlo by to být jediné jiné proroctví určující čas, o kterém se zde mluví: proroctví o 2300 večerech a jitrech z Da 8,14. Těchto 490 let je přímo spojeno s proroctvím z Da 8,14, jedinou částí vidění, která zůstala v Da 8 nevyvětlena, a také jediným proroctvím o času v Da 8. Můžeme tedy vidět, že Gabriel s výkladem tohoto proroctví přichází, aby pomohl Danielovi pochopit to, čemu nerozuměl při předchozím vidění.

Aplikace

Bůh zná dějiny předem a události vede tak, aby zachránil padlé lidstvo. Tento cíl je v rozporu s konspiračními teoriemi, které hledají ve světových událostech různá spiknutí. Jak ti může biblické poselství pomoci neztratit se ve všech těch teoriích falešných proroků?

„VYŤATÝ“ MESIÁŠ

Ale po těch šedesáti a dvou sedmiletích bude vyhlazen Pomazaný a nebude mít nic, a to město i tu svatyni bude ničít lid jednoho vůdce, který přichází. Ale jeho konec bude v záplavě. A až do konce bude odhodlaný boj po místech zpustošených. (Da 9,26; ČSP)

⁶Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. ⁷Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. ⁸Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. ⁹Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. (Ř 5,6–9)

Osobní studium

Gabriel uvedl 490leté proroctví události, která byla pro Daniela a Židy mimořádně důležitá – příkazem obnovit a postavit Jeruzalém. Přestože byla přijata různá nařízení týkající se Jeruzaléma, v Ezd 7 zjišťujeme, že výnos přijatý v roce 457 před Kristem umožňoval Židům nejen vrátit se do své vlasti, ale také etablovat se jako náboženské společenství (viz Ezd 7,13.27).

Je důležité poznamenat, že Artaxerxův dekret byl vydán na podzim roku 457 před Kristem. Od vydání tohoto dekretu v roce 457 před Kristem až po Mesiáše by mělo podle Daniele uplynout 69 týdnů, což odpovídá 483 letům. Začneme-li v roce 457 před Kristem a posuneme se vpřed na časové ose historie, dostaneme se k roku 27.

Slovo Mesiáš znamená „pomazaný“. V roce 27. byl pokřtěn Ježíš Kristus, Mesiáš. (Viz Mt 3,13–17.) Danielovo proroctví předpovídalo stovky let předem přesný rok Kristova křtu, událost, kdy Ježíš začal svou pozemskou službu trvající tři a půl roku.

Jaké pravdy připomínají úvodní verše (Ř 5,6–9 a Da 9,26)?

„Ale po těch šedesáti a dvou sedmiletích bude vyhlazen Pomazaný“ (Da 9,26; ČSP). Mesiáš bude „vyhlazen“ nebo, jak to vyjadřují jiné překlady, „zabit“ (BK; B21). Verš dodává „a nebude mít nic“. Když Kristus zemřel, nic neměl a nikým nebyl. Vzali mu dokonce i jeho oblečení (Mt 27,35). Ježíš se vzdal slávy nebe, ponížil se a zemřel za hříšníky.

V textu Da 9,27 (ČSP) se dozvídáme, že Kristus „uprostřed onoho sedmiletí ukončí obětní hod i přídavnou oběť“. V polovině tohoto sedmdesátého týdne, v roce 31, Kristus potvrdil věčnou smlouvu svou smrtí na kříži a obětní systém ztratil jakýkoli prorocký význam.

Tato proroctví odhalují, že Kristus, Mesiáš, bude ukřižován a způsobí, že obětní systém přestane mít na jaře roku 31 prorocký význam. Tyto předpovědi se naplnily v každém detailu. Přesně na Velikonoce, kdy velekněz obětoval velikonočního beránka, byl za nás obětován Kristus.

Aplikace

Přečti si texty Mk 15,38 a Mt 3,15.16. Jak nám tyto verše pomáhají pochopit proroctví z Da 9,24–27?

ROK 1844

Tak vykoná smířcí obřady za svatyni pro nečistotu Izraelců, pro jejich přestoupení a všechny jejich hříchy. Stejně bude postupovat při stanu setkávání, který stojí u nich, uprostřed jejich nečistot. (Lv 16,16)

²⁶Hospodin dále mluvil k Mojžíšovi: ²⁷„Desátého dne téhož sedmého měsíce bude den smíření. Budete mít bohoslužebné shromáždění; budete se pokořovat a přinesete ohnivou oběť Hospodinu. ²⁸Toho dne nebudete konat žádnou práci. Je to den smíření, kdy se za vás budou konat smířcí obřady před Hospodinem, vašim Bohem. ²⁹Kdo se toho dne nebude pokořovat, bude vyobcován ze svého lidu.“ (Lv 23,26–29)

Osobní studium

Prvních 490 let z proroctví o 2300 večerech a jitrech bylo určeno zejména pro starověký židovský národ při očekávání příchodu Mesiáše. Poslední část tohoto proroctví se vztahuje na celý Boží lid – ze židů i z pohanů. Souvisí s očištěním nebeské svatyně a s druhým příchodem Krista.

Prvních 490 let se týká období do prvního příchodu Mesiáše. Toto období skončilo v roce 34. Odečtením 490 let od 2300 let nám zůstane 1810 let. Těchto druhých 1810 let se týká celého Božího lidu. Začneme-li v roce 34 a přidáme 1810 let, dostaneme se do roku 1844.

Ve světle pravdy o svatyni a nebeském soudu na konci časů Bůh ve Zj 14,6.7 naposledy vyzývá celé lidstvo, aby odpovědělo

na jeho lásku, přijalo jeho milost a žilo zbožně a poslušně.

Jaký byl důvod k očištění svatyně a co nás to učí o evangeliu (Lv 16,16)?

Kvůli hříchům a nepravostem lidí musela být svatyně každoročně očištěna. To se mohlo stát jen krví zvířat. Byl to jediný způsob, jak obstát. Stejně je to i s námi. Potřebujeme Spasitele, na jehož život a oběť symbolicky poukazovala zvířata zabitá v den smíření.

Co Bůh přikázal svému lidu dělat v den smíření a co by to mělo znamenat pro nás dnes (Lv 23,26–29)?

Izraelci se měli „pokořovat“. Tento výraz naznačuje, že měli zkoumat svá srdce, vyznat své hříchy, činit pokání a prosit Boha, aby je očistil, stejně jako velekněz očistil pozemskou svatyni.

Aplikace

Prorocké kapitoly Da 7–9 a Zj 14 se zaměřují zejména na naléhavé výzvy k přípravě na soud. Od roku 1844 žijeme v hodině soudu a poselství prvního anděla ve Zjevení připomíná: „Nastala hodina jeho soudu“ (Zj 14,7). Jak se dnes „pokořuješ“ před Bohem?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Zde je rychlý a snadný přehled proroctví o sedmdesáti týdnech z Da 9,24–27.

1. 70 týdnů (Da 9,24).
2. Sedm týdnů a 62 týdnů – celkem 69 týdnů (Da 9,25) ze 70 týdnů.
3. Poslední, sedmdesátý týden (Da 9,27).
4. Poslední týden je rozdělen – „v polovině toho týdne“ (Da 9,27) – na dvě části o tři a půl letech.

To je všechno. Sedmdesát týdnů, které se skládají ze šedesáti devíti týdnů a jednoho týdne. A ten poslední týden je rozdělen na polovinu. Stačí na začátek zadat datum 457 před Kristem a jednoduchým výpočtem se na časové ose dostáváme do roku 1844.

Když se u Daniela mluví o 2300 večerech a jitrech (Da 8), nikde se přímo neurčuje, kdy toto období začíná. „Až po dvou tisících a třech stech večerech a jitrech dojde svatyně spravedlnosti“ (Da 8,14). Po dvou tisících třech stech dnech – odkdy? Proč ne od chvíle, kdy měl Daniel svoje vidění, „v třetím roce kralování krále Belšasara“ (Da 8,1)?

To nejde. Vidění v Da 8 nezahrnovalo Babylón. Začalo až následnými událostmi, tedy Médo-Persií, pokračovalo Řeckem a Římem, až po „konec“. Proč datovat událost očistění svatyně, která je ve vidění, od Babylóna, o kterém se v proroctví nemluví? Počáteční datum celého vidění by mělo vycházet z tohoto vidění, které začalo Médo-Persií a pokračuje až do „konce“. To je mnoho let.

Odkud začít počítat? Daniel 8. kapitola nám to neříká, dozvíme se to až v 9. kapitole.

Otázky k rozhovoru

1. *Ve třídě diskutujte o úzkém vztahu mezi evangeliem a soudem, jak se projevuje ve dvou částech jednoho proroctví. Proč je pro nás spojení evangelia a soudu povzbuzením? Jak by toto spojení mělo pomoci zmírnit strach, který mnohé v souvislosti s myšlenkou soudu ovládá?*
2. *Uvažujte více o pravdě zjevené v textu Da 9,26, že Mesiáš byl „vyhlazen – zabit“. Co nám to může říci? Proč, z jakého důvodu byl „zabit“?*
3. *Přečtěte si znovu texty Lv 16,16 a Lv 23,26–29. Uvažujte o tom, proč bylo třeba svatyni tak složitě očistit (Lv 16,16), a o tom, jak se lidé měli chovat, když se to odehrávalo (Lv 23,26–29). Jak by měl tento předobraz ovlivnit to, jak žijeme dnes?*

Uctívání Stvořitele

Texty na tento týden

Zj 1,9; Iz 40,26; 2K 5,17; Ko 1,17; Zj 4,11; J 19,16–30

Základní verš

„Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest.“ (Zj 4,11)

Je snadné to, co se odehrává v našem životě, vnímat jako samozřejmost. Malé děti považují své rodiče za samozřejmost, protože je znají celý svůj krátký život. I my bereme jako samozřejmost slunce, oblohu, vzduch či zemi pod nohama.

Pozastavil ses však někdy nad tím, jak moc považujeme za samozřejmost samotnou naši existenci? Položil sis někdy v údivu slavnou filozofickou otázku: „Proč existuje něco, místo aby neexistovalo nic?“

Proč už od počátku existuje náš vesmír a všechna jeho majestátnost, vznešenost a úžasně věci v něm? Jaký logický rozpor by nastal, kdyby neexistoval ani náš vesmír, ani my v něm? Podle jedné z nových vědeckých teorií (mají tendenci se měnit) náš vesmír kdysi neexistoval. Jinými slovy, naše existence je podmíněná a je zázrak, že tady vůbec jsme. A navzdory všemožným mýtům o vesmíru, který vzniká absolutně z ničeho nebo je jeho vznik možné popsat matematickými rovnicemi, náš vesmír existuje, protože jej – a všechno v něm – stvořil Bůh, Stvořitel.

Osnova lekce

Při studiu sedmé lekce si blíže povšimneme výzvy prvního anděla: „Poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7). Proč je tak důležité uznávat Boha jako Stvořitele? Jaký to má vliv na náš pohled na něj a vlastně na celé poselství evangelia?

- Zj 1,9: Úvod do tématu (neděle)
- Zj 14,7: Bůh – velký tvůrce všeho (pondělí)
- Ž 139,15–18: Bůh – můj blízký tvůrce (úterý)
- Ko 1,1317; J 19,16–30: Ježíš – náš Stvořitel i Vykupitel (středa, čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

SPOLEČNĚ V SOUŽENÍ

Já, Jan, váš bratr, který má s vámi účast na Ježíšově soužení i kralování a vytrvalosti, dostal jsem se pro slovo Boží a svědectví Ježíšovo na ostrov jménem Patmos. (Zj 1,9)

Osobní studium

Po svém vystoupení do nebe (Sk 1,9) Ježíš navštívil Jana, posledního z žijících apoštolů. Jan byl tehdy na ostrově Patmos, kam ho vyhnal nelítostný římský císař Domicián.

Uvažuj o úvodním textu (Zj 1,9). Viz také Mt 13,21; Sk 14,22 a J 16,33. Jaké poselství se nachází v těchto verších pro všechny, kdo se snaží následovat Ježíše v tomto světě?

Jan, oddělený od podpory své rodiny, přátel a křesťanské komunity, nezůstal sám v souženích a problémech, kterým čelil jako Ježíšův následovník. Jeho služba neskončila. Jeho svědectví ještě nebylo úplné. Nadpřirozená bytost oslnivého jasu navštívila Jana na tomto osamělém ostrově a přinesla mu poselství přímo od Božího trůnu. Toto poselství od Ježíše se mělo ozývat v průběhu následujících staletí. Bylo to poselství naděje pro každou generaci, ale zejména poselství, které mělo připravit Boží lid na konci dějin na Ježíšův příchod. Je to nejen vážné a varovné poselství, ale také poselství povzbuzení pro čas konce, kdy se

připravujeme čelit zkouškám, které na nás přijdou nebo je již prožíváme.

Pokud bychom vešli do jeskyně, v níž údajně podle tradice Jana navštívil nebeský anděl s prorockým viděním, které nacházíme v knize Zjevení, okamžitě bychom si všimli slov umístěných na desce u jejího vchodu. Ta shrnují obsah celého vidění: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7).

Ústředním tématem knihy Zjevení je uctívání. Byli jsme stvořeni jako uctívající bytosti. Každý z nás něco nebo někoho uctívá. Právě uctívání, uctívání Stvořitele, nám umožňuje objevit skutečný smysl života. Dává nám důvod žít. Dává nám nejen něco, za co jsme ochotni zemřít, ale co je ještě důležitější, něco, pro co máme důvod žít, a pokud je to nutné, i snášet soužení. A opravdu, když přijdou poslední krize, lépe pochopíme slova „Musíme projít mnohým utrpením, než vejdemo do Božího království“ (Sk 14,22).

Aplikace

Věrní Boží služebníci, jako Jan, často čelili utrpení a soužení. V dnešní konzumní době očekáváme pohodlný a bezpečný život. Proč jsme často tak překvapeni, když do našeho života zasáhnou potíže a problémy? (Viz 1Pt 4,12–15.)

UCTÍVEJTE STVOŘITELE

Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,7)

Osobní studium

Uvažuj o úvodním textu (Zj 14,7). Jak končí poselství prvního anděla? Jakou závěrečnou výzvu přináší poselství o hodině soudu? (Viz také Iz 40,26; J 1,1–3 a Ř 1,20.)

Text Zj 14,7 končí jasnou výzvou k uctívání Boha jako našeho Stvořitele. Toto volání je mimořádně důležité právě teď, kdy většina vědeckého a dokonce i křesťanského světa přijala evoluci, učení, které zasahuje samotné srdce všeho biblického a křesťanského. Pokud by byla evoluce pravdivá, naše víra by byla nutně lží. Jedná se tedy o vážné napětí.

Poslední výzva knihy Zjevení má své kořeny v první knize Bible, Genesis. Nikdy zcela nepochopíme problémy tohoto kosmického zápasu o uctívání, pokud nepochopíme význam stvoření. „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ (Gn 1,1). Tento verš je základem celého Písma. „Na počátku stvořil Bůh...“ Hebrejské slovo pro „stvořit“ v této pasáži je *bara*, sloveso, jehož subjekt (tedy kdo tvoří) je vždy spojen se samotným Bohem.

Abychom získali základní představu o tom, jak neomezená je Boží moc, uvažuj-

me alespoň o jednom objektu, který stvořil – o Slunci. Slunce vyprodukuje za vteřinu více energie, než lidstvo vyprodukovalo od počátku věků s využitím dřeva, ropy, plynu, uhlí, jaderného paliva, větru a – slunečního záření.

Slunce má průměr přibližně 1 392 000 kilometrů. Je tak velké, že by se do něj vešlo více než milion planet velikosti Země. Ale Slunce je jen jednou z přibližně dvou set (některé odhady hovoří až o čtyřech stech) miliard hvězd v naší hvězdné soustavě, galaxii zvané *Mléčná dráha*. A navzdory své velikosti je vlastně naprosto malé. Hvězda zvaná *Pistolová hvězda* je téměř dvoumilionkrát jasnější než Slunce a každých dvacet vteřin vyzáří tolik energie jako Slunce za celý rok. Už tato jediná věc přesahuje naše představy o velikosti stvoření.

Stvoření odhaluje Boha úžasné a neomezené moci. Jeho tvůrčí síla nejen stvořila nebe a zemi, ale celá staletí jednala i ve prospěch jeho lidu. On je Bůh, který stvořil tento svět, je vždy přítomen v tomto světě a nikdy neopustí svůj lid na tomto světě.

Aplikace

Ohromující velikost stvořeného vesmíru jen zdůrazňuje realitu Boží lásky. Ukazuje, že přesto, jak jsme ve srovnání se zbytkem stvoření malí, Kristus za nás zemřel. Jak bychom měli rozumět této skutečnosti?

BŮH, KTERÝ JE BLÍZKO

¹⁵Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten v nejhlubších útrobách země. ¹⁶Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal. ¹⁷Jak si vážím divů, které konáš, Bože! Nesmírný je jejich počet, ¹⁸sčítl bych je, ale je jich víc než písku. Sotva procitnu, jsem s tebou. (Ž 139,15–18)

²⁶On [...] určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. ²⁷Bůh to učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko. (Sk 17,26.27)

Osobní studium

Bůh, který přivedl k existenci hvězdy a planety, jehož úžasná síla stvořila tuto planetu a naplnila ji živým stvořením, je také Bohem, který se zajímá o každého z nás. On je Bůh, který vysvobodil svůj lid z egyptského otroctví, který ho vedl na jeho putování pouští, dal z nebe padat manu, způsobil pád zdí Jericha a porazil nepřátele Izraele. Tentýž Bůh, který uvolnil svou nekonečnou moc ke stvoření vesmíru, uvolňuje tuto nekonečnou moc, aby porazil síly zla, které vedou boj o naše duše.

Co nás učí následující verše o Boží blízkosti?

2K 5,17

Ž 139,15–18

Sk 17,26.27

Ko 1,17

Teologové mluví o transcenci Boha. Tato myšlenka ukazuje, že Bůh je nad celým stvořením a ve všem ho přesahuje. Druhý koncept hovoří o imanenci Boha. Tento pojem vyjadřuje, že Bůh existuje určitým

způsobem i v našem světě. A jak ukazují biblické dějiny, Bůh v něm i velmi aktivně působí. Přestože Pán přebývá „ve vyvýšenosti a svatosti“, je zároveň s každým člověkem, který „je zdeptaný a poníženého ducha“ (Iz 57,15). Jak sám Ježíš řekl, když mluvil o svých věrných následovnicích: „Já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne“ (J 17, 23). Boží spojení s námi již nemůže být důvěrnější a bližší.

Dobrou zprávou o našem Bohu je, že jeho velikost a moc jsou tak obrovské, že sahají napříč vesmírem a zároveň do života každého z nás. Slibuje, že nás přetvoří, zformuje, přemění v jeho obraz. Co to pro nás znamená? Bůh, který stvořil a udržuje miliardy galaxií, je nejen ten Bůh, v němž „žijeme, pohybujeme se, jsme“ (Sk 17,28), ale působí také v nás, aby nám dal nová srdce, očistil nás od hříchu a učinil z nás nová stvoření v Kristu. Jak mocné a utěšující je vědomí, že náš Bůh, Bůh s takovou mocí, nás miluje a stará se o nás!

Aplikace

Jak se můžeme naučit čerpat naději a útěchu z pochopení Boží imanence? Nebo tě to děsí, protože Bůh zná tvá nejtemnější tajemství? Jak tě v tomto kontextu může evangelium naplnit klidem?

EVANGELIUM, SOUD, STVOŘENÍ

¹³On [Otec] nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. ¹⁴V něm máme vykoupění a odpuštění hříchů: ¹⁵On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, ¹⁶neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. ¹⁷On předchází všechno, všechno v něm spočívá. (Ko 1,13–17)

Osobní studium

Shrňme si poselství prvního anděla: věčné evangelium, hodina soudu, uctívání Stvořitele. Všechny tři myšlenky spolu velmi úzce souvisejí. Když Stvořitel u soudu posuzuje náš život, je právě evangelium tím, co nám dává naději. „Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (Ř 8,1). Žádné odsouzení nyní – a už vůbec ne u soudu na konci věků.

Důraz na to, že Bůh je Stvořitel, je pro přítomnou pravdu nesmírně důležitý. A to zejména v souvislosti s evolučním pohledem na vznik života. Evoluce, i když je oblečená do „křesťanského“ oděvu, ohrožuje totiž samotný základ křesťanské víry.

Přesto, uprostřed náporu evolučního myšlení, Bůh vzbudil církev, která má již v samotném názvu myšlenku stvoření v sedmi dnech – lid, který má hlásat základní pravdu o Bohu, našem Stvořiteli a Vykupiteli.

Přečti si texty Ef 3,9; Ko 1,13–17; Zj 4,11 a Ř 5,17–19. Co tyto verše říkají o Ježíši jako Stvořiteli a Vykupiteli?

Všimněme si, jak úzce jsou spojeny obě role Ježíše Krista – Stvořitel a Vykupitel.

V momentě, kdy se jeho role Stvořitele znevažuje, jak to nevyhnutelně dělá evoluce, automaticky se ukáže otazník i za jeho úkolem jako našeho Vykupitele. Ježíš nás přichází vykoupit z hřichu, ze smrti, z utrpení a z násilí. Ale když hřích, smrt, utrpení a násilí jsou, jak učí evoluce, samotnými prostředky vzniku a existence života, z čeho a proč by nás Kristus měl vykoupit? Bůh nás jde vykoupit ze samotného procesu, který použil ke stvoření? Takové uvažování je nesmírně nebezpečnou lží.

A co je ještě horší, evoluce se vysmívá samotné myšlence Ježíšovy smrti na kříži. Proč? Apoštol Pavel (viz Ř 5,17–19) neoddělitelně spojuje Adamův první hřích se smrtí Ježíše. Mezi Adamem a Ježíšem je tedy přímé spojení. V žádném evolučním modelu nemohla přes žádného bezhříšného Adama přijít smrt, protože smrt – miliony let evolučního vývoje – byla údajně právě tou silou, která byla ke stvoření Adama potřebná.

Evoluce tedy hned od začátku ničí biblický koncept kříže. Naproti tomu adventisté sedmého dne stojí jako živí svědci proti tomuto omylu tím, že vyzývají svět, aby uctíval Stvořitele.

Aplikace

Pokus se vlastními slovy vysvětlit, proč evoluční pohled na vznik života odporuje myšlence, že potřebujeme Vykupitele.

STVOŘITEL NA KŘÍŽI

¹⁷Nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané „Lebka“, hebrejsky Golgota. ¹⁸Tam ho ukřižovali a s ním jiné dva, z každé strany jednoho a Ježíše uprostřed. ¹⁹Pilát dal napsat nápis a připevnit jej na kříž. Stálo tam: Ježíš Nazaretský, král židovský. [...] ²⁸Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce splnilo Písmo, řekl: „Žízním.“ ²⁹Stála tam nádoba plná octa; namočili tedy houbu do octa a na yzopu mu ji podali k ústům. ³⁰Když Ježíš okusil octa, řekl: „Dokonáno jest.“ A nakloniv hlavu skončil. (J 19,17–19.28–30)

Osobní studium

Žasneme nad Božím stvořením a Boha uctíváme jako svého Stvořitele. Stejný důraz však dáváme i na skutečnost, že Kristus, kromě toho, že je Stvořitel, je i náš Vykupitel. Bůh, který nás stvořil, je tentýž Bůh, který nás vykoupil. Bůh, jenž řekl „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby“ (Gn 1,26), je tentýž, jenž na kříži volal: „Eli, Eli, lema sabachthani?, to jest: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46). Je třeba hledat další důvody, proč se máme bát Boha a proč mu máme vzdávat slávu a uctívat ho?

Jak můžeme jako padlé lidské bytosti přiměřeně reagovat na tak úžasnou pravdu? Co bychom mohli udělat jako odpověď na Boží dílo pro nás? V poselství prvního anděla se dozvídáme, co máme dělat: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7).

Přečti si Janův příběh o Ježíši na kříži (J 19,16–30). Při jeho čtení myslí na biblické texty o tom, že máme hledět na Ježíše jako na Stvořitele, „neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho“ (Ko 1,16). Jak máme reagovat na tak úžasný projev Boží lásky?

Výzva prvního anděla uctívat Stvořitele přišla poté, co se celý vesmír i Kristovi následovníci dozvěděli, že ten, kdo „učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“, přestože byl Bohem, „vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži“ (Fp 2,7,8).

Jak úžasná představa to musela být pro ty, kteří znali Ježíše už předtím, než přišel na zem jako člověk. Není divu, že ho uctívají i nebeské bytosti. Pokud jde o nás, vykoupené jeho krví, co jiného bychom měli dělat než uctívat našeho Stvořitele a našeho Vykupitele?

Aplikace

Proč je ve světle kříže takový omyl domnívat se, že padlí lidé mohou cokoli přidat k tomu, co učinil Kristus na kříži? Které z našich činů a snažení by mohly jakkoli „vylepšit“ to, co už pro nás Stvořitel a Vykupitel udělal?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Uctívání Boha je ústředním bodem Písma a vždy bylo problémem nejen pro celé lidstvo, ale také pro Boží lid. V celém Starém zákoně proroci kárali Boží lid, že uctívá jiné bohy nebo že uctívá Hospodina podle tradic pohanského světa. Konflikt mezi uctíváním Boha a uctíváním jiných „bohů“ patří k samotné podstatě velkého sporu a je doprovázen ignorováním Božího zákona.

„Uctívání se týká nezákladnějšího aspektu lidské existence v tom, že souvisí s tím, co by lidé jako živí tvorové měli dělat, když jsou konfrontováni s přítomností Stvořitele. [...] Jen ti, kteří jsou naživu, mohou uctívat Pána; mrtví ho nemohou chválit a uctívat. [...] Ten, který nás stvořil, nás zve, abychom mu předali své životy v aktu uctívání, abychom je od něho dostali zpět obohacené a využili je pro dobro druhých. Uctívání souvisí se samotnou povahou a účelem naší existence a s potřebou mít mimo nás samotné jakési měřítko, které nás osvobozuje od sobectví. Neuctívat Boha znamená ztratit důvod existence; znamená to existovat ve stavu dezorientace, a proto umírat, směřovat k úplnému zániku, protože jsme odpojeni od samotného zdroje života.“ (Ángel Manuel Rodriquez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. Nепublikovaný rukopis, s. 42)

Otázky k rozhovoru

1. Zabývejte se více myšlenkou, proč v padlém světě nestačí být stvořen Bohem. Proč také potřebujeme zaslíbení vykoupení?
2. Zamyslete se nad nějakou zkušeností, ve které jste viděli, jak Boží moc působí ve vašem životě. Jakým způsobem vám Bůh takto osobně ukázal svou lásku? Uvažujte nyní nad tím, že toto je Bůh, který stvořil celý vesmír! A tento Bůh nás miluje tolik, že se stará o náš život. Proč by nás tato skutečnost měla nejen naplňovat klidem, ale také nás vést k pokoře?
3. Pokud by byla evoluce realitou, jak bychom mohli uctívat Stvořitele, který použil miliardy let smrti, násilí, ničení, utrpení a hromadného vymírání, aby nás stvořil, a zároveň nám poskytl úplně jiný příběh v Genesis o tom, jak jsme byli stvořeni? Měli bychom ho přesto uctívat? Proč? Protože nám tisíce let lhal o tom, jak jsme se na zemi objevili?

Sobota a čas konce

Texty na tento týden

Jk 2,8–13; Dt 5,12–15; Ž 33,6.9; Zj 14; 2Pt 3,13; Zj 21,1

Základní verš

*„Mně, daleko nejmenšímu ze všech bratří, byla dána ta milost, abych pohanům zvěstoval nevy-
stížitelné Kristovo bohatství a vynesl na světlo smysl tajemství od věků ukrytého v Bohu, jenž
vše stvořil...“ (Ef 3,8.9)*

Podstatou lidské důstojnosti je to, že jsme všichni stvořeni. Stvořil nás Bůh a tato skuteč-
nost dává hodnotu každé lidské bytosti. Nenarozené dítě v matčině lůně, kvadruplegický
teenager, mladý dospělý s Downovým syndromem nebo babička postižená Alzheimerovou
chorobou – ti všichni mají pro Boha nekonečně velkou hodnotu. Bůh je jejich Otec a oni jsou
jeho synové a dcery. „Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země,
a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli, ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich
závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní. On stvořil z jed-
noho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí
i hranice lidských sídel“ (Sk 17,24–26).

Máme společné dědictví, patříme do jedné rodiny. Jsme bratři a sestry, které zformoval
tentýž Bůh. On nám dal podobu a vdechl nám život. Stvoření poskytuje každému z nás
skutečný pocit vlastní hodnoty. Když se geny a chromozomy spojily a vytvořily jedinečnou
biologickou strukturu tvé osobnosti, Bůh o tom věděl a využil toho ke tvému stvoření. V ce-
lém vesmíru není nikdo stejný jako ty. Jsi jedinečný, osobitý, vzácný. Jsi bytost tak nesmírné
hodnoty, že Bůh, který stvořil vesmír, vzal na sebe naše smrtelné tělo a obětoval se za tebe
a tvé hříchy!

Osnova lekce

V centru pozornost osmé lekce je „sobota“, den, který už při stvoření Bůh oddělil jako jedi-
nečný a svatý, jak to připomíná i Desatero. Lekce otevře téma soboty ve světle poselství tří
andělů, kteří vedou k úctě a respektu vůči Stvořiteli v každé době, obzvláště v závěru dějin.

- Zj 14,7; Ř 14,10: Náš respekt vůči Soudci a Stvořiteli (neděle)
- Gn 2,1–3: Sobota – připomínka našeho původu a Stvořitele (pondělí)
- Ž 33,6–9; Žd 11,3: Odmítnutí stvoření – odmítnutí soboty (úterý)
- Zj 14,7.9.12: Výzva k respektování Božího zákona (středa)
- Iz 66,23: Sobota – předchůf obnoveného světa (čtvrtek)

SOUD, STVOŘENÍ A ZODPOVĚDNOST

Proč tedy, ty slabý, soudíš svého bratra? A ty, silný, proč zlehčuješ svého bratra? Všichni přece staneme před soudnou stolicí Boží. (Ř 14,10)

⁸Jestliže tedy zachováváte královský zákon, jak je napsán v Písmu: „Milovati budeš bližního svého jako sám sebe,“ dobře činíte. ⁹Jestliže však někomu straníte, dopouštíte se hříchu a zákon vás usvědčuje z přestoupení. ¹⁰Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopytl, provinil se proti všem. ¹¹Vždyť ten, kdo řekl: „Nezcižoložíš,“ řekl také: „Nezabiješ.“ Jestliže necižoložíš, ale zabiješ, přestupuješ zákon. ¹²Mluvte a jedněte jako ti, kteří mají být souzeni zákonem svobody. ¹³Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství. Ale milosrdenství vítězí nad soudem. (Jk 2,8–13)

Osobní studium

Pokud jsme jen sbírkou náhodně vytvořených buněk a produktem neočekávaných okolností, pak život nemá příliš velký smysl. Pokud jsme jen jedním z přibližně osmi miliard lidí, kteří navzájem zápasí o životní prostor na naší planetě, život ztrácí svůj smysl a jediným cílem se stává přežít a předat své geny dál. Naproti tomu biblický koncept stvoření poskytuje důvod žít a vyzdvihuje morální imperativ života. Byli jsme stvořeni Bohem a zodpovídáme se mu za své činy. Ten, který nás stvořil, nás volá k zodpovědnosti. On sám stanovil měřítko toho, co je správné, a co ne, a ta platí dokonce i ve světě „morálního relativismu“.

Uvažuj o textech Zj 14,7; Ř 14,10 a Jk 2,8–13. Jak se má podle těchto veršů naše zodpovědnost před Bohem promítnout do našeho chování? Jak spolu souvisí soud, Boží přikázání a uctívání Boha?

Poselství tří andělů ve Zjevení 14 označuje, že „nastala hodina jeho soudu“ (Zj 14,7).

Protože nás Bůh stvořil se schopností činit morální rozhodnutí, jsme zodpovědní za to, jak se rozhodujeme. Pokud bychom byli pouze náhodným shlukem buněk a produktem dědičnosti a prostředí, naše činy by do značné míry určovaly skutečnosti, nad kterými bychom neměli žádnou kontrolu.

V této krizové hodině dějin, v hodině soudu, nás Bůh povolává, abychom se rozhodovali ve světle věčnosti. Naléhavá výzva prvního anděla „poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7) připomíná, že základem každého uctívání je skutečnost, že nás stvořil Bůh.

Zachovávaní soboty jako sedmého dne dokazuje naši víru, že Ježíš je hoden toho, abychom ho uctívali jako našeho Stvořitele. Je znamením, že přijímáme Desatero jako Bohem inspirované principy pro život v plnosti. Zákon je základem Boží vlády a zjevením jeho charakteru, a proto se stává normou a kritériem soudu. Naše věrnost přikázání soboty je uznáním našeho závazku žít život podřízený Stvořiteli.

Aplikace

Jak naše chápání stvoření ovlivňuje naše jednání? Jaký vztah má dědičnost a prostředí k rozhodnutím, která činíme? Jak můžeme z Boží milosti překonat charakterové nedostatky, pro které jsme se sami dobrovolně nerozhodli, ale vyplývají z našeho genetického dědictví a prostředí, ze kterého pocházíme?

SOBOTA A STVOŘENÍ

¹Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy. ²Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. ³A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo. (Gn 2,1–3)

Osobní studium

Náš svět zoufale potřebuje uklidňující poselství Stvořitele, a proto nám Bůh dal sobotu. V polovině 19. století, kdy intelektuální svět zasáhla hypotéza evoluce, poslal Bůh poselství úžasné naděje zapsané ve Zj 14,6.7.

Satan se všemožně pokoušel překrucovat myšlenku stvoření, protože nenávidí Ježíše a nechce, aby se mu dostalo uctívání, které mu patří jako našemu Stvořiteli a Vykupiteli. Sobota je součástí velkého sporu o to, zda je Kristus hoden naší chvály. Boží poselství pro čas konce však vyzývá celé lidstvo, aby se vrátilo zpět k uctívání Krista jako Stvořitele nebe a země. Základem každého uctívání je skutečnost, že nás stvořil.

Přečti si texty Gn 2,1–3; Ex 20,8–11 a Dt 5,12–15 v kontextu veršů Zj 14,6.7. Jak se v přikázání o sobotě propojuje zpráva o stvoření se zprávou o vykoupení?

Sobota je věčným symbolem našeho odpočinku v Hospodinu. Je to zvláštní znak věrnosti Stvořiteli (Ez 20,12.20). Nejde o ně-

jaký samoúčelný požadavek. Naopak, sobota odhaluje, že pravé odpočinutí od spravedlnosti ze skutků se nachází v Bohu. Sobota hovoří o Bohu, který pro nás dosáhl toho, co bychom my sami nikdy nedokázali.

Písmo nás vyzývá, abychom každou sobotu odpočívali v jeho lásce a péči. Sobota je symbolem odpočinku, ne skutků; je vyjádřením milosti, ne zákonictví; působí jako ujištění, ne odsouzení; vede nás ke spolehnutí se na Boha, ne na sebe. Každou sobotu se radujeme z jeho dobroty a chválíme ho za spásu, kterou můžeme najít pouze v Kristu.

Sobota je také věčným spojením mezi dokonalostí Edenu v minulosti a slávou nového nebe a nové země v budoucnosti (Iz 65,17; Zj 21,1).

Sobota nás vede zpět k našim kořenům. Sobota nás spojuje s naší původní rodinou. K sobotě se lidé vracejí od začátku. Je to nepřerušované spojení v čase s naším stvořením. Udržuje nás soustředěné na slavnou pravdu, že jsme Boží děti. Zve nás k důvěrnému, blízkému vztahu s Bohem.

Aplikace

Jak je přikázání o sobotě naznačeno ve Zj 14,6.7? Proč je sobota důležitá pro poselství o konci času? (Viz Ex 20,8–11.)

VELKÝ PODVOD

⁶Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všečen jejich zástup. ⁷Jako hrází drží pohromadě mořské vody, vodstva propastí uložil v zásobnicích. ⁸Boj se Hospodina, celá země, všichni obyvatelé světa, žijte v jeho bázni! ⁹Co on řekl, to se stalo, jak přikázal, tak vše stojí. (Ž 33,6–9)

Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného. (Žd 11,3)

Osobní studium

Ve snaze zničit pochopení jedinečnosti našeho stvoření přišel ďábel se zdánlivě drobným podvodem, který přijímají i někteří z nás. Ten podvod vypadá následovně: „Bůh je sice hlavní silou stvoření, ale trvalo mu dlouhé věky, než pod jeho dohledem vznikl život. Bůh při svém tvoření totiž využil evoluci.“ Takový přístup se pokouší sladit „vědecké“ poznatky s popisem stvoření, jaký nacházíme v knize Genesis. Tvrdí, že dny stvoření jsou dlouhá, neurčitá časová období a že život na zemi je ve skutečnosti starý miliardy let.

Uvažuj, co nám úvodní biblické pasáže (Ž 33,6–9 a Žd 11,3) říkají o tom, jak Bůh stvořil svět.

Biblická zpráva je jasná. „Co on [Bůh] řekl, to se stalo, jak přikázal, tak vše stojí“ (Ž 33,9). „Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy...“ (Žd 11,3). První kapitola knihy Genesis potvrzuje, že Bůh stvořil svět za šest doslovných čtyřiaadvacetihodinových dnů a v sedmý den odpočíval. Jazyková struktura Genesis 1 a 2 nepřipouští nic jiného. Dokonce i učenci, kteří nevěří v doslovné šestidenní stvoření, uznávají,

že záměrem autora bylo popsat šestidenní stvoření.

Hebrejské slovo pro „den“ v Gn 1 je *jom*. V celé Bibli vždy, když je toto slovo spojeno s číslovkou (první den, druhý den a podobně), označuje časové období, které trvá čtyřiaadvacet hodin.

Kromě toho, pokud Bůh nestvořil svět za šest doslovných dnů, jaký význam by měl sedmý den – sobota? Proč by její svěcení Bůh přikazoval? Nemělo by žádný smysl zachovávat sobotu jako věčnou památku na stvoření v šesti dnech, kdyby se stvořitelský týden na počátku vůbec neuskutečnil. Přijmout teorii stvoření, které by trvalo dlouhá období, znamená zpochybnit samotnou potřebu zachovávání sedmého dne jako památníku stvoření. Takový přístup by zároveň vyvolával vážné otázky týkající se integrity Písma.

Útokem na sobotu satan zpochybňuje samotné jádro Boží autority. Vždyť co může být účinnější při ničení sedmého dne – soboty – jako připomínky stvoření v šesti dnech, než popírání toho, že se stvoření za šest dní opravdu uskutečnilo? Není divu, že tolik lidí, včetně křesťanů, ignoruje důležitost soboty jako sedmého dne. Tím je dána skvělá výchozí pozice pro konečný podvod.

Aplikace

Pokus se vlastními slovy vysvětlit, proč stvoření za neměřitelně dlouhá období odporuje biblické zprávě. Proč je to problém?

STVOŘENÍ, SOBOTA A ČAS KONCE

Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,7)

Za nimi letěl třetí anděl a volal mocným hlasem: „Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku...“ (Zj 14,9)

Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši. (Zj 14,12)

Osobní studium

Velký spor, který začal v nebi před tisíci lety, se týkal otázky Boží autority. Výzva zůstává stejná i dnes.

Uvažuj o úvodních textech a shrň jejich poselství v následujících řádcích. Co je hlavní myšlenkou těchto textů?

Zj 14,7 je výzva k:

Zj 14,9 varování pro:

Zj 14,12 popisuje lidi, kteří:

Tyto pasáže objasňují myšlenku, o které jsme již mluvili: uctívání bude v posledních dnech ústředním problémem konfliktu mezi dobrem a zlem, Kristem a satanem. Uctíváme Stvořitele, nebo šelmu? A protože stvoření tvoří základ celé naší věrouky (vždyť nakonec, co by zůstalo z naší víry, kdyby Bůh nebyl naším Stvořitelem?), so-

bota jako sedmý den – ve zprávě o stvoření v Genesis (Gn 2,1–3) – představuje věčné a neměnné znamení tohoto stvoření. Je to jeden z nejdůležitějších symbolů naší věrouky. Podstatnějším je již jen Bůh sám.

Zmocnit se soboty a změnit ji, znamená zmocnit se autority samotného Boha, která mu náleží jako jedinému pravému Stvořiteli. Útok na sobotu znamená odstranit Boha a snažit se zaujmout jeho místo (2Te 2,4).

Skutečným problémem posledních dnů je samozřejmě naše láska a věrnost Ježíši. Ale podle Bible je tato láska vyjádřena zachováváním přikázání (1J 5,3; Zj 14,12) – a jen sobota jako jediná z přikázání ukazuje na Boha jako Stvořitele (Ex 20,8–11). Není divu, že bude vnějším symbolem závěrečného rozdělení mezi těmi, kdo uctívají Boha, a těmi, kdo uctívají šelmu (Zj 14,11.12). Vzhledem k tomu, jak zásadní a důležitá je sobota pro všechno ostatní, je těžké si představit, že by rozhodující otázka uctívání Stvořitele mohla souviset s něčím jiným.

Aplikace

Mnoho lidí tvrdí, že nezáleží na tom, který den se slaví jako den odpočinku, stačí, že jeden den zachováme. Jak bys na tento argument odpověděl s použitím Písma?

SOBOTA A VĚČNÝ ODPOČINEK

Hle, já stvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl. (Iz 65,17)

Jako nová nebesa a nová země, které učiním, budou stát přede mnou, je výrok Hospodinův, tak nepohnutelně bude stát vaše potomstvo a vaše jméno. (Iz 66,22)

Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost. (2Pt 3,13)

A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. (Zj 21,1)

Osobní studium

Sobota je útočištěm ve světě naplněném únavou, bolestí a vyčerpáním. Každý týden opouštíme starosti tohoto světa a vstupujeme do ústraní – do Boží soboty. Významný židovský autor Abraham Heschel nazval sobotu „chrámem v čase“. (Abraham Heschel, *The Sabbath: Its Meaning for Modern Man*. New York: Farrar, Straus, and Giroux, 2005, s. 12) Každý sedmý den sestupuje nebeský palác z nebe na zem a Hospodin nás na celý den zve do slávy své přítomnosti, abychom s ním strávili čas v důvěrném společenství.

V úvodu k Heschelově knize o kráse soboty Susannah Heschel, jeho dcera, píše o významu soboty tato slova: „Sobota je metaforou ráje a svědectvím o Boží přítomnosti; v našich modlitbách očekáváme mesiášskou éru, která bude sobotou, a každá sobota nás na tuto zkušenost připravuje: nenaučí-li se člověk vychutnávat si chuť soboty [...] nebude schopen si vychutnat ani chuť věčnosti ve světě, který má přijít.“ (Tamtéž, s. XV)

Při stvoření pro nás Ježíš postavil zvláštní „příbytek“, ve kterém můžeme každý tý-

den nacházet útočiště. Tam můžeme být v bezpečí. Jeho dílo je dokonáno. Když v sobotu odpočíváme, odpočíváme v jeho láskyplné péči. Odpočíváme v očekávání našeho věčného odpočinku v novém nebi a na nové zemi, které mají již brzy přijít.

Jak nám podle úvodních veršů (Iz 65,17; Iz 66,22; 2Pt 3,13 a Zj 21,1) zachovávání soboty pomáhá zaměřit náš pohled na věčnost?

Stejný Bůh, který na počátku stvořil zemi, ji stvoří znovu a sobota zůstane věčným symbolem Boha jako Stvořitele (viz Iz 66,23). Židé vnímali sobotu jako symbol, předchů toho, co se v hebrejštině nazývalo *olam ha-ba* – svět, který přijde.

Poselství tří andělů, kteří letí prostředkem nebe a vyzývají nás, abychom uctívali Stvořitele, je odpovědí nebe na beznadějně zoufalství, které ve dvacátém prvním století trápí mnoho lidí. Ukazuje nám na našeho Stvořitele, který na počátku stvořil všechno, a na našeho Vykupitele, který po skončení soudu, po odstranění hříchu, udělá všechno nové. „Ten, který seděl na trůnu, řekl: ‚Hle, všechno tvořím nové.‘ A řekl: ‚Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá‘“ (Zj 21,5).

Aplikace

Jak můžeš ty osobně udělat ze soboty předchůť nebe pro sebe a své blízké?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Důvodem, proč [...] uctívat Boha, je to, že je Stvořitel. V nebeské liturgii nebeské bytosti velmi jasně vyjádřily tuto myšlenku: „Neboť ty jsi stvořil všechno...“ (Zj 4,11). Na zemi je třeba co nejvíce zdůraznit Boha jako Stvořitele, proto anděl říká: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7). Bylo správně připomenuto, že anděl používá jazyk čtvrtého přikázání, aby zdůvodnil výzvu k uctívání Boha (Ex 20,11). [...] V rámci Desatera je přikázání o sobotě jeho pečeti v tom, že identifikuje, kdo je Bůh – Stvořitel; potvrzuje území, nad nímž vládne – všechno, co stvořil; a ztvrzuje své právo vládnout – neboť všechno stvořil. Aby drak uspěl, musel nějak odstranit tento památník.“ (Ángel Manuel Rodríguez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. Nепublikovaný rukopis, s. 40.41)

Otázky k rozhovoru

1. *Jak odpovídá poselství soboty na velké otázky života, jako například odkud jsem přišel, proč jsem tady a jaký je můj osud ve věčnosti?*
2. *Přemýšlejte o zázraku stvoření. Uvažujte nad zázrakem naší vlastní existence v tomto obrovském vesmíru. Co by nám o důležitosti učení o stvoření měla napovědět skutečnost, že hlavní památník tohoto stvoření, sobota, k nám (na rozdíl od toho, abychom k němu chodili my) přichází každý týden bez výjimky?*
3. *Jak je otázka pravého uctívání vyjádřena v 3. a 6. kapitole knihy Daniel? Jak nám tyto příběhy mohou pomoci předvídat povahu budoucích událostí a jak nám mohou pomoci připravit se na problémy spojené s krizí kolem „znamení šelmy“, kterým může v budoucnu čelit věrný Boží lid?*
4. *Jak můžete ukázat někomu, kdo věří v miliony, ba miliardy let evoluce jako prostředku stvoření, nerozumnost zachovávání sedmého dne soboty jako památky takového „stvoření“?*

Město zvané Zmatek

Texty na tento týden

Zj 17,1.2.15; Zj 18,1–4; Zj 17,4–6; Mt 16,18; Jr 50,33–38; Ž 115,4–8

Základní verš

„Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů; ti, kdo jsou s ním, jsou povolání a vyvolení a věrní.“ (Zj 17,14)

Téma velkého sporu mezi dobrem a zlem je v knize Zjevení znázorněno symbolikou dvou žen. Jedna je oděná sluncem (Zjevení 12) a druhá je oblečena do purpuru a šarlatu (Zjevení 17).

Pozoruhodný symbol ženy oděné sluncem v oslnivé Kristově slávě se nachází ve Zjevení 12. Je věrná tomu, koho miluje, Ježíši. Není pošpiněná „pletkami“ s falešným učením. V celé Bibli čistá žena představuje Ježíšovu nevěstu, pravou církev. V textu Jr 6,2 prorok hovoří o dceři Sijónu jako o „líbezně a rozkošné“. Jeremjáš používá výraz „dcera sijónská“ nebo také obraz věrné ženy k popisu Božího lidu. (Viz také Ef 5,25–32 a Oz 2,22.)

Naproti tomu Bible přirovnává odpadnutí od víry ke smilstvu a cizoložství (Jk 4,4; ČSP). Když Ezechiel mluví o vzpouře a nevěrnosti Izraele, nařiká: „Jako cizoložná manželka brala sis cizí místo svého muže“ (Ez 16,32).

Tento týden budeme studovat, co symbolizují zmíněné ženy ze Zjevení, a hlouběji prozkoumáme konflikt mezi pravdou a omylem.

Osnova lekce

V této lekci se dostáváme k poselství druhého anděla: „Padl, padl veliký Babylón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu“ (Zj 14,8). Na základě skutečnosti, že v biblických jazycích je Babylón (stejně jako Jeruzalém) ženského rodu, je v knize Zjevení tento symbolický „Babylón“ přirovnán k nevěrné ženě, která k nevěře svádí i ostatní. Jaký význam má tento obraz pro nás v dnešní době?

- Zj 14,8; Zj 17,1.2: Boží lid x Babylón – nevěsta x nevěstka (neděle)
- Zj 18,1–5: Babylón – nabízí světu klam a podvod (pondělí)
- Zj 17,4–6: Babylón – falešné náboženství (úterý)
- Zj 17,14: Babylón – boj proti Beránkovi (středa)
- Jr 50,33–38: Babylón a modloslužba (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

VELKÝ KONTRAST

Za ním letěl druhý anděl a volal: „Padl, padl veliký Babylón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu.“ (Zj 14,8)

¹Tu přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm nádob, a promluvil ke mně: „Pojd' se mnou, ukážu ti soud nad velikou nevěstkou, usazenou nad vodami, ²se kterou se spustili králové světa a vínem jejího smilství se opijeli obyvatelé země.“ (Zj 17,1.2)

Osobní studium

Přečti si texty Zj 12,17 a Zj 17,14. Jak je popsána Boží církev a jaká je satanova reakce na ni?

Během staletí měl Bůh vždy své následovníky, kteří mu byli věrní. Zj 12,17 popisuje, že „zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova“ a jsou „povolání a vyvolení a věrní“ (Zj 17,14).

Uvažuj o úvodních textech (Zj 14,8 a Zj 17,1.2). Co prohlásil druhý ze tří andělů v souvislosti s Babylónem? Čím si Babylón zasloužil takový výrok?

Jan napsal knihu Zjevení na konci prvního století. V té době bylo starověké město Babylón jen hromadou ruin. Když Jan zapisoval poselství knihy Zjevení, skutečně město Babylón bylo zničeno již více než několik staletí.

Ve Zjevení starověké město Babylón představuje falešný náboženský systém na konci dějin, který svou podstatou připomíná vlastnosti starozákonního Babylónu. Principy, které vedly starověký Babylón, budou i základní strukturou moderního, duchovního Babylónu.

V textu Zj 17,1–6 žena oblečená do purpuru a šarlatu sedí na šarlatové šelmě. Bible ji nazývá nevěstka (smilnice). Opustila svou pravou lásku, Ježíše Krista. Apoštol Jan názorně zobrazuje odpadlický náboženský systém, který má ve světě mocný vliv. Za zmínku stojí vyjádření, že s touto nevěstkou „se spustili králové světa a vínem jejího smilství se opijeli obyvatelé země“ (Zj 17,2). Smilství je symbolem falešného učení, falešné doktríny i praxe. Opíjeli se? V Písmu jde vždy o negativní hodnocení.

Aplikace

Tato moc negativně ovlivnila vůdce i obyčejné lidi. Jaká je naše jediná ochrana? (Přečti si Ef 6,10–18.)

VÍNO HNĚVU

¹Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe; a země byla ozářena jeho slávou. ²Zvolal mohutným hlasem: „Padl, padl veliký Babilón a stal se doupětem démonů, skryší všech nečistých duchů a každého zlověstného a nenáviděného ptáka; ³neboť vínem Božího hněvu pro smilství té nevěstky byly opojeny všechny národy, králové světa s ní smilnili a bohatí kupci země bohatli z její rozmařilosti a přepychu.“ ⁴“A slyšel jsem jiný hlas z nebe: „Vyjdi, lide můj, z toho města, nemějte účast na jeho hříších, aby vás nestihly jeho pohromy. ⁵Neboť jeho hřichy se navršily až k nebi a Bůh nezapomněl na jeho viny.“ (Zj 18,1–5)

Osobní studium

Přečti si Zj 17,1.2.15 a Zj 18,1–5. Kam až sahá vliv Babilónu? Jaké výzvy zaznívají v této souvislosti?

Odpadlický náboženský systém má mezinárodní dosah a svými podvody ovlivňuje lidi na celém světě. Satan je rozzuřený, že evangelium bude hlásáno každému – „každé rase, kmeni, jazyku i národu“ (Zj 14,6) a „toto evangelium o království bude kázáno po celém světě“ (Mt 24,14). Proto používá všechny možné podvody, aby zaujal a ovlivnil mysl „obyvatelů země“ (Zj 17,2).

Zjevení 17,2 pokračuje ve vysvětlování tajemství velkého Babilónu. Prohlašuje, že s nevěstkou „smilnili“ králové světa. Smilstvo představuje nezákonné spojení. V odpadlickém náboženském systému to znamená sjednocování se se státem. V pravém náboženském systému je církev sjednocená s Ježíšem Kristem. Padlé náboženství hledá moc a autoritu u světských politických vůdců. Usiluje, aby stát prosazoval jeho nařízení. Namísto čerpání síly z Ježíše jako své skutečné hlavy hledá podporu u státu.

Zjevení 17,2 pokračuje v dramatické výpovědi: „vínem jejího smilství se opjeli obyvatelé země“. Symbolika čisté hroznové šťávy se používá v celém Novém zákoně ke znázornění bezhříšné, nevinné Ježíšovy krve, vylité na kříži za naše spasení (Mt 26,27–29). V L 22,20 Ježíš říká: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá.“ Když je čisté, nové víno evangelia překrouceno a učení Božího slova je nahrazeno učením lidských náboženských vůdců, stává se „vínem smilstva“. (Viz také Mt 15,9.)

Všimněme si také, že Bůh povolává svůj lid z Babilónu. Jinými slovy, bez ohledu na to, jak je systém zkažený a špatný a jak dlouho existuje, jeho součástí jsou – alespoň na určitou dobu – i jeho věrní, které Bůh nazývá „můj lid“ (Zj 18,4). Nakonec však nastává čas, kdy je Bůh povolá z toho zkaženého a hříšného systému, který je pro své špatné vlastnosti velmi blízko pádu. Není divu, vždyť je „doupětem démonů, skryší všech nečistých duchů a každého zlověstného a nenáviděného ptáka“ (Zj 18,2).

Aplikace

Jakou roli mají ti, kdo hlásají poselství tří andělů? Jak se v jejich životě prakticky projevuje Boží povolání, aby vyzvali Boží lid k odchodu z Babilónu?

TAJEMSTVÍ: VELKÝ BABYLÓN

“Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý pohár, plný ohavností a nečistoty svého smilství⁵ a na čele měla napsáno jméno – je v něm tajemství: „Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi.“⁶ Viděl jsem tu ženu, zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků. Velice jsem užasl, když jsem ji viděl. (Zj 17,4–6)

Osobní studium

Co úvodní verše (Zj 17,4–6) říkají o povaze zkaženého a hříšného systému, který představuje Babylón?

Jak jsme viděli, Zjevení 17 popisuje odpadlický náboženský systém, který zavádí do křesťanství mnohé z učení starozákonního Babylónu.

„Při hledání pochopení podstaty Babylónu se musíme vrátit k první zmínce o něm v biblickém záznamu, v knize Genesis. Všechno to začalo na pláni v zemi Šineáru, oblasti v jižní části Mezopotámie, dnes jižního Iráku, nazývané Babylónie. Právě tam byla postavena babylónská věž, symbol lidské soběstačnosti, sebezáchovy a nezávislosti na Bohu (Gn 11,1–4).“ (Ángel Manuel Rodriquez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. Nepublikovaný rukopis, s. 43)

Babylónská věž byla postavena v přímém rozporu s tím, co řekl Bůh. Její stavitelé postavili tento pomník ke své vlastní slávě a Bůh jim proto zmátl jazyky. Zpráva z knihy Genesis to vyjadřuje takto: „Proto se jeho jméno nazývá Bábel (to je Zmatek),

že tam Hospodin zmátl řeč veškeré země“ (Gn 11,9).

Opadlický systém na konci časů je tak zlý a zkažený, že jej text vykresluje jako ženu „zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků“ (Zj 17,6). Jsou to hrozné obrazy ilustrující hříšnost Babylónu (viz také Iz 49,26).

Duchovní Babylón ve své podstatě představuje náboženství založené na lidském učení, na lidských představách a podporované lidskými tradicemi. Je to náboženství vytvořené lidmi, vybudované možná skvělými náboženskými vůdci, ale stojící v opozici vůči moci evangelia a vůči církvi, kterou Ježíš postavil na lásce, a ne na násilí.

Kniha Zjevení popisuje tyto dva systémy náboženství. První projevuje plnou důvěru v Ježíše a závislost na Božím slově. Druhý představuje důvěru v lidskou autoritu a závislost na lidských náboženských učitelích. První se zaměřuje na Krista a je zcela závislý na Kristově milosti, oběti a smíření jako cestě ke spasení. Druhý uplatňuje humanistický přístup k víře a závislost spasení na Kristu nahrazuje závislostí na tradicích církve.

Aplikace

Jak se můžeme chránit před nenápadným vlivem Babylónu, jakým je například tendence spoléhat více na sebe než se zcela spoléhat na Boha?

VÝZVA K ODDANOSTI

A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla jí nepřemohou. (Mt 16,18)

Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů; ti, kdo jsou s ním, jsou povolání a vyvolení a věrní. (Zj 17,14)

Osobní studium

Výzva knihy Zjevení je naléhavou výzvou k oddanosti a je shrnuta v symbolice dvou žen popsáných v tomto proroctví. Ačkoli se někdy může zdát, že Boží lid bude v tomto kosmickém sporu mezi pravdou a omylem poražen, Bůh dává zaslíbení, že jeho církev nakonec zvítězí.

Porovnej dnešní úvodní verše (Mt 16,18 a Zj 17,14). Jaký slib ohledně své církve dal Ježíš svým učedníkům?

Kristus je pevný základ, na kterém je postavena jeho církev. Ta je založena na učení Bible a je vedena Duchem svatým. Naopak Babylón, jak jsme viděli, je zakořeněn v učení a tradicích lidí. Každý náboženský vůdce, který staví lidské názory nebo tradice na úroveň, nebo dokonce nad Boží vůli zjevenou v Písmu, ve své podstatě podporuje babylónský zmatek.

V dobách starověkého Babylónu byly církve a stát spojeny v jedno. Když král Nebúkadnesar seděl ve svém chrámu na královském trůnu, mluvil jménem svých bohů, mezi které počítal i sebe. Při jedné příleži-

tosti, jako akt vzdoru vůči pravému Bohu, přijal babylónský král univerzální dekret vynucující uctívání a přikázal všem svým poddaným, aby se poklonili jeho zobrazení. Jde o mocný symbol toho, čemu bude věrný Boží lid, který odmítá uctívat falešný obraz, čelit na konci času. (Viz Da 3.)

V posledních dnech pozemských dějin vznikne náboženský státní systém, duchovní Babylón, s duchovním vůdcem, který tvrdí, že mluví jako Bůh. Jeho slovo bude prohlášeno za samotné Boží slovo a jeho příkazy za Boží příkazy. V průběhu staletí římscí papeži prohlašovali, že stojí na místě Boha na zemi. *Ferraris Ecclesiastical Dictionary* říká: „Papež má tak velkou důstojnost a je tak vznešený, že není obyčejným člověkem, ale je jakoby Bohem a zástupcem Boha.“

Apoštol Pavel vysvětluje, že den Páně „nenastane, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn zatracení. Ten se postaví na odpor a povýší se nade všecko, co má jméno Boží nebo čemu se vzdává božská pocta. Dokonce ‚usedne v chrámu Božím‘ a bude se vydávat za Boha“ (2Te 2,4).

Aplikace

Poznali jsme, že Bůh má své věrné i v „Babylónu“. Proč potřebujeme citlivě vnímat rozdíl mezi jednotlivci, často velmi upřímnými a oddanými, a systémem, který představuje vzpuru vůči Bohu? Proč o těchto věcech musíme mluvit s rozvahou a opatrně?

BABYLÓN: CENTRUM MODLOSLUŽBY

³³Toto praví Hospodin zástupů: „Izraelci jsou utiskováni a Judejci s nimi. Všichni, kdo je odvádějí do zajetí, je pevně uchopili a odmítli je propustit. ³⁴Jejich Vykupitel je však silný, jeho jméno je Hospodin zástupů. Pevně povede jejich spor, přinese zemi pokoj a obyvatele Babylónu pokoje zbaví.“ ³⁵„Meč proti Kaldejcům! je výrok Hospodinův. I na obyvatele Babylónu a na jeho velmože i jeho mudrce. ³⁶Meč na tlachaly, ukážou se jako pošetilci, meč na jeho bohatýry, vyděsí se. ³⁷Meč na jeho koně i na jeho vozbu a na všechn přimíšený lid, který je uprostřed něho; budou jako ženy. Meč na jeho poklady, budou uloupeny. ³⁸Sucho na jeho vody, vyschnou. Vždyť je to země model, kvůli přišerám třeští. (Jr 50,33–38)

Osobní studium

Soustředme se na další stopu, která poodhaluje „tajemství velkého Babylónu“. Samým jádrem babylónského uctívání byla modloslužba.

Přečti si texty Jr 50,33–38 a Jr 51,17.47. Co se v těchto verších říká o uctívání obrazů ve starověkém Babylóně a o Boží reakci na takové chování?

Jeremjáš 50 a 51 předpovídají zničení Babylónu Médy a Peršany. Jedním z důvodů zániku Babylónu bylo modlářství jeho obyvatel. Babyloňané věřili, že jejich obrazy a sochy představují božstva. V babylónském náboženství byla rituální péče o sochy a uctívání soch božstev považována za posvátná. Bohové žili zároveň ve svých sochách v chrámech a také v přírodních silách, které ztělesňovaly. Krádež nebo zničení soch bylo považováno za ztrátu božské ochrany. Například chaldejský princ Marduk-apla-iddina II. uprchl do jižních močálů Mezopotámie se sochami babylónských bohů, aby je zachránil před armádami asyrského Senacheriba. (Jane

R. Mcintosh, *Ancient Mesopotamia: New Perspectives*. ABC-CLIO, Inc., zajet CA: Santa Barbara, 2005, s. 203)

Bibličtí proroci postavili uctívání těchto neživých obrazů do protikladu s Bohem Stvořitelem, který je živý a život dává (Jr 51,15.16.19).

Přečti si texty Ex 20,4–6 a Ž 115,4–8. Co říkají o modloslužbě?

Přestože problematika modloslužby duchovního Babylónu sahá hlouběji, než je jen klanění se před obrazy ze dřeva a kamene, duchovní Babylón je paralelou starověkého Babylónu. Používání obrazů jako předmětů uctívání nebo i jen „úcty“ je porušením druhého přikázání. Omezuje totiž naši schopnost vnímat tichý hlas Ducha svatého, který nás učí o nebeských věcech a redukuje velikost, majestát a vznešenost Boha na neživou sochu. Obrazy se dostaly do křesťanství ve čtvrtém století, aby se křesťanství stalo přijatelnějším pro pohanště obyvatelstvo. Často bývají předmětem posvátné úcty, kterou máme projevovat jedině Bohu. Takový přístup nutně vede k duchovnímu úpadku.

Aplikace

Proč je uctívání obrazů a soch nebezpečné? Jak to souvisí s Babylónem na konci času?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Poselství ze Zjevení čtrnácté kapitoly, které ohlašuje pád Babylónu, musí označovat ty náboženské organizace, které byly kdysi čisté, ale které se zvrhly. Protože toto poselství následuje po upozornění na soud, bude hlášáno až v posledních dnech. Nemůže tedy označovat pouze římskou církev, protože ta odpadla od Boha už před mnoha staletími.“ (GC 383; VDV 252)

Daniel 3 – příběh tří židovských mladíků, kteří dostali příkaz „padnete a pokloníte se před zlatou sochou, kterou postavil král Nebúkadnesar“ (Da 3,5) ve starověkém Babylónu – je symbolem toho, co se bude dít, když si bude duchovní Babylón v posledních dnech vynucovat uctívání falešné „sochy“ nebo „obrazu“ (viz Zj 13,15; 14,9.11; 16,2; 19,20 a 20,4). Je pozoruhodné, že druhé přikázání (Ex 20,4.5), které by tři mladíci porušili, patří mezi ta dvě přikázání v Desateru, která byla později měněna. To bylo naplněním prococtví „bude se snažit změnit doby a zákon“ (Da 7,25).

Jaké bylo to druhé přikázání, se kterým se manipulovalo? Samozřejmě že čtvrté přikázání, které, jak jsme viděli a ještě uvidíme, je základem celé otázky uctívání na konci času. Budeme se muset rozhodnout, zda uctívat toho, který stvořil „nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul“ (Ex 20,11; viz také Zj 14,7), nebo šelmu a její obraz.

Otázky k rozhovoru

1. *Jaký vztah má babylónská věž k modernímu duchovnímu Babylónu? Co mají podobného?*
2. *Jak sladit následující protichůdné myšlenky? Ježíš dal své církvi autoritu, ale je nebezpečné svěřit naši náboženskou zkušenost do rukou jakéhokoli duchovního vůdce. Jaké jsou hranice autority církve?*
3. *Jak správně chápat, že modloslužba, jeden z hříchů Babylónu, není jen klanění se sochám? Jakými způsoby mohou i protestanti upadnout do modloslužby?*
4. *Jaké další paralely můžete najít mezi Danielem 3 a tehdejším nuceným uctíváním a tím, před čím Bible varuje v souvislosti s událostmi konce dějin?*

Satanovy poslední podvody

Texty na tento týden

Zj 12,9; Zj 16,13.14; 1Te 4,16.17; Ez 8,16; Ez 20,1–20; Zj 18,4.5

Základní verš

„Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda.“ (J 17,17)

Bylo to jedno z krásných zářijových rán v Chicagu v roce 1982. Slunce vycházelo nad Michiganským jezerem, lidé dojíždějící z dálky bojovali s dopravními zácpami a děti šly do školy. Tehdy se začal odvíjet mrazivý příběh, který zasel strach do srdcí obyvatel Chicaga a později i celé Ameriky. Někteří lidé vážně onemocněli, jiní dokonce umírali už pár hodin po užití tobolek běžného přípravku Tylenol, jehož hlavní účinná látka je v Evropě známá jako paracetamol. Při testování se ukázalo, že některé kapsle obsahují smrtelný jed, kyanid draselný. Někdo zcela vyšinitý otrávil běžný lék. Dodnes se neví, kdo to udělal.

Při našem studiu jsme se již dostali k textům, které varují, že „obyvatelé země“ budou pít smrtelný nápoj nazvaný „víno Babylónu“. Existují falešné doktríny a nauky, které nakonec povedou k smrti. Svět však nezůstává bez protilátky, ochrany proti tomuto duchovnímu jedu. Je jím poselství tří andělů.

Tento týden budeme pokračovat nejen ve studiu podvodů Babylónu, ale zaměříme se i na Ježíšův plán zachránit nás před nimi a před smrtí, do níž by nás jinak zavelkly.

Osnova lekce

Obraz „vína“, kterým Babylón opíjí tento svět.

Úvod k tématu

- Zj 12,9; Př 14,12: Podvod odhalíme jen s Boží pomocí (neděle)

Nebezpečné „bludy“

- Zj 16,13.14; 18,2.23: Lež o životě po smrti (pondělí)
- Zj 17: Záměna soboty za neděli (úterý)

Pozvání pro Boží lid

- Ez 20,19.20: Výzva k respektování Boha (středa)
- Zj 18,4.5: Výzva k zaujetí jasného postoje (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

CESTA, KTERÁ ČLOVĚKU PŘIPADÁ SPRÁVNÁ...

A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. (Zj 12,9)

Některá cesta připadá člověku správná, avšak nakonec je cestou smrti. (Př 14,12; ČSP)

Osobní studium

V kontextu závěrečných událostí Ježíš vyslovil důrazné varování: „Vystanou lžimesiášové a lžiproroci a budou předvádět znamení a zázraky, aby svedli vyvolené, kdyby to bylo možné“ (Mk 13,22). Kdo jsou tito „vyvolení“? Ježíš později říká: „On vyše své anděly s mohutným zvukem polnice a ti shromáždí jeho vyvolené od čtyř úhlů světa, od jednéh konců nebe ke druhým“ (Mt 24,31). Je děsivé, že podvod bude v posledních dnech tak silný, že i věrní budou v ohrožení, že podlehnou lži.

Uvažuj o prvním úvodním textu (Zj 12,9). Kdo byl oklamán satanem? Jak těmto slovům rozumíš?

Je zřejmé, že stejně jako v minulosti, bude mít Bůh i v posledních dnech své věrné. Avšak zde uvedená formulace naznačuje, jak široce je ve skutečnosti satanův podvod rozšířený.

Před čím nás varuje verš Př 14,12? Jak může člověk předem vědět, že na konci cesty hrozí smrt?

Dnes je populární vést lidi k tomu, aby se řídili vlastním svědomím, aby si sami určili, co je pro ně správné nebo nesprávné, dobré nebo špatné, a pak podle toho žili. Ale Písmo říká, že všichni jsme pod mocí hříchu, nikdo není dobrý (Jr 17,9; Ř 3,9–18). Důvěřovat vlastním pocitům je téměř zaručeným způsobem, jak se dříve či později nejen zmýlit, ale začít podle nesprávného přesvědčení i špatně jednat. Lidé, kteří byli skálopevně přesvědčeni o své pravdě, se v minulosti často dopustili tragických omylů a spáchali mnoho zla. A to navzdory tomu, že se na začátku vydali po cestě, „která jim připadala správná“.

Chceme-li takovému omylu předejít, musíme nejen poslouchat své svědomí, ale potřebujeme se také hluboce ponořit do poselství Písma. Pod vlivem Božího slova a vedení Duchem svatým se můžeme naučit rozlišovat pravdu od bludu, správné od nesprávného, dobro od zla. Pokud bychom spoléhali jen sami na sebe a své vlastní pocity a smysly, mohli bychom se stát lehkou kořistí satanových podvodů.

Aplikace

Zamysli se nad příklady lidí, kteří jednali na základě svého nejlepšího přesvědčení, nebo si dokonce byli jisti, že jednají podle Boží vůle, ale výsledkem jejich jednání bylo zlo a způsobili mnoho bolesti a utrpení. Co se můžeš naučit z těchto tragických příběhů?

STARÁ LEŽ O NESMRTELNOSTI

¹³A hle, z úst draka i z úst dravé šelmy a z úst lživého proroka vystoupili tři nečistí duchové, podobní ropuchám. ¹⁴Jsou to duchové ďábelští, kteří činí zázračná znamení. Vyšli ke králům celého světa, aby je shromáždili k boji v rozhodující den všemohoucího Boha. (Zj 16,13,14)

A slyšel jsem hlas z nebe: „Piš: Od této chvíle jsou blahoslaveni mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou s nimi.“ (Zj 14,13)

Osobní studium

Uvažuj o verších Zj 16,13,14 a Zj 18,2,23. Jak je v nich naznačen spiritismus a jak se k němu staví Písmo?

Výrazy jako „doupě démonů“ nebo „duchové ďábelští“ a „zázračná znamení“ naznačují démonickou činnost. Právě proto jsme byli varováni, že mezi dva největší podvody bude v posledních dnech patřit i učení o „nesmrtelnosti duše“ (viz GC 588; VDV 380).

Dnes se s těmito věcmi setkáváme. Dokonce i v křesťanském světě je myšlenka nesmrtelnosti duše téměř základní křesťanskou doktrínou. Mnoho křesťanů věří, že po smrti spasení vzlétnou do nebe a zatracení sestoupí do pekla. Jak často jsme například po smrti velkého evangelisty Billyho Grahama slyšeli, že „Billy Graham je nyní v bezpečí v nebi, v milující náruči Ježíše“ nebo podobně. Taková vyjádření zaznívají velmi často, zejména při úmrtí populárních osobností.

Jaké jasné pokyny dal Bůh svému lidu o životě po smrti? Z čeho má vycházet naše naděje tváří v tvář smrti?

Kaz 9,5

Jb 19,25–27

1Te 4,16.17

Zj 14,13

Jedním z pilířů babylónského podvodu je falešné chápání smrti. Zaměření se na myšlenku nesmrtelnosti duše připravuje cestu klamnému vlivu spiritismu. Přesvědčení, že mrtví v nějaké formě žijí dál, a dokonce mohou s námi komunikovat, vede ke ztrátě ochrany před jakýmkoli z nesčetných satanských podvodů. Pokud by se pak na jednou objevil někdo, kdo by se podobal někomu z našich milovaných zesnulých, a mluvil by s námi, bylo by poměrně snadné nechat se oklamat vlastními smysly. Stalo se to v minulosti, děje se to teď a určitě se to stane znovu, když se blížíme k posledním dnům. Naší jedinou ochranou je stát pevně zakořenění v tom, co říká Bible, a držet se biblického učení o smrti jako spánku až do druhého příchodu Ježíše.

Aplikace

Jaké příklady moderního spiritismu dnes existují ve vaší kultuře? Proč je naší jedinou ochranou pevné zakořenění v Božím slově?

BABYLÓN: CENTRUM UCTÍVÁNÍ SLUNCE

¹⁶Uvedl mě do vnitřního nádvoří Hospodinova domu, a hle, při vchodu do Hospodinova chrámu, mezi předsiní a oltářem, bylo asi dvacet pět mužů, zády ke chrámu Hospodinovu a tváří k východu; klaněli se východním směrem slunci. ¹⁷Řekl mi: „Viděl jsi, lidský synu? Domu Judovu nestačí tyto ohavnosti, které zde páchají; navíc naplnili celou zemi násilím. Stále znovu mě urážejí, a hle, jak si k nosu pozvedají ratolest. ¹⁸Také já budu jednat v rozhořčení, nebude mi jich líto a nebudu znát soucit. Pak budou ke mně volat mocným hlasem, ale já je nevslyším.“ (Ez 8,16–18)

Osobní studium

Uctívání slunce sehrávalo důležitou roli v Egyptě, Asýrii, Persii a samozřejmě i v Babyloně. James G. Frazer ve své knize *The Worship of Nature (Uctívání přírody)* uvádí toto pozorování: „Ve starověkém Babyloně bylo slunce uctíváno odnepaměti.“ (James G. Frazer, *The Worship of Nature*. London: Macmillan and Co., 1926, sv. 1, s. 529) Ve Starém zákoně je popisováno, že uctívání slunce v Babyloně ovlivnilo i Boží lid.

Přečti si Ez 8,16–18 a 2Kr 23,5.11. Co se z těchto textů dozvídáme o vlivu uctívání slunce na Izrael a Judsko? (Viz také Ř 1,25.)

Prorok Ezechiel, Danielův současník, hovoří o Izraelcích, kteří stojí zády k Božímu chrámu a uctívají slunce směrem na východ. Místo toho, aby uctívali Stvořitele, uctívali to, co bylo stvořeno.

Ve Zjevení 17 Jan popisuje čas, kdy babylónské principy, včetně uctívání slunce, vstoupily do křesťanské církve. Bylo to v období hledání kompromisů. Neočekávané obrácení Konstantina na začátku čtvrtého

století způsobilo v Římské říši velkou radost. Konstantin měl silný vztah k uctívání slunce. Edward Gibbon, renomovaný historik, píše: „Slunce bylo obecně slaveno jako nepřemožitelný vůdce a ochránce Konstantina.“ (Edward Gibbon, *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire*. London: J. O. Robinson & Co, Ltd., 1830, s. 12)

V roce 321 císař Konstantin zavedl první „nedělní zákon“. Dekret z 3. března uváděl: „V úctyhodný den slunce ať magistráty a obyvatelé měst odpočívají a všechny dílny jsou zavřené.“ Zákon sice nevyňucoval zachovávání neděle pro všechny Konstantinovy poddané, ale posiloval povědomí o dodržování neděle v myslích římského obyvatelstva.

V následujících desetiletích císaři a papežové pokračovali prostřednictvím státních dekretů a církevních koncilů v procesu, který nakonec stanovil neděli jako hlavní a jedinečný den bohoslužeb. Tím zůstává pro většinu křesťanů dodnes. Je to příklad situace, že ani to, že něco dělá nebo tomu věří většina lidí, neznamená, že je to správné

Aplikace

Všude kolem nás považují křesťané za svůj bohoslužebný den neděli. Je to podobné jako v otázce stavu mrtvých po smrti. Ani když něco dělá většina, neznamená to, že je to pravda. Satanovy podvody jsou všudypřítomné. Co je pro nás jedinou ochranou před svody a podvody, kterými na nás útočí Boží nepřítel?

VÝZVA K VĚRNOSTI

¹⁹Já jsem Hospodin, váš Bůh. Řiďte se mými nařízeními, dodržujte mé řády a zachovávejte je.

²⁰Světte mé dny odpočinku a budou znamením mezi mnou a vámi, abyste věděli, že já jsem Hospodin, váš Bůh. (Ez 20,19.20)

Osobní studium

Poselství druhého anděla ve Zjevení 14 zní: „Padl, padl veliký Babylon“. Ve Zjevení 17 žena identifikovaná jako duchovní Babylon, oblečená do purpuru a šarlatu, sedí na nachové šelmě a svým vínem opíjí svět bludem. Církev a stát se spojují. Převládá klam a podvod. Démoni dělají své zázraky, aby svedli i vyvolené. Svět se řítí vstříc závěrečnému konfliktu.

Zároveň je Boží lid očerňován, zesměšňován, utlačován a pronásledován, ale v Kristu a v moci Ducha svatého vytrvá ve svém úsilí žít věrně a naplňovat svěžené poslání. Všechny mocnosti pekla a síly zla nemohou zlomit věrnost Božího lidu. Platí pro ně slova žalmu: „Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená“ (Ž 46,2).

V době konce Bůh vyzývá všechny, aby se vrátili k tomu, co říká Bible. Ježíš se modlil: „Posvět je pravdou; tvoje slovo je pravda“ (J 17,17). Pravda Božího slova, ne lidský názor nebo tradice, je „hvězdou“, která nás vede v této kritické době dějin země správným směrem.

Jsou zaznamenána zajímavá slova Edwarda T. Hiscoxe, autora *Standardní příručky pro baptistické sbory*. 13. listopadu 1893 oslovil skupinu baptistických kazatelů při setkání v New Yorku a šokoval je, když vysvětloval, jak se neděle dostala do křesťanské církve: „Jaká škoda, že [neděle] přichází označena znakem pohanství a pokřtěna jménem boha slunce a potom přijata a schválena papežským odpadnutím od víry a odkázána jako posvátné dědictví protestantismu!“

Přečti si text Ez 20,1–20. Co je podstatou Ezechielova poselství a jak sobota zapadá do prorokovy výzvy k věrnosti?

Ezechiel 20. kapitola je upřímnou výzvou Izraelcům, aby opustili pohanské praktiky a uctívali Stvořitele místo svých falešných bohů, v tomto případě „egyptských model“.

V poselství tří andělů Bůh podobně vyzývá k „uctívání Stvořitele“, protože „Babylon padl“. A jak víme, sobota a věrnost v jejím zachování budou hrát důležitou roli i v závěrečných událostech.

Aplikace

Jaké poučení z výzvy v Ez 20,1–20 si můžeme vzít dnes my? (Viz také 1K 10,11.)

MILOST VEDOUČÍ K POSLUŠNOSTI

“A slyšel jsem jiný hlas z nebe: „Vyjdi, lide můj, z toho města, nemějte účast na jeho hříších, aby vás nestihly jeho pohromy. ⁵Neboť jeho hříchy se navršily až k nebi a Bůh nezapomněl na jeho viny.“ (Zj 18,4.5)

Osobní studium

Žena v šarlatu a purpuru, jezdící na nachové šelmě, opila svět svým vínem falešného učení Babylón. Když mluvíme o „víně Babylónu“, Ellen G. Whiteová říká jasně: „Co je tím vínem? Falešné doktríny Babylónu. Dal světu falešnou sobotu místo soboty čtvrtého přikázání a zopakoval lež, kterou satan poprvé řekl Evě v Edenu – lež o přirozené nesmrtelnosti duše.“ (RH; 6. prosince 1892) Tato falešná učení oklamala miliony lidí. Bůh však dává svému lidu, který ještě zůstává v omylu, poslední možnost.

S jakou výzvou se podle úvodních veršů Bůh obrací na ty, kteří jsou stále součástí odpadlických náboženských organizací?

Jak jsme již poznali, velká část Božího lidu zůstává v náboženských organizacích, které se zpronevěřily biblickému učení. Nerozumí důležitým pravdám Písma. Boží laskavá výzva zní jednoznačně: „Vyjdi, lide můj, z toho města, nemějte účast na jeho hříších, aby vás nestihly jeho pohromy“ (Zj 18,4).

Přečti si text 1J 3,4 a porovnej s veršem Ř 14,23. Jak Bible definuje hřích? Jak se tyto biblické pasáže doplňují?

Hřích je přestoupení nebo porušení Božího zákona. Jediný způsob, jak může někdo poslouchat zákon, je vírou v moc živého Krista. Jsme slabé, křehké, váhající a hříšné lidské bytosti. Když vírou přijímáme Krista, jeho milost usmírjuje naši minulost a posiluje naši přítomnost. Dává nám „milost a apoštolské poslání k poslušnosti víry“ (Ř 1,5; ČSP). Nebeská výzva k jeho lidu v církvích, které nerespektují a neposlouchají Boží zákon, vede ke kroku víry. Jeho výzva adventistům ve sborech zachovávajících sobotu nabádá, aby se vzdali všech na sebe zaměřených lidských pokusů o poslušnost a žili zbožný život ve víře v Kristovu milost, která nás osvobozuje od odsouzení a nadvlády hříchu. A tak jako věrnost Izraele zákonu (Dt 4,6) by byla mocným svědectvím pro okolní svět, i naše věrnost může být mocným svědectvím a může pomoci vyvést lidi z Babylónu.

Aplikace

Jak může být tvůj sbor svědectvím o Boží moci?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Velký Babylón v knize Zjevení označuje v určitém smyslu sjednocená odpadlická náboženství na konci času. [...] Velký Babylón je název, kterým Bible označuje velké náboženské spojení papežství, odpadlého protestantismu a spiritismu. [...] Výraz Babylón se vztahuje na samotné organizace a jejich vůdce, ne na členy jako takové. Ti jsou označeni jako mnoho vod (Zj 17,1.15).“ (7BC 851.852)

„Satan dostane lidi na svou stranu pomocí dvou podvodů – lži o nesmrtelnosti duše a lži o posvátnosti neděle. První podvod připravuje půdu pro spiritismus, druhý vytváří náklonnost k Římu.“ (GC 588; VDV 381)

Podle Starého zákona hráli duchové mrtvých v babylónském náboženství důležitou roli. Babylóňané silně věřili v učení o nesmrtelnosti duše. Věřili, že po smrti vstoupí duše do duchovního světa. Pojem nesmrtelná duše je učení cizí Písmu. *Židovská encyklopedie* jasně identifikuje původ falešné představy o nesmrtelnosti duše. „Učení, že duše pokračuje ve své existenci i po rozkladu těla, není [...] v Písmu svatém nikde výslovně uvedeno. [...] Víra v nesmrtelnost duše se k Židům dostala kontaktem s řeckým myšlením a zejména prostřednictvím filozofie Platóna jako jejího hlavního představitele. K tomuto pohledu jej přivedla orfická a eleuzínská mystéria, ve kterých se podivně smíchaly babylónské a egyptské názory.“ (Kaufmann Kohler, *The Jewish Encyclopedia*. „Immortality of the Soul“, 1906)

Otázky k rozhovoru

1. Proč je pochopení pravdy o smrti tak zásadně důležité? Před čím nás tato pravda chrání? V čem nás může naplnit klidem?
2. Některé ďábelské podvody jsou zřejmé, jiné rafinovanější. Jak se můžeme vyhnout tomu, aby nás někdo oklamal?
3. Ve třídě si promluvte o otázce, které jsme se dotkli při nedělním studiu. Jaký postoj zaujmout k těm, kdo páchají zlo ve víře, že následují Boží vůli, jak je zjevena v Bibli? Jakou roli by měl při vysvětlování Boží vůle hrát Boží zákon?

Boží pečeť a znamení šelmy I.

Texty na tento týden

Zj 14,12; Ef 2,8–10; Mt 27,45–50; Zj 13,15–17; Zj 14,4; L 5,18–26

Základní verš

„A hle, jiný anděl vystupoval od východu slunce; v ruce držel pečetidlo živého Boha a mocným hlasem volal na ty čtyři anděly, jimž bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškodte zemi, moři ani stromoví, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech!““ (Zj 7,2.3)

Studujeme-li události konce dějin v souvislosti se znamením šelmy, jedním z rozhodujících bodů, se kterým se setkáme, je rozdíl mezi jednáním Boha a jednáním nepřitele.

Mluvili jsme již o tom, že hlavní témata velkého sporu mezi Kristem a satanem se týkají loajality, autority a uctívání. Proroctví charakterizující moc šelmy ve Zj 13, malého rohu v Da 7 a „syna zatracení“ ve 2Te 2 hovoří o mocnostech, které si uzurpují Boží autoritu, vyžadují oddanost a zavádějí falešný systém uctívání. Využívají přitom síly, nátlaku a někdy i systému úplatků a odměn – to vše s cílem vynutit si uctívání.

Naproti tomu stojí láska, která je velkou motivační silou Božího království. Namísto uctívání šelmy nachází Boží lid největší radost a největší potěšení v uctívání Boha. Věřící jsou oddáni Bohu, protože vědí, jak velká je jeho láska a co všechno byl ochoten podstoupit pro svůj lid. Jediné, co nám v turbulentním čase konce zabrání přijmout znamení šelmy, je tak hluboká láska k Ježíši, že nás nic nepřinutí se jej vzdát.

V této lekci se budeme věnovat právě otázce věrnosti.

Osnova lekce

Tato lekce vychází z popisu věrných Božích dětí v době konce, o kterých třetí anděl mluví jako o těch, kteří vytrvale zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru. Zaměříme se na to, co to vlastně znamená a proč to je v závěru dějin tak důležité.

- Zj 14,12: Věrní vytrvale zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru (neděle)
 - Mt 27,45–50: Jak vypadala Ježíšova víra? (pondělí)
- Zj 13,15–17: Tlak na věrné v době konce (úterý)
- Zj 14,4: Věrní následují Beránka (středa)
- Zj 13,4.5: Nutnost volby, komu budeme sloužit (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

NEOCHVĚJNÁ VYTRVALOST

Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši. (Zj 14,12)

Osobní studium

Jak jsme pochopili ve Zj14,7, Bůh volá všechny lidi, aby uctívali Stvořitele. To je poselstvím prvního anděla. Ve Zjevení 14,8 Bůh varuje lidi před „Babylónem“, falešným náboženským systémem, jehož kořeny sahají až do starověkého Babylónu. To je poselstvím druhého anděla.

Ve Zjevení 14,9.10 třetí anděl varuje před uctíváním šelmy. Mohutným hlasem volá: „Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení, které Bůh nalévá neřaděné do číše svého hněvu...“

O jakých dvou vlastnostech Božího lidu v době konce se hovoří v úvodním textu (Zj 14,12)? Proč jsou obě důležité?

Řecké slovo pro „trpělivost“ je *hypomoné* a jeho doslovný překlad by mohl znít „neochvějná vytrvalost“. V době konce bude mít Bůh lidi, kteří mu budou projevovat oddanost navzdory zákazům a nelítostné-

mu pronásledování. Díky jeho milosti stojí zpříma a s nezlomnou vytrvalostí žijí život zaměřený na Boha, naplněný milostí a poslušností.

Uctívání Stvořitele (Zj 14,7) je v přímém protikladu k uctívání šelmy (Zj 14,9) a projevuje se v chování lidí, „kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru“ (Zj 14,12; ČSP). Tento poslední konflikt mezi věrností Kristu nebo šelmě je o uctívání. I proto bude centrem tohoto velkého sporu mezi dobrem a zlem otázka soboty jako symbolu uctívání jediného a pravého Boha.

Přečti si texty Ř 8,1–4; Ef 2,8–10 a Ko 1,29. Co nás tyto pasáže učí o výsledku života naplněného a vedeného vírou?

Když žijeme ve víře, dostáváme jeho milost a naše životy se mění. Oddaní následovníci Spasitele nebudou mít jen „víru v Ježíše“, ale budou mít i „Ježíšovu víru“. Ježíšovi následovníci budou mít víru podobnou té jeho. I proto zůstanou Bohu věrni až do smrti, jako to udělal Ježíš.

Aplikace

Nakolik jsi Bohu věrný v maličkostech? Jak naše věrnost v malých věcech v době relativního klidu může upevnit naši věrnost v době krize? (Viz L 16,10.)

VESMÍRNÝ ZÁPAS

⁴⁵V poledne nastala tma po celé zemi až do tří hodin. ⁴⁶Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“ to jest: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ ⁴⁷Když to uslyšeli, říkali někteří z těch, kdo tu stáli: „On volá Eliáše.“ ⁴⁸Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nabodl na tyč a dával mu pít. ⁴⁹Ostatní však říkali: „Nech ho, ať uvidíme, jestli přijde Eliáš a zachrání ho!“ ⁵⁰Ale Ježíš znovu vykřikl mocným hlasem a skonal. (Mt 27,45–50)

Osobní studium

Co nás úvodní verše (Mt 27,45–50) učí o podstatě utrpení, které Ježíš zažil na kříži? Opravdu se stalo, že Bůh opustil Ježíše v té nejtěžší chvíli? Jak nám tato scéna pomáhá pochopit, co znamená mít „Ježíšovu víru“?

Ježíš visící na kříži, zahalený temnotou, nesoucí vinu, hanbu a odsouzení za hříchy světa a neschopný vnímat přítomnost svého milujícího Otce, sklízel výsledky vztahu, který měl s Otcem po celý svůj život. To znamená, že se Ježíš životem plně závislosti na Otci, dokonce i v dobrých časech, postupně připravoval na svou nejtěžší zkoušku na golgotském kříži. Spasitel svému Otci důvěřoval, i když ho všechny okolnosti vedly k tomu, aby pochyboval. Ježíš se nevzdal, i když se cítil Bohem úplně opuštěný.

„Kristus ve strašné tmě, zdánlivě Bohem opuštěný, vypil kalich lidské bídy až do dna. V hodinách hrůzy se spoléhal na všechny dosavadní důkazy Otcovy přízně. Znal Otcovu povahu, chápal jeho spravedlnost, milosrdenství i nekonečnou lásku. Vždy jej rád poslouchal a i nyní se mu s vírou odevzdal. Pokorně se svěřil Bohu a strach ze ztráty

Otcovy přízně pomínil. Kristus zvítězil svou vírou.“ (DA 756; TV 486)

Ježíšova víra je tak hluboká, neomezená a odevzdaná, že s ní nemohou otřást ani démoni v celém vesmíru, ani všechny zkoušky na zemi. Je to víra, která důvěřuje, i když nevidí, věří, i když nechápe, pevně se drží, i když je jen málo, čeho se ještě dá držet. Taková „Ježíšova víra“ je sama o sobě darem, který dostáváme prostřednictvím víry. Taková víra nás přenesení přes další krize. „Ježíšova víra“ přebývá v našich srdcích a umožňuje nám uctívat Krista jako našeho jediného Pána. Pomůže nám také vytrvat, když se bude od každého vynucovat přijetí znamení šelmy, jak o tom mluví kniha Zjevení.

Taková víra se však neobjeví z ničeho nic. Boží lid se učí žít vírou nyní, den za dnem. V dobrých časech, kdy Boha můžeme téměř nahmatat, ale i ve špatných časech, kdy se Bůh zdá být nekonečně vzdálený a nepochopitelný. Nezáleží na tom. „Spravedlivý bude živ z víry“ (Ga 3,11; viz také Ab 2,4). Čas na přípravu je právě teď. Každá dnešní zkouška, pokud v ní vytrváme ve víře, může přinést v našem životě vzácné ovoce.

Aplikace

Zamysli se nad dobou, kdy se ti zdálo, že se život kolem tebe hroutí, a jediné, co ti ještě zbylo, byla tvá víra. Jak jsi všechno přežil? Co ses naučil? Co z tvé zkušenosti může pomoci ostatním, kteří procházejí něčím podobným?

SKLÍZÍME, CO JSME ZASELI

¹⁵Je jí dáno, aby do sochy té šelmy vdechla život, takže ta socha mluvila a vydala rozkaz, že zemřou všichni, kdo před ní nepokleknou. ¹⁶A nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, ¹⁷aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména. (Zj 13,15–17)

Osobní studium

Proroctví o znamení šelmy hovoří o náboženské nesnášenlivosti, ekonomickém bojkotu, pronásledování a nakonec o rozsudku smrti. Překvapivě je to i poselství povzbuzení. Dokonce i v nejhrošších časech bude Bůh podporovat svůj lid, tedy ty, kteří „zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši“ (Zj 14,12). A mezi tato přikázání patří samozřejmě i čtvrté – sobota jako sedmý den.

Proroctví o znamení šelmy ve Zjevení 13 nám říká o nespoutaném projevu zla a úplném vyvrcholení satanovy války proti Bohu. Jeho nejdůležitější strategií v tomto tažení jsou klam, podvod a konspirace. Zjevení 13 hovoří o době v budoucnosti, kdy bude ďábel působit prostřednictvím pozemské nábožensko-politické moci – šelmy – a uchýlí se k násilí.

Samozřejmě, náboženské pronásledování není nic nového. Bylo zde od doby, kdy Kain zabil Ábela, protože se mu nelíbil bratrův způsob uctívání Boha (viz Gn 4,1–8). Ježíš varoval, že podobné pronásledování postihne věřící nejen v prvním století našeho letopočtu, ale i v následujících obdobích: „... přichází hodina, že ten, kdo vás zabije, bude se

domnívat, že tím uctívá Boha“ (J 16,2; viz také Mt 10,22 a 1Pt 4,12).

Proroctví o znamení šelmy hovoří o posledním článku řetězu tohoto bezbožného snažení. Jako tomu bylo při pronásledování v minulosti, i v poslední době se bude šelma snažit přimět každého, aby se podřídil určitému systému víry a vyžadovanému systému uctívání.

Čemu bude čelit Boží lid v době závěrečné krize (Zj 13,15–17)?

Proroctví říká, že pronásledování začne ekonomickými sankcemi – nebude moci „kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména“. Když se to stane, velké množství lidí to vzdá. Každý, kdo se odmítne podřídít, bude nakonec čelit odsouzení k smrti.

Věrní křesťané jsou neustále vystaveni ďáblovým útokům. Postupně, zdánlivě nevinně a nenápadně, se je snaží ďábel krok za krokem přimět k různým kompromisům. Když se nakonec dostanou do závěrečné zkoušky, budou slabí a mnozí z nich v závěrečné zkoušce podlehnou a přijmou znamení šelmy. Jen Boží láska ke každému člověku nás může posílit a ochránit v těžkých dobách, které jsou před námi.

Aplikace

Přečti si Ga 6,7–9. Jaký princip objasňuje tento text? Přestože kontext veršů nemluví o událostech konce, zásada, o které píše apoštol Pavel, je důležitá pro každého z nás i v souvislosti se znaméním šelmy a naší věrností v posledních dnech pozemských dějin.

TI, KTEŘÍ NÁSLEDUJÍ BERÁNKA

¹Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách; na těch rozích deset královských korun a na hlavách jména urážející Boha. ²Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu i trůn i velikou moc. ³Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně raněná, ale ta rána se zahojila. A celá země v obdivu šla za tou šelmou. (Zj 13,1–3)

To jsou ti, kdo neporušili svou čistotu se ženami a zůstali panici. Ti následují Beránka, kamkoli jde. Ti jako první z lidstva byli vykoupeni Bohu a Beránkovi. (Zj 14,4)

Osobní studium

Uvažuj o úvodních verších Zj 13,1.2. Odkud pochází šelma a kdo dává šelmě svou autoritu?

První šelma ze Zjevení 13 dostává svou sílu, trůn a velkou moc od draka. Texty Zj 12,9 a Zj 20,2 identifikují draka jako satana. Satan je mazaný nepřítel a působí prostřednictvím pozemských mocností. Verše Zj 12,3–5 říkají, že tento „drak“ – ďábel – se pokusil zničit „dítě“ hned, jak se narodilo. Toto „dítě“ bylo později „přeneseno k Bohu a jeho trůnu“. To se samozřejmě vztahuje na Krista. Satan chtěl zničit dítě, Krista, a jednal tehdy prostřednictvím Heroda a císařského Říma. Na konci Ježíšova života římský místodržitel Pilát odsoudil Krista k smrti, římský kat ho přibil na krutý kříž, římský voják ho probodl kopím a římsští vojáci hlídali jeho hrob. Podle Zj 13,2 dal satan, působící přes pohanský Řím, „svou

sílu i trůn i velikou moc“ vznikající moci označené jako šelma.

„Přestože drak v první řadě představuje satana, v odvozeném smyslu představuje Římskou říši... Moc, která následuje po Římské říši a která dostala od draka jeho sílu i jeho trůn i velikou moc, je jednoznačně papežský Řím.“ (7BC 817) Historik A. C. Flick vysvětluje, že „z troskek politického Říma povstalo velké impérium římské církve.“ (A. C. Flick, *The Rise of the Medieval Church*, 1900, s. 150, jak je citováno v 7BC 817)

Uvažuj o textech Zj 13,3 a Zj 14,4. Jaký kontrast vidíš v těchto verších?

Na rozdíl od „celé země“, která následuje šelmu, Bůh bude mít lid, který „následuje Beránka“. Jako vždy zde budou dvě strany. Jedna bude proti Ježíši a druhá pro Ježíše. Nebude žádná „zlatá střední cesta“, žádná neutrální pozice. Nepostavit se na Ježíšovu stranu znamená podřídit se druhé straně, ať už to člověk dělá vědomě, nebo ne.

Aplikace

„Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno; ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen“ (Mt 10,22). Jsi připraven vytrvat až do konce? Z čeho pramení tvá jistota?

JEŽÍŠ: NÁŠ JEDINÝ PROSTŘEDNÍK

„Klekali před drahem, protože dal té šelmě svou moc, a klekali také před šelmou a volali: „Kdo se může rovnat té dravé šelmě, kdo se odváží s ní bojovat?“⁵ A bylo jí dáno, aby mluvila pyšně a rouhavě a měla moc po čtyřicet dva měsíce. (Zj 13,4,5)

Osobní studium

Uvažuj o úvodním textu (Zj 13,4,5). Jaké poznávací znaky moci, kterou představuje šelma, nacházíme v těchto verších?

Šelma ze Zjevení je odpadlická náboženská mocnost, která vychází z pohanského Říma a stává se celosvětovou mocí vyžadující uctívání. Podle Zj 13,5 je to moc, která se rouhá. V Novém zákoně se za rouhání považuje nárokování výsad, které náležejí jen Bohu.

Přečti si texty L 5,18–26 a J 10,33. O jakých dvou pohledech na rouhání se zmiňují tyto verše?

Náboženští vůdci obvinili Ježíše z rouhání. V Ježíšově případě byla obvinění nespravedlivá, protože mu právem patří všechny Boží pravomoci a výsady – včetně práva odpouštět hříchy. Ježíš byl totiž Bůh a učedníkům řekl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce?“ (J 14,9).

Ve verši 1Tm 2,5 se dozvídáme, že mezi Bohem a člověkem je jeden Prostředník, člověk Ježíš Kristus. Naproti tomu římská církev

učí, že prostředníkem mezi Bohem a hříšným člověkem je kněz. Jelikož však samotný kněz je hříšný člověk, nemůže být naším prostředníkem, protože sám potřebuje prostředníka. Tvrzení jakéhokoli člověka, že je Bohem nebo že stojí na Božím místě, je považováno za rouhání. Uveďme alespoň dvě prohlášení z autoritativních zdrojů římské církve:

„Papež má tak velkou důstojnost a je tak vznešený, že není obyčejným člověkem... je jakoby Bohem na zemi.“ (Lucius Ferraris, „Papa“, článek 2, *Prompta Bibliotheca*. 1763, sv. 6, s. 25–29)

Papež Lev XIII se chlubil: „My [papeži] máme na této zemi místo Všemohoucího Boha.“ (*Velká encyklika papeže Lva XIII*. New York: Benziger, 1903, s. 193)

Tato tvrzení vyzní ještě závažněji, když pochopíme, že předpona „anti“ (například ve slově antikrist) neznamená jen „proti“, ale i „místo“. Antikrist je tedy nejen ten, kdo bojuje proti Kristu, ale také ten, kdo se staví na Kristovo místo, v tomto případě do pozice zprostředkovatele odpuštění a milosti. Ano, i toto je rouhání!

Aplikace

Uvažuj o nádherném daru milosti, který dostáváme od Boha zdarma a přijímáme ho jen na základě víry. Naše spasení tedy nezávisí na žádném člověku ani na žádné instituci. Čím tě toto poznání naplňuje?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Od chvíle, kdy v nebi začal velký spor, se satan snaží odstranit Boží zákon. Aby dosáhl tohoto cíle, vzbouřil se proti Stvořiteli, a poté, co byl vyhnán z nebe, pokračuje ve svém boji na zemi. Od začátku sleduje stále stejný záměr: Oklamat lidi a svést je k přestupování Božího zákona. Ve skutečnosti není podstatné, jakým způsobem tohoto cíle dosáhne – zda se mu podaří svést lidi k odmítnutí celého zákona, anebo zda zavrhnou jen jedno přikázání. [...] Ve snaze znehodnotit Boží přikázání převrací satan učení Bible. Tisíce lidí tak věří bludům, jakkoli tvrdí, že věří Písmu. Poslední velký zápas mezi pravdou a bludem je jen posledním bojem dlouhotrvajícího sporu o Boží zákon. Právě nyní vstupujeme do tohoto zápasu, do boje mezi lidskými nařízeními a Hospodinovými příkazy, mezi náboženstvím Bible a náboženstvím bájí a tradic.“ (GC 582; VDV 378)

V celém Zjevení je nerozlučně spojeno stvoření a uctívání. Podstata sporu mezi dobrem a zlem a otázky znamení šelmy se týkají toho, zda je Bůh hoden uctívání.

Jak jsme viděli, představa Krista jako Stvořitele je jádrem zachovávání soboty. Ježíš velmi vážně zdůrazňuje význam dne, kterého je on „Pánem“ (Mt 12,8; Mk 2,28; L 6,5). Sobota je věčnou připomínkou naší identity. Připomíná nám, kým jako lidé jsme, a týká se to každého. Sobota neustále posiluje myšlenku, že jsme stvořené bytosti a že náš Stvořitel je hoden naší věrnosti a uctívání. To je důvod, proč ďábel tak nenávidí sobotu. Sobota je jedinečné pouto, které nás spojuje s naším Stvořitelem, a proto bude hrát tak zásadní roli v závěrečné krizi na konci časů.

Otázky k rozhovoru

1. *Jaké jsou základní principy nároku šelmy z moře na její autoritu? Jak se mohou podobné postoje stát součástí našeho uvažování, aniž bychom si to uvědomovali?*
2. *Jak odpovíte těm, kteří tvrdí, že myšlenka doslovného satana je primitivní pověra, kterou vzdělaní nebo alespoň inteligentní lidé nemohou brát vážně? Jaké argumenty byste mohli použít jako odpověď?*

Boží pečeť a znamení šelmy II.

Texty na tento týden

Zj 12,6.14; Da 7,25; 2Te 2,3.4; Dt 6,8; Dt 11,18; Ex 20,8–11

Základní verš

„Kdo má jít do zajetí, půjde do zajetí. Kdo má zemřít mečem, musí mečem zemřít. Ted' musí Boží lid osvědčit trpělivost a víru.“ (Zj 13,10)

V patnáctém století byla údolí Kottických Alp na severu Itálie domovem valdenských, lidí odhodlaných zůstat věrnými svému chápání Bible. Pro svou poslušnost Kristu byli krutě pronásledováni. V roce 1488 byli valdenští v údolí Loyse pro svou víru vražděni římskou církví.

Další vlna pronásledování přišla v sedmnáctém století, kdy savojský vévoda poslal na jejich území armádu s osmi tisíci vojáky a požadoval, aby místní obyvatelé ubytovali jeho jednotky ve svých domovech. Udělali, o co žádal, ale byla to lest. Tento postup měl vojákům poskytnout snadný přístup k obětem. Dne 24. dubna 1655 ve čtyři ráno byl dán signál k zahájení masakru. Tentokrát byl počet obětí větší než čtyři tisíce. Záznam o této události se těžko čte ještě i dnes.

Historie se naneštěstí opakuje. Proroctví o „znamení šelmy“ hovoří o posledním článku v bezbožném řetězu náboženského pronásledování, který se táhne od věků. Tak jako při mnoha událostech v minulosti, i tento tlak v závěru dějin bude chtít každého donutit, aby se přizpůsobil určitému učení a vyžadovanému způsobu uctívání. Jako vždy, i v závěru dějin bude mít Bůh lidi, kteří se tomuto tlaku nepodvolí.

Osnova lekce

Tato lekce navazuje na studijní téma minulého týdne, které se týkalo věrnosti Bohu v závěru dějin. Tentokrát se blíže podíváme na prorocký výhled, který ukazuje na polarizaci světa – přijde den, kdy se bude muset každý rozhodnout, komu bude sloužit.

- Zj 12,6.14; 13,5: Proroctví o staletích vzpoury proti Bohu (neděle)
- 2Te 2,3.4.8–12: Boží varování před odpadnutím (pondělí)
- Zj 17,12–14: Satanova závěrečná strategie (úterý)
- Zj 13,16.17; 14,9.12: Znamení šelmy – koho budu uctívat? (středa)
- Ex 20,8–11: Sobota jako viditelný projev věrnosti Bohu (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

SMRTELNÁ RÁNA

A bylo jí [šelmě] dáno, aby mluvila pyšně a rouhavě a měla moc po čtyřicet dva měsíce. (Zj 13,5)

Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ni bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní. [...] ¹⁴Ale té ženě byla dána dvě mocná orlí křídla, aby mohla uletět na poušť do svého útočiště, kde ukryta před hadem byla zachována při životě rok a dva roky a polovinu roku. (Zj 12,6.14)

Bude mluvit proti Nejvyššímu a bude hubit svaté Nejvyššího. Bude se snažit změnit doby a zákon. Svátí budou vydáni do jeho rukou až do času a časů a poloviny času. (Da 7,25)

Osobní studium

Jak jsme již studovali, mocnosti představené šelmami ve Zjevení 13 a 14 ukazují na celosvětový systém falešného uctívání. Pojďme se na to podívat podrobněji.

Uvažuj o úvodních třech textech (Zj 13,5; Zj 12,6.14 a Da 7,25). Jak dlouho bude popsána mocnost vládnout a prosazovat své náboženské požadavky? O co všechno bude usilovat? S jakým výsledkem?

Šelma bude ve své činnosti pokračovat během předpověděného období dějin. V symbolických proroctvích, která udávají čas, se prorocký den rovná doslovnému roku. V Nu 14,34 čteme: „za každý den jeden rok“ zde je stanoven biblický princip stanovení času – den za rok. Jindy Bůh říká: „Ukládám ti za každý rok jeden den“ (Ez 4,6). Tento princip opakovaně prokázal svou přesnost při výkladu biblických prorocství předpovídajících čas, jako například sedmdesát týdnů v Da 9,24–27. Když vezmeme časové období uvedené ve Zj 13,5 (42 měsíců) a budeme počítat s třiceti dny v měsíci, dostaneme 1260 prorockých

dnů nebo 1260 doslovných let. (Starověké kalendáře měly pravidelně 360 dní v roce.)

Ve čtvrtém století římský císař Konstantin legalizoval křesťanství v celé říši. Když v roce 330 přesunul své hlavní město do Byzance, aby sjednotil východní a západní část své říše, v Římě chyběl vládce. Tuto prázdnotu zaplnil papež, který díky tomu získal velkou autoritu. Stal se nejen mocným náboženským vůdcem, ale také politickou silou, se kterou bylo třeba v Evropě počítat. V roce 538 římský císař Justinián oficiálně udělil římskému biskupovi roli obránce víry. Středověká církev měla velký vliv od roku 538 do roku 1798, včetně hrozného pronásledování, které bylo zmiňováno v úvodu lekce. Napoleonův generál Louis Berthier vzal papeže do zajetí v roce 1798, čímž se přesně naplnilo biblické prorocství.

Po strastiplném putování se papež Pius VI. pod dohledem Berthiera dostal až do Valencie, kde šest týdnů po svém příchodu zemřel. Smrt papeže zasadila politické moci Vatikánu velkou ránu, ale podle Zj 13,12 se smrtelná rána zahojila a svět o této moci později slyšel mnohem více.

Aplikace

Uvažuj o tom, jak úžasná jsou biblická prorocství a jak nám odhalují, že Bůh zná budoucí události. Co to říká o Bohu? Proč můžeme důvěřovat Hospodinovým zaslíbením, dokonce i těm, která se ještě nenaplnila?

ODPADNUTÍ

³Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat, protože nenastane [příchod Pána Ježíše], dokud nedejde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn zatracení. ⁴Ten se postaví na odpor a „povýší se nade všecko, co má jméno Boží“ nebo čemu se vzdává božská pocta. Dokonce „usedne v chrámu Božím“ a bude se vydávat za Boha. [...] ⁸A pak se ukáže ten zlý, kterého Pán Ježíš „zabije dechem svých úst“ a zničí svým slavným příchodem. ⁹Ten zlý přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky ¹⁰a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě, neboť nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila. ¹¹Proto je Bůh vydáván do moci klamu, aby uvěřili lži. ¹²Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. (2Te 2,3.4.8–12)

Osobní studium

Co předpovídá Pavel na základě úvodního textu (2Te 2,3.4.8–12) o posledních dnech? Jaké poznávací znaky dává šelmě, moci působící proti Kristu?

Apoštol Pavel varuje křesťanské společenství před „odpadnutím“ od pravdy Božího slova. Znepokojuje ho zárodek odpadlictví, který byl v té době již přítomen v rané církvi. Ten během staletí postupně mohutněl a naplno se má ukázat v době před druhým příchodem Krista. Do církve se dostalo falešné evangelium, které bylo překroucením Božího slova.

Za tímto odpadnutím stojí satan. Je to skutečný „člověk nepravosti“. „Povýší se nade všecko, co má jméno Boží“ a „usedne v chrámu Božím“ (2Te 2,4). Tento „bezbožník“ však jedná prostřednictvím lidských institucí a skrze ně se snaží dosáhnout svých cílů. Poznávací charakteristiky popsané v Danielovi a Zjevení odhalují, že „malý roh“ z Da 7, šelma ze Zj 13 a 14 a „Syn zatracení“ z 2Te 2 představují totéž.

„Porovnání s Danielovým proctvím o rouhajícím se moci, která následuje po moci pohanského Říma [...] a s Janovým obrazným popisem šelmy podobné levhartovi [...] odhaluje mnohé podobnosti mezi těmito třemi popisy (malý roh, moc šelmy a člověk nepravosti). To nás vede k závěru, že Daniel, Pavel a Jan hovoří o téže moci [...] o papežství.“ (7BC 271)

Je mimořádně důležité pamatovat si, že biblické prorocství popisuje systém náboženství, které se zpronevěřilo Božimu slovu a evangelium nahradilo lidskými tradicemi, které ho vzdálily od biblické pravdy. Bůh dává tato prorocství svým služebníkům z lásky a ve snaze připravit všechny na Kristův příchod.

Zároveň slouží jako pokárání odpadlických náboženských organizací, které se odchýlily od Božího slova – to však neznamená, že lidé v nich jsou špatní (viz Zj 18,4). Toto poselství je o systému, který oklamal miliony lidí. Přestože tito lidé žijí v omylu, Kristus je velmi miluje. A podle toho se k nim máme chovat.

Aplikace

„Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi; v tom je celý Zákon i Proroci“ (Mt 7,12). Jak musíme uplatnit tento princip, uvažujeme-li o šelmách zmíněných ve Zjevení 13 a 14?

SATANOVA ZÁVĚREČNÁ STRATEGIE

¹²Deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří se ještě vlády neujali, ale v jedinou hodinu přijmou královskou moc spolu se šelmou. ¹³Budou zajedno ve svých úmyslech a svou sílu i moc dají té šelmě. ¹⁴Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů; ti, kdo jsou s ním, jsou povolání a vyvolení a věrní.“ (Zj 17,12–14)

Osobní studium

Průzkumy odhalují hlubokou nedůvěru ve státní instituce a vlády. Miliony lidí se ptají: „Kde je někdo, kdo je morálně způsobilý vést svět?“ Proroctví ve Zjevení identifikují šelmu jako mocnost, která bude pod záštitou spojené náboženské a politické moci silou, jež bude pravděpodobně plnit tento úkol.

Jak Jan v úvodním textu (Zj 17,12–14) popisuje závěrečné scény dějin země? Jaký kontrast je naznačen v těchto verších?

V této pasáži Jan uvádí tři důležité body.

- (1) Politické mocnosti jsou „zajedno ve svých úmyslech“ a „svou sílu i moc“ dávají šelmě.
- (2) Toto uskupení vede válku proti Beránkovi.
- (3) V závěrečném boji Beránek, to je Kristus, a jeho následovníci zvítězí. Šelma je poražena a Vítězem je Ježíš.

Přemýšlel jsi někdy nad tím, jakou strategii by mohl ďábel použít ke sjednocení národů? Historie se často opakuje. Víme, jak došlo k rozpadu Římské říše. Když germánské vpády ze severu ohrožovaly západní Evropu, římský císař Konstantin se přiklonil k náboženství. Autorita církve spojená s mocí státu se stala přesně tím nástrojem, který Konstantin potřeboval.

Neustálé posilování svatosti neděle ve čtvrtém století bylo vypočítavým politickým a náboženským tahem ke sjednocení říše v době krize. Konstantin chtěl, aby se jeho impérium sjednotilo, a římská církev chtěla, aby se „obrátilo“. Renomovaný historik Arthur Weigall to říká jasně: „Církev udělala z neděle posvátný den [...] hlavně proto, že šlo o každotýdenní svátek slunce. Ze strany křesťanství se jednalo o jasný záměr. Převzít pohanské svátky, které měly u lidí oblibu a tradici, a dát jim křesťanský význam.“ (Arthur Weigall, *The Paganism in Our Christianity*. New York: GP Putnam's Sons, 192, s. 145)

V době velké krize, kdy je celý svět vyděšený, zraněný a prožívá různé těžkosti, budou lidé zoufale toužit po někom, kdo by jim poskytl stabilitu a ochranu. Takto se často dostávali k moci tyranů v minulosti a není důvod si myslet, že by se to už nemohlo opakovat. Podle proroctví se něco podobného děje i v době závěrečných událostí.

I když je těžké pochopit, jak se to vše může stát, svět už byl svědkem velkých změn a rychlosti, s jakou se mohou uskutečnit. I když neznáme podrobnosti o tom, co přijde, musíme být připraveni.

Aplikace

Proč i v naší demokratické společnosti mnozí lidé volají po rázném, autoritativním vůdci? V čem spočívá nebezpečí?

ZNAMENÍ ŠELMY

¹⁶A nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, ¹⁷aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména. (Zj 13,16.17)

⁹Za nimi letěl třetí anděl a volal mocným hlasem: „Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku...“ ¹²Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ (Zj 14,9.12)

Osobní studium

Porovnej úvodní texty Zj 13,16.17 a Zj 14,9 s veršem Zj 14,12. Kam má být umístěno znamení šelmy? (Viz Dt 6,8; Dt 11,18.) Které dvě vlastnosti odlišují Boží lid od těch, kteří přijímají znamení šelmy?

Jedna skupina lidí uctívá šelmu a druhá dodržuje Boží přikázání (včetně čtvrtého, jediného přikázání, které šelma chtěla změnit) a má víru v Ježíše. To je základní rozdíl. Dábel, který pracuje prostřednictvím šelmy ze země a šelmy z moře, se pokouší podkopat Boží autoritu útokem na samotný symbol uctívání pravého Boha – na sobotu. Znak šelmy je umístěn buď na čele, nebo na ruce. Čelo je symbolem mysli, kde se nachází svědomí, rozum a úsudek; ruka je naopak symbolem činů.

Možná už dříve, než si vůbec dokážeme představit, nadejde čas, kdy budou přijaty zákony omezující naši náboženskou svobodu. Ti, kteří svědomitě následují Boží slovo a zachovávají pravou Hospodinovu sobotu, budou označeni za odpůrce jednoty a dobra společnosti.

„Ti, kdo budou zachovávat biblickou sobotu, budou označeni za nepřátele zákona

a pořádku, za ty, kdo boří mravní zábrany společnosti, působí anarchii a zkázu a přivolávají na svět Boží tresty. Jejich svědomitě dodržování Božích zásad bude označováno za umíněnost a pohrdání státní mocí. Budou obviňováni z nepřátelství proti vládě.“ (GC 592; VDV 384)

Římská církev říká, že neděle je „znakem“ její církevní autority. „Samozřejmě že katolická církev tvrdí, že změna byla jejím dílem. [...] A tento čin je znakem její církevní moci a autority v náboženských záležitostech.“ (*The American Catholic Quarterly Review*, leden 1883)

Zjevení předpovídá, že v budoucnosti, v době mezinárodní krize, bude náš svět čelit nějakému druhu radikální politické, sociální, náboženské a morální transformace, v rámci které se bude zachovávaní neděle prosazovat a nakonec se stane „znakem šelmy“.

Nevíme, jak se to uskuteční. Písmo nám dává jen velmi obecný nástin. Víme však dost na to, abychom pochopili, že velký spor vyvrcholí otázkou, koho uctívat – šelmu, nebo Stvořitele – a že sedmý den bude hrát ústřední roli.

Aplikace

Lidstvo se vždy dělilo na ty, kteří stáli na Boží straně, a na ty, kteří stáli na straně Božího nepřitele. Proč nemůže existovat střední cesta? Na základě čeho můžeš být ty sám přesvědčen, že stojíš na správné straně?

SOBOTA JAKO ZKOUŠKA

⁸Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. ⁹Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. ¹⁰Ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách. ¹¹V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý. (Ex 20,8–11)

Osobní studium

Možná že se právě teď připravuje půda pro budoucí pronásledování. Dne 6. června 2012 tehdejší papež Benedikt XVI. adresoval naléhavou výzvu více než 15 000 lidí shromážděných na Náměstí svatého Petra v Římě, aby neděle byla dnem odpočinku pro každého a lidé mohli strávit čas se svými rodinami a s Bohem. „Obhajováním neděle člověk brání lidskou svobodu.“ Samozřejmě, není to stejné jako požadovat, aby ostatní zachovávali tento den místo biblické soboty, ale naznačuje to, že myšlenka neděle jako „dne odpočinku“ se může stát velkým problémem. Dříve či později budou přijaty zákony a ti, kteří se svědomitě řídí Božím slovem a zachovávají pravou sobotu, budou označeni za odpůrce nejlepších zájmů společnosti.

V době krize bude věrný Boží lid trvat na svém přesvědčení a následovat Boha díky jeho milosti a jeho moci. Věrní nepodlehnu tlaku.

Na rozdíl od znamení šelmy dostanou Boží pečeť. Pečetí se ve starověku používaly pro potvrzení pravosti úředních dokumentů. Boží pečeť najdeme v jeho zákoně.

Starověké pečeti byly výraznou jedinečnou značkou. Prorok Izajáš říká: „Zavaž svědectví a zapečeť zákon mezi mými učedníky“ (Iz 8,16).

Uvažuj o úvodním textu (Gn 20,8–11). Jaké prvky biblické pečeti můžeme najít v přikázání o sobotě? Jak se toto přikázání liší od všech ostatních přikázání?

Čtvrté přikázání obsahuje tři prvky autentické pečeti. Za prvé, jméno toho, kdo pečetí: „Hospodin, tvůj Bůh“ (Ex 20,10). Za druhé, titul toho, kdo pečetí: Hospodin, který „učinil“ (Ex 20,11), neboli Stvořitel. A za třetí, území patřící tomu, kdo pečetí: „nebe i země, moře a všechno, co je v nich“ (Ex 20,11). Podle Zj 7,1–3 je Boží pečeť umístěna na naše čelo, symbol naší mysli. Ježíš respektuje naši svobodu volby. Zve nás, abychom mu dovolili formovat naši mysl Duchem svatým (Ef 4,30). Touží, aby naše víra zůstala pevně zakotvena v Božím slově.

Rozumíme tedy, že věřící jsou ti, kteří „zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši“ (Zj 14,12). A jedno z těch přikázání, která zachovávají, je právě přikázání o sobotě, které se šelma snažila změnit (Da 7,25).

Aplikace

Odehrává se nyní ve společnosti něco, co by v budoucnu mohlo vést k omezení naší náboženské svobody? Jak tyto události vnímáš? Co ji v současnosti zaručuje?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Až protestantismus natáhne ruku přes záliv, aby uchopil ruku římské moci, až se natáhne přes propast, aby si podal ruku se spiritismem, když pod vlivem tohoto trojitého svazku naše země [Spojené státy] zavrhnou všechny princip své ústavy [...] a učiní opatření, aby se mohly šířit papežské lži a bludy, pak můžeme vědět, že nadešel čas mimořádného působení satana a konec se blíží.“ (5T 451)

„Máme tendenci přehlížet skutečnost, že neděle je dnem uctívání nepřátelských sil [...] v příběhové linii knihy Zjevení. Neděle je mimořádně důležitým symbolem, který odhaluje neuvěřitelnou mazanost a rafinovanost draka. [...] Tato [...] změna Božího zákona vyjadřuje jediným jednoduchým úkonem samotnou podstatu nenávisti draka vůči Bohu ve vesmírném konfliktu. Jeho jednoduchost velice klame. Drak se snažil uzurpovat si Boží místo ve vesmíru tím, že se popisoval jako skutečný objekt uctívání a tvrdil, že Boží zákon je nespravedlivý – že by se měl změnit. Drak změnil zákon v kritickém místě Desatera, kde je Bůh představen jako Stvořitel a Vykupitel, jediný hodný uctívání (Ex 20,8–11; Dt 5; srovnej Zj 4,11; 5,9.13.14). Změna zákona projevuje nejen drakovu nenávist k Boží vůli (vyjádřené v zákoně), ale má i snahu uzurpovat si Boží místo tím, že se sám stane objektem uctívání. [...] Přijetí a rozšíření této změny zákona by drakovi zajistilo vítězství.“ (Ángel Manuel Rodriquez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. Nepublikovaný rukopis, s. 53.54)

Otázky k rozhovoru

1. Přestože žijeme v tušení, ba dokonce v očekávání konečných událostí, proč bychom si měli dávat pozor, abychom nesklouzli do fanatismu, do určování dat nebo do spekulací nad rámeček toho, co nám bylo odhaleno prostřednictvím inspirovaného slova? Proč je takové jednání nebezpečné? Jak by na lidi zapůsobilo, kdyby se předpovědi vycházející ze spekulací nenaplnily?
2. I když se musíme vyhnout nebezpečím uvedeným v předchozí diskuzní otázce, jak odpovíme těm, kteří říkají, že náš „scénář“ se znamení šelmy a pronásledováním se nemůže uskutečnit, protože se to vzhledem k současnému stavu světa nezdá pravděpodobné? Přestože se taková úvaha může zdát na první pohled rozumná, ve skutečnosti není správná. Proč? (Koneckonců, zažili jsme, jak rychle mohou přijít velké změny.)

Ozáření Boží slávou

Texty na tento týden

1Te 5,1–6; J 8,32; Zj 18,1; Zj 4,11; Ex 33,18.19; Zj 5,6.12; Zj 13,8

Základní verš

„Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe; a země byla ozářena jeho slávou.“ (Zj 18,1)

Dříve nebo později se poslední události stanou realitou. Nevíme přesně kdy ani jak – to nám oznámeno nebylo. V Písmu se však dozvídáme dost. V platnost vstoupí zákon či nařízení, které si bude vynucovat zachovávání neděle, což bude v rozporu s Božím přikázáním o sobotě jako dni odpočinku. Zjevení nám odhaluje zásadní konflikt, rozhodující postavy a nejdůležitější obrysy toho, co se bude dít. Namísto uctívání toho, „kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7), budou všichni, „jejichž jména nejsou od stvoření světa zapsána v knize života, v knize toho zabitého Beránka“ (Zj 13,8), uctívat šelmu a její obraz. A jména všech, kteří se rozhodli následovat Pána Ježíše Krista a zachovávat jeho přikázání, zůstávají v knize života. Určitě je lepší mít jméno zapsané v Boží knize než v nějakém lidském rejstříku.

Bůh vzbudil Církev adventistů sedmého dne, aby zvěstovala toto poselství světu. Proto potřebujeme, abychom se my sami obrátili k pravdě tak, jak je zjevena v Ježíši, a abychom se nechali proměnit „věčným evangeliem“ ze Zj 14,6, které je zaměřeno na Kristovu smrt za nás. V Kristu máme jistotu naší záchrany pro věčnost.

Osnova lekce

Závěrečná lekce je celkovým shrnutím studia tématu poselství tří andělů. Poukáže na Boží moudrost, se kterou prorocky připravil církev na nebezpečí v závěru dějin, ale také na jeho vizi: mít tu Ježíšovy následovníky, kteří navzdory všem svodům a lžím ponесou světu věrné evangelium o obětovaném Beránkovi a jeho pravdě, která vítězí.

- 1Te 5,1–6: Kdo je připraven, není zaskočen (neděle)
- J 7,17: Znalost Boží pravdy jako ochrana před svodem (pondělí)
- Zj 18,1; Ab 2,14: Poslání: přinést Boží pravdu světu (úterý)
- Zj 19,1 a Zj 21,25.26: Vize: svět naplněný Boží slávou (středa)
- Zj 21,22.23; 22,1–3: Hlavní téma našeho poselství: Beránek! (čtvrtek)

Budování společenství

- *Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?*
- *Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.*

PŘÍPRAVA NA POSLEDNÍ KRIZI

¹Není nutné, bratří, psát vám něco o době a hodině. ²Sami přece dobře víte, že den Páně přijde, jako přichází zloděj v noci. ³Až budou říkat „je pokoj, nic nehrozí“, tu je náhle přepadne zhouba jako bolest rodičku, a neuniknou. ⁴Vy však, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj. ⁵Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě. ⁶Nespěme tedy jako ostatní, nýbrž bděme a budme střízliví. (1Te 5,1–6)

Osobní studium

Jaké napomenutí pro poslední dny lidských dějin nám dává v úvodních verších (1Te 5,1–6) apoštol Pavel?

V kontextu druhého příchodu Krista nabádal apoštol Pavel věřící v Soluni, aby „bděli“ a „byli střízliví“. A pokud to Pavel říkal věřícím tehdy, jaké by bylo jeho poselství pro nás, kteří žijeme v době konce?

Apoštol napsal, že jako věřící jsou „synové světla“ (1Te 5,5) a také „nejste ve tmě, aby vás ten den [návrat Krista] mohl překvapit jako zloděj“ (1Te 5,4). Ježíš zde použil výraz „bdít“ ve spojení s upřímnou modlitbou (Mt 24,42; Mt 26,40.41). Bdít znamená být duchovně „ve střehu“. Mít střízlivý způsob myšlení znamená brát vážně dobu, ve které žijeme, a soustředit se na věci, na kterých skutečně záleží.

Ellen G. Whiteová dodává: „My, kteří známe pravdu, bychom se měli připravovat

na to, co zanedlouho zasáhne svět jako ohromující překvapení.“ (8T 28)

A ačkoli to může být překvapením pro svět, nemělo by to překvapit nás. I když nevíme, kdy přesně se to stane, víme dost na to, abychom chápali, že to skutečně přijde a že nyní, právě dnes, je ten den, kdy máme být připraveni.

Království, která najdeme v Da 2, povstala a rozpadla se – přesně podle předpovědi. V čem tě splnění těchto prorockých předpovědí naplňuje důvěrou ohledně toho ostatního, co Bůh říká?

Kristus nám dal poselství pro poslední dny, abychom se mohli připravit na to, co má přijít. Proroctví knih Daniel a Zjevení ve spojení s darem proroctví nám dávají pohled na to, co přichází na tento svět. Prorocké Boží slovo předem ukazuje dějiny spasení a Daniel 2 poskytuje silný, racionální důkaz, že Bohu můžeme důvěřovat.

Aplikace

Apoštol Pavel věřící vyzývá: „nespěme tedy jako ostatní“. Co to znamená? Jak můžeš poznat, jestli jsi opravdu vzhůru, nebo jestli třeba ani nevíš, že spíš? Co je zapotřebí k tomu, aby sis zachovával bdělost?

POZNÁNÍ PRAVDY

Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha, nebo mluvím-li sám za sebe. (J 7,17)

³¹Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. ³²Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ (J 8,31.32)

Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. (J 17,17)

Osobní studium

Uvažuj o úvodních verších (J 7,17; J 8,31.32 a J 17,17) v kontextu předpovědi druhého příchodu. Jaká zaslíbení dává Ježíš o poznání pravdy? Kde a jak můžeme nacházet a poznávat pravdu?

Poslední Boží výzvu pro jeho lid je uniknout ze lži Babylónu a žít ve světle věčné pravdy, která se nachází v jeho slově. Klíčem ke všemu je Bible. Pokud se lidé budou držet Písma a budou následovat jeho učení, v poslední krizi se nenechají svést – zejména pokud jde o sobotu.

Poselství druhého anděla nás vyzývá, abychom přijali pravdu, a ne blud, Písmo místo tradice a učení Božího slova místo falešné doktríny.

Poselství třetího anděla, které následuje po prvních dvou andělech, varuje před znamením šelmy. Ve všech proroctvích Bible šelma představuje politickou nebo náboženskou moc. Šelma z moře ze Zj 13 a 14 vychází z Říma a představuje celosvětový systém uctívání. Nakonec tato římská

moc rozšíří svůj vliv na celý svět a povede ke snaze o sjednocení církve a státu. Cílem bude dosáhnout světové jednoty v době ekonomických otřesů, přírodních katastrof, sociálních nepokojů, mezinárodní politické krize a globálního konfliktu.

Vedení tohoto globálního společenství se nakonec ujme Spojené státy. „Satan dostane lidi na svou stranu pomocí dvou podvodů – lži o nesmrtnosti duše a lži o posvátnosti neděle. První podvod připravuje půdu pro spiritismus, druhý vytváří náklonnost k Římu. Protestanté ze Spojených států jako první napřáhnou ruku přes propast, aby uchopili ruku spiritismu, a podají ruku přes propast, aby si jí potřásli s Římem. Pod vlivem tohoto trojnásobného společenství půjdou Spojené státy ve stopách Říma a pošlapou svobodu svědomí.“ (GC 588; VDV 381. 382)

Tato poselství uzavírají naléhavou výzvou Kristovým věrným následovníkům, aby zachovávali Boží přikázání prostřednictvím živé Ježíšovy víry, která přebývá v jejich srdcích (Zj 14,12).

Aplikace

Jak rozumíš Ježíšovým slovům, že „pravda vás učiní svobodnými“? Co to znamená? Jak a v čem osvobodila pravda tebe? Co v tomto kontextu znamená být „svobodný“?

POKRAČUJÍCÍ REFORMACE

Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe; a země byla ozářena jeho slávou. (Zj 18,1)

Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře. (Ab 2,14)

Osobní studium

Bůh vyzval věrné v posledních dnech, aby stavěli na základech velkých reformátorů minulosti, pro které byla Bible jediným vyznáním, Kristus jediným zdrojem spásy, Duch svatý jediným zdrojem síly a návrat našeho Pána završením všech jejich nadějí. Pravda dlouho zakrytá temnotou omylů a tradic, včetně pravé biblické soboty, bude oznámena světu těsně před návratem našeho Pána.

Z poselství tří andělů se zrodilo hnutí pro poslední dny světa s cílem dokončit reformaci a spolupracovat s Kristem na zakončení jeho díla na zemi. Velká proroctví z poslední knihy Bible odhalují velké hnutí, vycházející ze zklamání, které světu oznamuje poslední Boží poselství. Zjevení 14 popisuje celosvětovou církev, oslovující každého člověka poselstvím o věčném evangeliu.

Tři andělé ze Zj 14 jsou spojeni se čtvrtým andělem ve Zj 18. Tento anděl dává moc volání tří andělů a „země byla ozářena

jeho slávou“ (Zj 18,1). Kapitola 18 se zaměřuje na hlavní události směřující k vyvrcholení lidských dějin a ke konečnému, závěrečnému triumfu evangelia.

Jak Jan ve Zj 18,1 charakterizuje tohoto anděla? (Viz také Ab 2,14.)

Anděl, který sestupuje z nebe, ze slávy Boží přítomnosti v trůnním sále svatyně, dostal pověření zvěstovat poslední Boží poselství milosrdenství a varovat obyvatele země před událostmi, které přicházejí na planetu Zemi.

Text říká, že přicházející anděl měl „velikou moc“ (Zj 18,1). Novozákonní řecké slovo pro „moc“ nebo „pravomoc“ je *exúsia*. V evangeliu podle Matouše Ježíš vyslovuje toto slovo v souvislosti s vysláním svých učedníků. Ve verši Mt 10,1 dává Ježíš svým učedníkům „moc“, „autoritu“ nad nečistými duchy. Posílá je s božskou mocí, aby zvítězili v boji mezi dobrem a zlem. V Mt 28,18 je opět vysílá s „veškerou mocí“, kterou má „na nebi i na zemi“, aby šli a získávali mu učedníky „ze všech národů“.

Aplikace

Jak se problémy v době konce týkají uznání moci? Či autoritu následujeme dnes: Boží, naši vlastní, moc šelmy nebo někoho jiného?

BOŽÍ SLÁVA NAPLŇUJE ZEMI

Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůli všechno povstalo a jest. (Zj 4,11)

Slyšel jsem je mocným hlasem volat: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“ (Zj 5,12)

Potom jsem slyšel mocný hlas jakoby obrovského zástupu na nebi: „Haleluja! Spasení, sláva i moc patří Bohu našemu...“ (Zj 19,1)

²⁵Jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den, a noci tam už nebude. ²⁶V něm se shromáždí sláva i čest národů. (Zj 21,25.26)

Osobní studium

Prostuduj si úvodní texty (Zj 4,11; Zj 5,12; Zj 19,1). Jaká slova se spojují s Boží slávou, která ozařuje zemi, jak je popsáno ve Zj 18,1?

Velký spor mezi dobrem a zlem ve vesmíru souvisí také s úctou k Bohu a s Božím charakterem. Satan jako vzbouřený anděl prohlásil, že Bůh je nespravedlivý, že vyžaduje uctívání, ale na oplátku dává málo, že Boží zákon omezuje naši svobodu a naši radost.

Ježíšův život, smrt a vzkříšení tento mýtus rozbily. Ten, který nás stvořil, vstoupil na zem ovládanou mocnostmi zla, aby nás vykoupil. Na kříži dal odpověď na satanova obvinění a ukázal, že Bůh je milující a spravedlivý.

Lidé oddaní Kristu jsou naplněni jeho láskou a uchvázeni jeho ctí zjevují jeho slávu – jeho milující, obětavý charakter světu, který je sobecký, bezbožný a zahleděný do sebe. Takto je země ozářena Božím charakterem.

Prečti si text Ex 33,18.19. Jak Bůh zjevuje svou slávu Mojžíšovi? Jak rozumíš výrazu „Boží sláva“?

Boží sláva je vyjádřením Božího svatého charakteru. Země bude naplněna jeho slávou, až budeme naplněni Boží láskou a náš charakter se změní láskou, která nás vykoupí.

Projevení Kristovy lásky v našem osobním životě zjevuje světu jeho slávu a charakter. Poselství, které nesou tři andělé a které má být zvěstováno světu pohlcenému duchovní temnotou, zní: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest...“ (Zj 14,70).

Nám nenáleží žádná sláva ani žádné uznání našich dobrých skutků, naší spravedlnosti ani naší dobroty. „Poselství o Kristově spravedlnosti má znít z jednoho konce země na druhý. [...] Toto je Boží sláva, která završuje dílo třetího anděla.“ (6T 19) Ellen G. Whiteová také píše: „Co je ospravedlnění z víry? Je to Boží dílo, které odsouvá lidskou slávu do prachu a pro člověka dělá to, co on nemá moc udělat sám pro sebe.“ (TM 456)

Nám nepřísluší žádná sláva, všechna sláva patří jen a jen Bohu.

Aplikace

Jak se může stát tvůj život oslavou Boha a představením jeho charakteru?

ZABITÝ A VZKŘÍŠENÝ BERÁNEK

²²Avšak chrám jsem v něm nespatrił: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek. ²³To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek. (Zj 21,22.23)

¹A ukázal mi řeku živé vody, čiré jako křišťál, která vyvěrala u trůnu Božího a Beránkova. ²Uprostřed města na náměstí, z obou stran řeky, bylo stromoví života nesoucí ovoce dvanáctkrát do roka; každý měsíc dozrává na něm ovoce a jeho listí má léčivou moc pro všechny národy. ³A nebude tam nic prokletého. Bude tam trůn Boží a Beránkův; jeho služebníci mu budou sloužit... (Zj 22,1–3)

Osobní studium

Ve Zjevení najdeme mnoho důležitých biblických symbolů: například drak v nebi (Zj 12,3.4.7), andělé letící středem nebeské klenby (Zj 14,6), žena jezdící na nachové šelmě (Zj 17,3). Píše se o nich v Božím slově. Duch svatý inspiroval Jana, aby je tam zaznamenal. Symboly hrají důležitou roli při odhalování pravdy těmi, kteří čtou knihu Zjevení a žijí podle ní: „Blaze tomu, kdo předčítá slova tohoto proroctví, a blaze těm, kdo slyší a zachovávají, co je tu napsáno, neboť čas je blízko“ (Zj 1,3).

Existuje však další obraz, který se opakovaně objevuje v celé knize Zjevení. O jaký obraz jde a co představuje?

O čem mluví následující texty knihy Zjevení. Jaký je význam symboliky Beránka a proč se tolikrát objevuje v knize Zjevení?

Zj 5,6.8.12

Zj 7,17

Zj 14,1

Zj 15,3

Zj 19,7

Zj 21,22.23

Zj 22,1–3

Samozřejmě, jak říkají úvodní slova knihy, toto je zjevení „Ježíše Krista“ (ČSP). A Beránka „zabitého“ (Zj 5,6.12; Zj 13,8), tedy

Ježíše Krista ukřižovaného. Zde se nachází srdce a duše nejen poselství tří andělů a knihy Zjevení, ale celé Bible. Nemůžeme být věrni svému povolání, nemůžeme dělat práci, k níž Bůh povolal tuto církev, pokud ústředním bodem našeho poselství není Beránek, zabitý Beránek, ukřižovaný Ježíš, oběť za naše hříchy.

„Musíme záměrně umístit Beránka, který byl zabit, do samého středu našich doktrín a poselství a do ‚srdce‘ každého kázání, které kážeme, každého článku, který napíšeme, každé modlitby, kterou vyslovíme, každé písně, kterou zpíváme, do každého biblického studia, do všeho, co děláme. Ať láska, kterou zjevil Beránek na kříži, promění způsob, jakým se k sobě navzájem chováme, a podnítí nás, abychom se také starali o svět.“ (Ángel Manuel Rodriguez, *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. Nepublikovaný rukopis, s. 70)

To znamená, že uprostřed obrazů nebezpečných šelem, draka, který vede válku, ran, pronásledování a znamení šelmy zůstává v popředí a uprostřed všeho právě Beránek, zabitý Beránek. On jediný – a to, co pro nás udělal, dělá a udělá, dokud to všechno neskončí. On je nakonec tím, o čem mluví poselství tří andělů.

Aplikace

Proč je klíčové, aby byl „zabitý Beránek“ v centru našeho poselství? Důležité je, abychom se nejen druhým snažili zvěstovat Beránka, ale aby náš vlastní život byl naplněn Beránkem.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Kristovi následovníci budou radostně zvěstovat Boží poselství – po celém světě budou varováni šířit tisíce lidí. Budou se dít zázraky, nemocní budou uzdravováni; věřící budou provázet znamení a zázraky. Také satan bude působit lživé zázraky, dokonce nechá před zraky lidí sestoupit oheň z nebe na zem (Zj 13,13). Obyvatelé země se budou muset rozhodnout, na kterou stranu se přidají.

Poselství nebude šířeno ani tak pomocí argumentů jako hlubokým přesvědčováním Božího Ducha. Důkazy už byly předloženy, semeno bylo zaseto. A nyní klíčí a přináší plody. Tiskoviny rozšířené evangelisty zapůsobily svým vlivem. Mnozí lidé, na které měly vliv, však nemohli všemu správně rozumět nebo se evangeliem řídit. Nyní však pronikají paprsky ‚světla‘ všude, evangelium lze vidět v celé jeho kráse a upřímní věřící lámou pouta, která je svazovala. Rodinné svazky a církevní vztahy je už nemohou zadržet. Pravda evangelia má pro ně větší cenu než všechno ostatní. Navzdory silám, které se spojí proti pravdě, se velký počet lidí postaví na Boží stranu.“ (GC 612; VDV 396)

Otázky k rozhovoru

1. Ellen G. Whiteová uvádí, že „poselství ospravedlnění z víry je poselstvím třetího anděla“. (Ev 190) Co to znamená? Jak souvisí ospravedlnění z víry s poselstvím tří andělů?
2. Přečtěte si ještě jednou Zj 14,12. Jaký je rozdíl mezi zachováváním Božích přikázání a zákonictvím? Kdy se poslušnost stává zákonictvím? Jak může být zákoníkem i někdo, kdo nezachovává Boží přikázání?
3. Jakou odpověď můžeme dát těm, kteří nás kritizují, že mluvíme o dravých šelmách a přísném varování, které se nachází v knize Zjevení? Kromě jasné odpovědi, že o nich mluvíme, protože jsou součástí Písma, jaké další odpovědi můžete dát?
4. Diskutujte ve třídě o aktuálním dění ve světě. Co se momentálně odehrává a mohlo by vést k eskalaci závěrečných událostí? Jak najít rovnováhu mezi tím, abychom si uvědomili dobu, ve které žijeme, a zároveň se nenechali vtáhnout do neplodných spekulací o tom, co nám ještě nebylo odhaleno?

POUŽITÉ ZKRATKY

Biblické překlady

Standardně je v lekcích Průvodce studiem Bible používán Český ekumenický překlad (ČEP). Pokud je použit jiný překlad, je u odkazu verše uvedena následující zkratka:

BK Bible kralická
B21 Bible, překlad 21. století
ČSP Český studijní překlad

Díla Ellen G. Whiteové

U českých překladů knih Ellen Whiteové je uváděno nejnovější vydání z nakladatelství Advent-Orion.

Zkratka	Anglický název	Zkratka	Český překlad
COL	Christ's Object Lessons	PM	Perly moudrosti
DA	The Desire of Ages	TV	Touha věků
GC	The Great Controversy	VDV	Velké drama věků
PP	Patriarchs and Prophets	NUD	Na úsvitu dějin

Zkratka	Anglický název
Ev	Evangelism
LDE	The Last Day Events
T	Testimonies for the Church
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers

Další materiály

Zkratka	Anglický název
BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary
RH	Advent Review and Sabbath Herald

PLÁN TEMATICKÝCH SOBOT, TÝDNŮ A SBÍREK V ROCE 2023

Církev adventistů sedmého dne financuje většinu svých projektů z vlastních zdrojů prostřednictvím různých sbírek. Každou sobotu proběhnou v našich shromážděních sbírky dvě. Jedna je určena na provoz místního sboru a druhá na podporu různých celosvětových misijních projektů.

V době různých vládních opatření můžeme prostředky na podporu našeho místního sboru poslat přímo na sborový účet nebo si finance odložit a pak je přinést do sbírky na shromáždění. Přehled tematických sobot a sbírek v roce 2023 lze využít i pro plánování bohoslužeb v tomto roce.

Všem dárcům bychom chtěli poděkovat za jejich ochotu podporovat práci církve v naší zemi i v prostoru světa kolem nás.

Informace pro pokladníky sborů – misijní sbírky jsou odesílány na účet příslušného sdružení. První část variabilního symbolu je ve sloupci VS, druhá část variabilního symbolu je přidělené číslo sboru.

Termín	Téma soboty	Sbírka	VS
Duben			
1. 4.	Den modlitby a půstu		
8. 4.	Sbírka pro projekty Hope Channel	Sbírka pro EUD	15
15. 4.	Rozdávání misijních knih (15.–21. 4.)		
22. 4.	Den služby lidem se speciálními potřebami		
29. 4.			
Květen			
6. 5.	Den jednoty v misi		
13. 5.	Modlitba za Adu Česká republika	Sbírka pro Adu ČR	22
20. 5.	Den zdraví v rámci EUD		
27. 5.	Den modlitby za ohrožené děti		
Červen			
3. 6.	Den biblických korespondenčních kurzů a sobotní školy		
10. 6.	Den služby žen		
17. 6.	Den uprchlíků		
24. 6.	Sbírka 13. soboty pro Interevropskou divizi	Sbírka 13. soboty	13

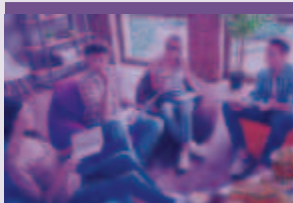

HopeTV.cz

NABÍDKOVÝ LIST 1.Q 2023

NOVINKY

Small
Group
Ministry

Dr. László Szabó

Spolu v kruhu

Aktuálnost a fungování malých skupinek

Základní kurz

SPOLU V KRUHU LÁSZLÓ SZABÓ

Studijní materiál prvotně určený pro účastníky kurzů, ve kterých autor – kazatel a pedagog působící na Teologické vysoké škole ve Friedensau – ve dvanácti kapitolách představuje, co vše je třeba udělat pro to, aby společenství věřících mohlo fungovat zdravě a rozvíjet se třeba tím, že se vytvoří živé malé skupinky. Kniha není žádnou lacinou kuchařkou, ale spíše motivačním nástrojem pro ty, kterým leží na srdci budování vztahů, které jsou pak připraveny přijmout i nově přichozí.

13 × 20 cm / 144 stran / brožura

ZDRAVÍ A POHODA NEJSOU NÁHODA JANA KRYNSKÁ

Doktorka Krynská připravovala v časopise Advent seriál o zdravém životním stylu, který se skrývá pod „širfou“ NewstartPlus®. Z této série článků pak vnikla kniha, která představuje oněch osm základních principů pro zdraví. Články k jednotlivým bodům vznikly na základě poznatků soudobé medicíny, zkušeností z autorčiny lékařské praxe a inspirace materiály společnosti Liga Leben und Gesundheit ve formě časopisu i internetově.

10,5 × 15 cm / 88 stran / brožura

DOTOVANÁ CENA

MOŽNOST OBJEDNÁNÍ

▶ Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec
tel.: 558 359 100, 603 553 628
e-mail: expedice@adventorion.cz
www.adventorion.cz

- ▶ Prostřednictvím sborového traktátníka doručení v příští zásilce do vašeho sboru (*neplatí se poštovné ani balné*).
- ▶ Osobní objednání – zásilky jsou expedovány po obdržení objednávky na adresu objednatele (*poštovné a balné ve výši 100 Kč*).

NOVINKY

George R. Knight

Boží pravda může změnit tvůj život

BOŽÍ PRAVDA MŮŽE ZMĚNIT TVŮJ ŽIVOT

GEORGE R. KNIGHT

Autor řady bestsellerů, George R. Knight, vysvětluje, hlavní témata Bible způsobem, který je srozumitelný a dobře uchopitelný i v současném pluralitním světě. Kniha je proto nejen stručným úvodem do učení nejvlivnější a nejprodávanější knihy historie, ale také pozvánkou k dalšímu studiu. Koneckonců, není nic důležitějšího než porozumět Boží pravdě o světě a našich životech.

13 × 20 cm / 120 stran / brožura

DOTOVANÁ CENA

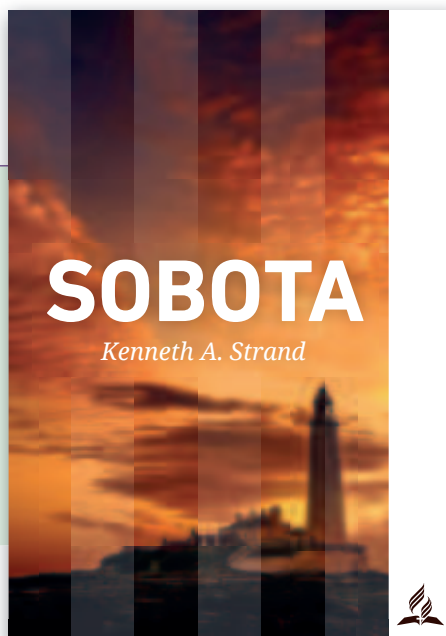

SOBOTA

KENNETH A. STRAND

Ve spolupráci s Adventistickým teologickým institutem se připravuje vydání rozsáhlé publikace Handbook of Seventh-day Adventist theology (Příručka teologie adventistů sedmého dne), v níž téměř tři desítky významných teologů ve 27 kapitolách uceleně představují současnou adventistickou teologii. Jako „ochutnávka“ vychází brožura obsahující kapitolu o dni Božího odpočinku.

15 × 21 cm / 100 stran / brožura

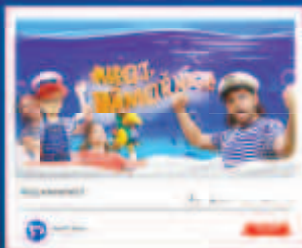

HopeTV nabízí naději v každém záběru

Achillovy paty evoluce

Mnozí lidé věří, že evoluce je nezpochybnitelným faktem a odolá všem útokům, jako Achilles ve svém zlatém brnění. Je to ale opravdu tak?

Ahoj, námořníci!

Valí se sem vlna dětské zábavy! Nasedněte se svými dětmi a s posádkou kapely Only His na loď a vydejte se na dobrodružnou plavbu.

Projekt rodina

Kdysi byla fungující rodina samozřejmostí, dnes je spíše vzácností. Proto vznikl Projekt rodina – seriál, v němž vás vztahová poradkyně Milena Mikulková provede celou problematikou vztahů a rodinného života.

Hledání 2

Seriál Hledání 2 sklídl po celém světě již mnoho ocenění a svým moderním zpracováním může i vám pomoci seznámit vaše přátele s křesťanstvím a nenásilnou formou je oslovit poselstvím evangelia.

Dále z archivu doporučujeme:

Mentální vytrvalost
HopeTV Cast

Tajná historie:
Mentální vytrvalost
Člověka
HopeTV Cast

Taková akce
HopeTV Cast

Miroslav Kyjka:
Tajemství přítel
HopeTV Cast

Sedmý den
HopeTV Cast

Max Krupar:
Stavby a vzťahy
HopeTV Cast

© 2019 HopeTV. Všechna práva vyhrazena.

HopeTV uvádí nový dětský seriál

AHOJ, NÁMOŘNÍCI!

**VYDEJTE SE S NÁMI
NA PLABU PO MOŘI**

Naučíte se nové písničky
a dozvíte se spoustu
zajímavých věcí

Sledujte zdarma
na [YouTube](https://www.youtube.com)
a www.hopetv.cz

MATĚJ

KAREL

**KAPITÁN
JIRKA**

HopeTV®

Církev adventistů
sedmého dne

ADVENTISTICKÝ TEOLOGICKÝ INSTITUT

Kombinované studium teologie

Celoživotní vzdělávání kazatelů

Diferenční studium pro studenty teologických fakult

Vzdělávací programy pro členy církve

Publikační činnost

Prostor pro teologickou diskuzi a dialog

Vědecká a badatelská činnost v oblasti biblistiky,
spirituality a misiologie

15 × 21 cm / 140 stran / brožura

15 × 21 cm / 92 stran / brožura

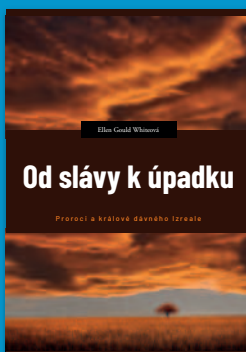

15 × 21 cm / 228 stran / brožura

sada 5 brožur / 15 × 21 cm

DOTOVANÉ CENY

INTERNETOVÉ STRÁNKY SOBOTNÍ ŠKOLY <http://sobotniskola.casd.cz>

základní informace o sobotní škole / lekce ve formátu pdf / doplňkové materiály / odkazy na další studijní pomůcky / podněty k modlitbám

